

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

FELKÉSZÜLÉS A VÉGIDŐRE

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2018. április, május, június

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

evs
editura viață și sănătate

Pantelimon
2018

© 2018 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Az *Ellen G. White-idézetek a Bibliatanulmányokhoz* a Pacific Press® Publishing Association negyedévi kiadványa.

Ezt az idézetgyűjteményt, valamint egyes részleteit nem fordíthatják, módosíthatják, vehetik át, adhatják ki, másolhatják vagy sokszorosíthatják magánszemélyek vagy intézmények a Pacific Press vagy a Heted-napi Adventisták Generál Konferenciájának írásos engedélye nélkül.

Megjegyzés: Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

A romániai magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Szerkesztő: Zakariás Loránd

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra: Czinkota Orsolya

Tördelés: Szőcs Erzsébet

Borítóterv: Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Felkészülés a végidőre: Idézetek a Bibliatanulmányokhoz/

Ellen G. White; fordította: Bartha Sándor. - Pantelimon: Viața și Sănătate, 2018

ISBN ISBN 978-606-911-429-2

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Kozmikus küzdelem	5
2. Dániel és a végidő.....	15
3. Jézus és a <i>Jelenések könyve</i>	23
4. Az üdvösség és az utolsó idők.....	33
5. Krisztus a mennyei szentélyben	42
6. A törvény „megváltoztatása”.....	53
7. Máté 24. és 25. fejezete.....	62
8. Imádjátok a Teremtőt!	72
9. Végidei megtévesztések	81
10. Amerika és Babilon	91
11. Isten pecsétje vagy a fenevad bélyege?.....	100
12. Babilon és Armageddon	109
13. Az Úr Jézus Krisztus visszatérése	117

1. tanulmány

Kozmikus küzdelem

Március 31., szombat délután

Az elbukott világ a világegyetem és a földi hatalmak legnagyobb harcmezeje. A jó és a gonosz, a menny és a pokol közötti nagy küzdelem színtere. Minden ember részt vesz ebben a küzdelemben. Senki sem helyezkedhet semleges álláspontra. Az ember vagy elfogadja, vagy visszautasítja a világ Megváltóját. Mindenki tanú Krisztus mellett vagy ellen. A Megváltó a zászlaja alá gyülekezőket felszólítja, hogy hű katonáiként vegyenek részt ebben a küzdelemben, hogy örökölhessék az élet koronáját. Isten a fiaivá és leányaivá fogadja őket. Jézus megígérte, hogy akik közösséget vállalnak az Ő megaláztatásában és szenvedéseiben az igazságért, a menny nagy jutalmában fognak részesülni.

A golgotai kereszt szembeszegül minden földi vagy démoni hatalommal, és végül legyőzi őket. A keresztben összpontosul minden erő, és abból ered minden hatalom. A kereszt a központi vonzerő, mivel ott adta életét Krisztus az emberiségért. Ennek az áldozatnak az volt a célja, hogy az embert visszahelyezze kezdeti tökéletességébe, sőt, még ennél magasabb célja is volt. Azért hozatott meg az áldozat, hogy felkínálja az emberi jellem teljes megváltozását, és a győzelemnél nagyobb ajándékot hozzon. Akik a Fiú ereje által legyőzik Isten és az ember nagy ellenségét, a mennyben magasabb beosztást kapnak a soha el nem bukott angyaloknál. – *Isten fiai és leányai*, 248. old.

Senki sem mentes a nehézségtől és a próbáktól, aki elfogadja Isten Igéjét. Az igaz keresztény azonban nem nyugtalankodik, amikor megpróbáltatás éri; nem veszi el bizalmát, és nem csügged el. Jóllehet nem tudjuk, hogyan alakulnak ügyeink, és nem értjük az Úr intézkedéseinek célját, de ne dobjunk el bizodalunkat! Gondoljunk a menny jótéteméneire, gondunkat vessük rá, és várjuk türelemmel szabadítását!

Lelki életünk csak erősödik a küzdelemben. A helyesen viselt próbák szilárd jellemet és lelki értékeket alakítanak ki bennünk. A hit, szelidség és szeretet tökéletes gyümölcse sokszor viharfelhők és sötétség közepette érik be a legjobban. – *Krisztus példázatai*, 60–61. old.

Sokan nem is értik az emberi lelkekért zajló, Jézus és Sátán között dúló küzdelmet. Nem értették meg, hogy ha Immánuel vérrel áztatott zászlaja alatt szeretnének megállni, akkor fel kell vállalniuk az Ő harcát, és kitartóan kell harcolniuk a sötétség erőivel szemben. (...)

Az örök élet elnyerésének feltétele mindig is a küzdelem volt. Folyton a hit nemes harcát kell vívunk. Krisztus katonái vagyunk, és akik az Ő hadseregébe lépnek, azoktól kitartó erőfeszítést várnak el, olyan tevékenységet, amelyben minden erőforrásra szükség van. Meg kell értenünk, hogy a katona élete a kemény harc és a kitartás élete. A Megváltóért el kell túrnunk a megpróbáltatásokat. – *In Heavenly Places*, 259. old.

Április 1., vasárnap – Egy tökéletes teremtmény bukása

Ő [Lucifer] volt az első bűnös, pedig Isten őt különösen megtisztelte. (...) Sátán lassanként megengedte magának, hogy nagyravágyás üsse fel benne a fejét. A Szentírás mondja: „Így szóltál szívedben... Isten csillagai fölé helyezem királyiszékemet... hasonló leszek a Magasságoshoz”. Bár Lucifer minden dicsősége Istentől származott, mégis úgy kezdte tekinteni hatalmát, mint ami tőle magától ered. Nem elégedett meg helyzetével, tisztjével, bár őt az Úr a mennyei sereg fölé emelte. Olyan megtisztetés után irigykedett, olyanra áhítozott, amely egyedül a teremtő Isten illeli meg. Nem arra törekedett, hogy minden teremtetett lény szeretetében és hűségében az Urat tegye legfőbbé, hanem magának akart szolgálatot és hűséget biztosítani. Azt a dicsőséget irigyelve, melyet az Atya a Fiúra ruházott, az angyalfejedelem olyan hatalomra áhítozott, ami egyedül Krisztus előjoga volt. – *A Te Igéd igazság*, IV. köt., 1162. old.

Amikor Sátán, a csaló a mennyben vétkezett, még a hűséges angyalok sem voltak tisztában a jellemével. Isten nem pusztította el az ördögöt azonnal. Ha elpusztította volna, a szent angyalok megkérdőjelezték

volna az Atya igazságosságát és szeretetét. Az Úr jóságával szembeni kétely olyan lett volna, mint a bűn és jaj keserű gyümölcsét termő rossz mag. Isten azért kímélte meg Lucifert, hogy a bűn szerzőjének jelleme teljesen lelepleződjék. Hosszú századok óta a Mindenható mélységes fájdalommal szemléli azt a képet, amelyet a gonoszság működése nyújt, és meghozta végtelen áldozatát a Golgotán, mert nem akarta, hogy Sátán bárkit is megtevésszen. A konkolyt nem lehet a drága mag veszélyeztetése nélkül kiszakítani. Vajon mi ne legyünk olyan türelmesek embertársainkkal, mint a menny és föld Ura volt vele?! – *Krisztus példázatai*, 72. old.

Isten felruházott minket a döntés képességével, nekünk pedig használnunk kell ezt a képességet. Mi nem tudjuk a szívünket megváltoztatni; nem tudjuk gondolatainkat, indítékainkat, érzéseinket uralni. Nem tudjuk önmagunkat megtisztítani, Isten szolgálatára alkalmassá tenni. De el tudjuk határozni, hogy a mennynek fogunk szolgálni, át tudjuk adni neki akaratainkat; és akkor Ő munkálni fogja bennünk az akarást és a cselekvést tetszése szerint. Így egész lényünk Krisztus uralma alá kerül.

Életünk gyökeresen megváltozhat az akarat helyes gyakorlása által. Ha átengedjük akaratainkat Krisztusnak, a mennyyel lépünk szövetségre, és fentről kapunk erőt az állhatatossághoz. A tiszta és nemes élet – az étvágy, a bűnös kívánság feletti győzelem élete – lehetséges mindazok számára, akik egyesítik gyenge, ingatag emberi akarataikat Isten mindenható, rendíthetetlen akaratával. – *A nagy Orvos lábnymán*, 176. old.

Április 2., hétfő – Nem pusztán elméleti ismeret

Miután Sátán teljesen meggyőződött arról, hogy többé nem nyerheti vissza Isten kegyét, gonoszsága és gyűlölete nyilvánvalóvá lett. Tanácskozott angyalaival, s tervet koholtak az Isten uralma elleni küzdelemre. Mikor Isten Ádámot és Évát a gyönyörű Paradicsomkertbe helyezte, Sátán eltervezte kiirtásukat. Sohasem lehetett volna megfosztani az örülő emberpárt a boldogságuktól, ha Isten parancsának engedelmessékednek. Sátán csak akkor keríthette hatalmába őket, ha először engedtet-

lenek az Úr iránt, és így elveszítik a menny kegyét. Ezért tervet kellett kovácsolnia arra, hogy az első emberpárt Isten iránti engedetlenségre csábítsák, hogy az ember ily módon kihívja az Atya haragját. Így aztán bizonyosan Sátánnak és angyalainak közvetlenebb befolyása alá kerülnek. Elhatározták tehát, hogy az ördög más alakot ölt, és érdeklődést tanúsít az ember iránt. Behízeltgően kell támadnia Isten igazságosságát, kételyt kell ébresztenie, vajon Ő éppen azt gondolja-e, amit mond. Ezután az emberek tudásvágyát kell felébreszteni s rábeszélni őket, hogy kutassák Isten kifürkészhetetlen terveit – ami Sátán vétke volt –, kutassák annak okát, amiért az Úr eltiltotta őket a tudás fájának gyümölcsétől. – *Tapasztalatok és látomások*, 146. old.

Isten az ember javát akarta, Sátán pedig a romlásukra tört. Éva semmibe vette az Úrnak a tiltott fára vonatkozó figyelmeztetését, és a közélébe merészkedett, de abban a pillanatban felvette a kapcsolatot ellenségével. Felébredt érdeklődése és kíváncsisága; Sátán pedig igyekezett rábírnivali őt arra, hogy megtagadja Isten szavát, és bizalmatlanságot keltsen benne bölcsessége és jósága iránt. (...)

Az ördög azt állította, hogy nagy nyereség van a tiltott fa gyümölcsében, de azt nem árulta el, hogy őt törvényszegése miatt levették a mennyből. Hamisságát úgy elegyítette az igazság látszatával, hogy Éva – miután Sátán körülhízelegte, elámította és megfosztotta józan gondolkodásától – nem vette észre a csalást. Megkívánta, amit Isten megtiltott nekik. Kétségbe vonta az Úr bölcsességét; elvesztette a hitet, az ismeret kulcsát.

Éva úgy látta, hogy „jó a fa az eledelre”, kellemes a szemnek, kívánatos a bölcsesség elnyerésére, vett a gyümölcsből és evett. Hálásan ízlelgette, és amint evett, máris megelevenítő erőt érzett magában, és azt képzelte, hogy a létezés magasabb fokára jutott el. Ő maga áthágta a törvényt, és azonnal férje kísértője lett, és „az is evett” (1Móz 3:6). – *Előtted az élet*, 23–25. old.

Ádám és Éva ettek a gyümölcsből, és olyan ismeretre tettek szert, amelyet Istennek engedelmességgel sosem kellett volna megismerniük. Ez volt a mennyyel szembeni engedetlenség és hűtlenség megtapasztal-

lása, valamint a mezítelenségük felismerése. Az Úrtól kapott ártatlansági palást, amely beborította a testüket, most eltűnt, ezért megpróbálták fügefalevelekkel helyettesíteni. (...)

Ha Ádám és Éva sosem értek volna a tiltott gyümölcshöz, az Úr olyan ismerettel ruházhatta volna fel őket, amelyben nem létezett volna a bűn átka, és ami örök örömet hozhatott volna az életükben. – *Conflict and Courage*, 17. old.

Április 3., kedd – Háború a mennyben és a földön

A nagy bitorló a mennyei vita legvégéig folytatta az önigazolást. Mikor az Úr kijelentette, hogy követőivel együtt el kell hagynia az áldás hajlékait, a lázadó vezér nyíltan kimutatta a Teremtő törvénye iránti megvetését. Az isteni rendelkezéseket szabadságuk korlátozásának mondta, és közölte, hogy a törvény eltörlése a célja. A Sátán és serege egy akarattal Krisztusra hárította a felelősséget a lázadásukért. Kijelentették, hogy ha az Úr nem dorgálta volna meg őket, sohasem lázadtak volna fel ellene.

Sátán lázadásának az összes eljövendő korszakon át tanulságul kell szolgálnia a mindenségnek, örök bizonyságul a bűn természete és borzalmas következményei felől. Az ördög szerepének kialakulása, emberre és angyalokra való hatása bizonyítja, mi az elkerülhetetlen következménye az isteni tekintély félretevésének. Azt bizonyítja, hogy Isten kormánya és törvénye egybefonódik teremtményei jólétével. A lázadás borzalmas kísérletének történelme örök biztosíték a szent lények számára. Megakadályozza, hogy hagyják félrevezetni magukat a törvényszegés mivolta felől, és megóvjá őket a bűn elkövetésétől, valamint a büntetés elszenvedésétől. – *A Te Igéd igazság*, IV. köt., 1162. old.

Ha megengedjük a bennünket ostromló tényezőknek, hogy eltérítsenek az Isten keresésének céljától, hatalmas tévedést követünk el, és veszteségek érnek, mivel az Úr nem lesz velünk, mert bezártuk előtte az ajtót, s így nem férhet hozzá a lelkünkhöz. Ám ha még akkor is imádkozunk, amikor elfoglaltak vagyunk, a Megváltó kész meghallani a kéréseinket. Ha eltökéljük, hogy nem szakadunk el erőnk forrásától, az Úr

Jézus hasonló módon elhatározza, hogy mellettünk áll, és megsegít, hogy ne valljunk szégyent ellenségeink előtt. Krisztus kegyelme megteheti mindazt, amire saját erőnkől képtelenek vagyunk. Akik félik Istent és szeretik Őt, még a sok nehézség ellenére sem tétováznak az úton, és lábuk nem fog tévútra tért. Isten gondoskodik rólatok ott, ahol kötelességeket végzitek. A lehető leggyakrabban keressétek fel azt a helyet, ahol imádkozni szoktatok. (...) [A megváltottak] a Bárány vére és saját bizonyoságtévésük alapján győznek. A mindent behálózó erkölcstelenség közepette is megőrzik tisztaságukat. És miért? Mert a mennyei természet részeseivé lettek, és megszabadultak a világot kívánságok által uraló romlottságtól. (...) Csak az Istentől szüntelenül függő élet a szentség élete. – *Egészségügyi tanácsok*, 395. old.

Április 4., szerda – „Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”

Az evangélium hirdetése e világon mindig ellenállás, veszély, veszteség és szenvedés közepette haladt előre.

Mi adott erőt a múltban Krisztus követőinek a szenvedések között? Istennel, a Szentlélekkel és Jézussal való közösségük! Ugyan sokakat elválasztott földi barátaiktól a gyalázat és üldözés, de sohasem Krisztus szerelmétől. A vihartól korbácsolt lelkeket akkor szereti legjobban az Üdvözítő, amikor az igazságért szenvednek. Jézus mondta: „Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (Jn 14:21) Ha a hívőt az igazságért földi törvényszék elé állítják, Ő ott áll mellette. Ha börtönfalak közé kerül, a Megváltó megnyilatkozik neki, és szeretetével vidítja fel szívét. Ha Krisztusért halált szenved, az Üdvözítő így szól hozzá: „A testet ugyan megölhetik, de a léleknek nem árthatnak.” „Bízzatok, én meggyőztem a világot.” „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt, megsegítelek, és igazságom jobbával támogatlak.” (Jn 16:33; Ésa 41:10) – *Az apostolok története*, 84–85. old.

Lehet, hogy a világ megtagad bizonyos előjogokat azoktól, akik igyekeznek hűségesek lenni Istenhez, az igazság ellenségei lehet, hogy aka-

dályozni fogják a munkájukat, de nincs olyan hatalom, amely be tudná zárni az Úr és a hűséges ember lelke közötti kommunikáció ajtaját. (...) Mindennapos nagy előjogunk a Krisztussal való kapcsolattartás, ami nyitott ajtóként tárul elénk. Az egész menny a rendelkezésünkre áll. Ha Isten engedelmes gyermekei vagyunk, naponta a kegyelem tartalékai-ból részesülhetünk. Nem kell elcsüggednünk, még ha kísértések, próbák és üldözés is érne bennünket. Sem ember, sem Sátán nem képes bezárni azt az ajtót, amit Krisztus nyitott meg előttünk. – *Our High Calling*, 128. old.

Isten sohasem vezeti másként gyermekeit, mint ahogy ők is választanák, ha előre láthatnák a véget, és felismernék a terv dicsőségét, amelyet mint az Ő munkatársai, véghezvihatnak. Sem Énók, aki felvitetett a mennybe, sem Illés, aki tüzes szekéren ragadtatott el, nem volt nagyobb vagy tiszteletreméltóbb Keresztelő Jánosnál, aki magányosan pusztult el a börtönben. „Néktek adatott Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek őbenne, hanem hogy szenvedjete is őérette.” (Fil 1:29) A menny minden adománya között, amit csak nyújthat az embernek, a legmélyebb bizalom és a legnagyobb tisztesség: Jézussal részesülni az Ő szenvedéseiben. – *Jézus élete*, 224. old.

Április 5., csütörtök – A törvény és az evangélium

Ahhoz, hogy a menny jelöltjévé válhassunk, eleget kell tennünk a törvény előírásának: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.” (Lk 10:27) Erre egyedül akkor vagyunk képesek, ha hit által megragadjuk Krisztus igazságát. Jézust szemlélve élő és gyarapodó elvet fogadunk a szívünkbe. A Szentlélek folytatja a munkát, és a hívő kegyelemből kegyelembe, erőről erőre, jellemről jellemre halad előre. A Fiú képmásához hasonul, mígnem eljut a Jézus Krisztus teljeségével ékeskedő kornak mértékére. Így Krisztus véget vet a bűnnek, és megszabadítja a hívő lelket annak cselekvésétől és hatásától.

Egyedül Krisztus képes ezt megtenni, mert neki „mindenestül fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és

hű főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (Zsid 2:17–18) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 395. old.

Krisztus ténylegesen elszenvedte a világ bűneinek megbüntetését, hogy igazságát a bűnösnek lehessen tulajdonítani, és bűnbánat és hit által a bűnösök jellembeli szentségben hozzá hasonlóvá válhassanak. Ezt mondta: „Hordozom az ember bűnterhét. Felvállalom a büntetést, és a bűnbánó bűnös ártatlanul megállhat előtted.” Abban a percben, amint a bűnös hisz Jézusban, Isten nézőpontjából elítélés és elmarasztalás nélkül áll meg. A Megváltó neki adta a tökéletes engedelmességet. Azonban együtt kell működnie az isteni hatalommal, és emberi erőfeszítéseket kell hoznia, hogy a bűnt legyőzze, és teljességre jusson Krisztusban.

Az Üdvözítő által fizetett váltságdíj elégséges minden ember üdvösségére, azonban csak azokon segít, akik Krisztus Jézusban új teremtenyenyé és Isten örökké tartó országának hűséges polgáraivá válnak. Szenvedése nem védi meg a büntetéstől a bűnét meg nem bánó, hűtlen bűnöst. – *A keresztény nevelés alapjai*, 429–430. old.

Pál apostol a végső idő felé tekintve kijelentette: „Lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik.” (2Tim 4:3) Ez az idő már itt van. A tömegeknek nem kell a Szentírás igazsága, mert keresztezi bűnös, világot szerető szívük vágyait, Sátán pedig gondoskodik a nekik tetsző tévedésekről.

De Istennek lesz egy népe a földön, amely minden tanítás normájának és minden reform alapjának a Bibliát és csakis a Bibliát tartja. A tudósok nézetei, a tudomány következtetései, a többség hangja, az egyházi zsinatok hitvallásai és határozatai – amelyekből oly sok és sokféle van, mint az általuk képviselt egyházakból – külön-külön és együttevén sem tekinthetők bizonyítéknak egyetlen hitpont mellett, sem ellen. Mielőtt bármilyen tantételt vagy előírást elfogadnánk, kérdezzük meg, hogy mit szól hozzá az Úr!

Sátán az emberek figyelmét Isten helyett folyton az emberekre igyekszik terelni. Ráveszi őket, hogy a Szentírás kutatása helyett püspököktől,

lelkészekről, teológus professzorokról kérdezzék meg, mi a kötelességük. E vezetők befolyásolásával pedig úgy irányítja a tömegeket, ahogy neki tetszik. – *A nagy küzdelem*, 594–595. old.

Április 6., péntek – További tanulmányozásra:

„Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobb kezedet fogom, és aki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek!” (Ésa 41:13)

Az utóbbi hetekben Isten ígéreteinek és a keresztény reménységnek a tudata hatott át. A Biblia sosem tűnt ennyire drága ígéretekkel telinek, mint ebben az időszakban. Mintha mennyei harmat szállt volna ránk, hogy felüdítsen, de bárcsak elsajátítanánk ezeket az ígéreteket! A menny segítsége nélkül sosem győzhetjük le hajlamainkat, ezért drága Jézusunk mellénk áll, hogy támogasson ebben a munkában. Ő mondja: „Ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) El kell hinnünk szavait. És hitünk meg kell, hogy értse az ígéreteket. (...)

Nagy dolog hinni Jézusban. Sokan mondják: „Higgy, higgy! Csak annyi dolgod van, hogy higgy Jézusban.” Vízont feltehetjük a kérdést: Mit is jelent ez a hit? Mit foglal magában? Sokan állítják, hogy hisznek, miközben a jellemükben nem jelenik meg ez a hit. (...) Olyan hitel kell rendelkezünk, amely szeretet által munkálkodik, és megtisztítja a lelket, és amely arra készítet, hogy távolítsunk el mindent, ami bántó az Ő szeme számára. Semminek sincs értelme, ha nincs munkálkódó hitünk. Elfogadod, hogy Krisztus a világ Megváltója, de a te Megváltód is? Hiszed, hogy Ő ad erőt legyőznöd minden jellemhibádat? (...)

Mindenkinek személyesen kell megtanulnia bízni a Megváltóban. Úgy kell bízunk mennyei Atyánkban, ahogy a gyermek bízik földi szüleiben, és el kell hinnünk, hogy Ő életünk minden területén munkálkodik. El kell hinnünk, hogy a küzdelemben minden kiáltás és a lélek ellensége elleni erőfeszítés eljut Isten füléhez, és hogy Ő segítséget küld a szükségben. Megsegít legyőznünk bármilyen kísértést, ha hittel hívjuk Őt segítségül. Ezt kell megtanulnunk.

Bízhatok Megváltómban! Ő üdvözít, és kegyelmet ad, hogy győzhessek az ellenség kísértései fölött. – *In Heavenly Places*, 118. old.

„Vas és réz legyenek a te záraid; és élteden át tartson erőd.” (5Móz 33:25)

Hálát adok az Úrnak, hogy népének erre az időre megígérte a kegyelmet. (...) Az ígélet nem arról szól, hogy ma adja nekünk az erőt egy későbbi szükségre, vagy még azelőtt megadja a segítséget, mielőtt felbukkanna a nehézség. Ha hitben járunk, azonnal erőre és segítségre számíthatunk, ahogy a körülmények megkívánják. Hit által és nem látás által élünk. Az Úr azt szeretné, hogy pontosan azt kérjük, amire szükségünk van. A holnapra kirendelt kegyelmét nem kapjuk meg ma. Az emberi szükséglet lényegében Isten lehetősége. (...) A Mindenható kegyelme sosem adatik pazarlásra, helytelen felhasználásra, elferdítésre vagy arra, hogy felhasználatlanul rozsdásodjon. (...)

Miközben naponta végzitek kötelességeiteket istenfélelemben és szeretetben, mint engedelmes és alázatos gyermekek, mennyei erőt és bölcsességet kaptok bármilyen nehéz helyzet leküzdésére.

Isten nélkül nem leszünk képesek szembenézni a próbákkal. Nem rendelkezhetünk a vértanúk bátorságával és kitartásával, míg nem jutunk olyan helyzetbe, amilyenben ők voltak. (...) Naponta meg kell kapnunk a kegyelem tartalékait a mindennapok különböző helyzeteire. Úgy növekedsz a kegyelemben és Jézus Krisztus, a mi Urunk ismeretében, ha üldözés ér, ha Jézus hitéért és Isten szent törvényének megtartásáért börtönbe zárnak, és akkor „élteden át tartson erőd”. Ha újból eljön az üldözés, azok részesülnek kegyelemben, akik összeszedik minden lelki erejüket annak érdekében, hogy igazi hősiességről teheszenek bizonyosságot. (...)

Minden nap erőnk forrásának közelében kell tartózkodnunk, és akkor az Úr Lelke visszaveri az ellenség támadásait. Isten ígérete biztos, és ezt az erőt a mai naphoz mérten fogjuk megkapni. A jelenlegi szükségseinkhez kapott erő fényében bízhatunk a jövőben. Napról napra egyre értékesebb lesz tapasztalatunk Istennel. (...) Ne nyugtalanodj ma a jövő miatt! Ma konkrét szükségleteink vannak. (...) Az Úr a mi segítségünk, Istenünk és erőnk minden helyzetben. – *Our High Calling*, 125. old.

2. tanulmány

Dániel és a végidő

Április 7., szombat délután

Csodálatos a munka, melyet Isten szolgálóival neve dicsőségére akar végeztetni. Az Úr Józsefet az élet forrásává tette az egyiptomi nemzet számára. József által az egész nép életét megóvta, Dániel által pedig Babilon minden bölcsének életét. Ezek a szabadítások szemléltető oktatások, melyek a népek elé tárták, hogy ha összeköttetésbe kerülnek Istennel, akit József és Dániel imádozott, akkor Ő felajánlja nekik a lelki áldásokat. Így kíván az Úr ma is népe közvetítésével áldásokat árasztani a világra. Az áldás világra árasztásában minden tevékenykedő Isten munkatársa, akinek szívében Krisztus él, mindenki, aki a világ elé tárja a menny szeretetét. Amikor Üdvözítőjétől áldásokat nyer továbbításra, egész lényéből a lelki élet árja buzog. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 227. old.

Istennek azonban nem az volt a szándéka, hogy népe válaszfalat építsen önmaga és embertársai közé. Az Atya végtelen szeretetének keze kinyúlt a föld minden lakosa felé. Bár elfordultak tőle, és visszautasították közeledését, Ő állandóan arra törekedett, hogy feltárja magát előttük, és kegyelmének, szeretetének részeseivé tegye őket. Választott népét azért ajándékozta meg áldásával, hogy áldássá válhasson más népek számára.

Az Úr elhívta Ábrahámot, jólétet és megbecsülést biztosított számára. Ennek a pátriárkának a hűsége világosság volt az embereknek azokban az országokban, ahol vándorlása során megfordult. Ábrahám nem tartotta magát távol, nem zárkózott el az őket körülvevő népektől. Baráti kapcsolatot tartott fenn a környező népek királyaival, akik közül némelyek nagy tisztelettel adóztak neki. Becsületessége és önzetlensége, bátorsága és jóakarata Isten jellemét képviselte. Mezopotámiában,

Kánaánban, Egyiptomban és még Szodoma lakosai számára is a menny Ura mutatkozott meg rajta keresztül. – *Pátriárkák és próféták*, 368. old.

Isten népe váljék előretolt állássá, hogy közvetítse a mindenség legmagasztosabb, legáldásosabb hatását. (...)

Ma is az az Úr célja, mint mikor kihozta Egyiptomból Izraelt. Mikor a világ látja jóságát, kegyességét, igazságát és a gyülekezetben megnyilvánuló szeretetét, akkor Isten jellemét látja. S mikor a menny törvénye ennyire meglátszik életükben, a világ is felismeri azok fensőbbiségét, akik minden más népnél jobban szeretik, félik és szolgálják a Mindenhatót. Isten szeme rajta nyugszik népe minden tagján. Terve van mindegyikükkel. Az a célja, hogy megkülönböztetett nép, szent utasításának gyakorlói legyenek. Isten mai népéhez ugyanúgy szól a szent ihletés szava, mint a régi Izraelhez: „Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te, téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki minden nép közül e föld színén.” (5Móz 7:6) – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 11–12. old.

Április 8., vasárnap – Hű a kevesen

Mégis Isten választotta ki Izraelt. Ő hívta el, hogy megőrizze törvényének ismeretét az emberek között, valamint azokat a szimbólumokat és jövendöléseket, amelyek az Üdvözítőre mutattak. Azt akarta, hogy ez a nép az üdvösség kútfeje legyen a világ számára. Ami Ábrahám volt vándorlásai földjén, ami József Egyiptomban és Dániel Babilónia királyi udvarában, azzá kellett volna válnia a zsidóságnak is a nemzetek között. Istent kellett volna kinyilatkoztatniuk az embereknek. – *Jézus élete*, 27. old.

Csak a kis dolgokban való hűséggel szoktathatjuk hozzá magunkat ahhoz, hogy becsületesek legyünk nagyobb kötelezettségeinkben is. Isten kapcsolatba hozta Dánielt és társait Babilon nagyjaival, hogy e pogányok megismerhessék az igaz vallás elveit. Dánielnek be kellett mutatnia az Úr jellemét egy bálványimádó nemzetnek. Mi tette a prófétát alkalmassá erre a bizalomra és megtiszteltetésre? Az apróbb dolgokban tanúsított becsületessége határozta meg egész életét. A legki-

sebb feladatokban is megdicsőítette Istent, és az Úr együttműködött vele. Dánielnek és társainak Ő adott „tudományt, minden írásban való értelmet és bölcsességet; Dániel pedig értett mindenféle látomáshoz és álmokhoz is” (Dán 1:17).

Miként az Úr elhívta Dánielt, hogy bizonytságot tegyen róla Babilonban, úgy hív el minket is, hogy tanúi legyünk ma a világban. Azt akarja, hogy mind az élet legkisebb dolgaiban, mind a legnagyobbakban megismerteressük országának elveit az emberekkel. – *Krisztus példázatai*, 356–357. old.

Azok, akik ma bizalmi állást töltenek be, igyekezzenek megtanulni a leckét, amire Salamon imája tanít. Minél magasabb a betöltött munkakör, minél nagyobb felelősséget kell hordozniuk, annál messzebbre hat befolyásuk, és annál jobban kell Istenre támaszkodniuk. Sohasem szabad elfelejteniük, hogy a munkába szólítással együtt kapják azt a felhívást is, hogy meggondoltan, vigyázva járjanak embertársaik előtt. Tanulólként kell az Úr előtt állniuk. A tiszttség nem teszi szentté a jellemet. Isten megdicsőítése és parancsolatainak megtartása teszi igazán nagygyá az embert.

Nem személyválogató az az Isten, akit szolgálunk. Aki bölcs ítélőképességgel ajándékozta meg Salamont, ma is kész ugyanezt az áldást adni gyermekeinek. „Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége – jelenti ki Igéje –, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.” (Jak 1:5) – *Próféták és királyok*, 30–31. old.

Április 9., hétfő – Dániel alázata

Nehémiás megalázkodott Isten előtt, megadva az Úr nevének kijáró tiszteletet. Dániel is ezt tette Babilonban. Tanulmányozzuk imáikat! Alázatra tanítanak, és arra, hogy soha ne töröljük el az elválasztó vonalat Isten parancsolattartó népe és az Úr törvényét nem tisztelők között.

Húzódjunk közel Istenhez! Az Úr közel fog jönni azokhoz, akik alázattal közelednek hozzá, tele szent tisztelettel szent felsége iránt, és elküldönülten állnak a világtól. – *A Te Igéd igazság*, III. köt., 1136. old.

Isten arra hívott el, hogy alázatos szívvel keresd Őt. Olvasd el Dániel imáját, és kövesd figyelemmel, hogy tapasztalatod kiállja-e a tűzpróbát. Az Úr gazdagon megáldja mindazokat, akik megalázzák magukat előtte. (...)

Nem kell félnünk azoktól, akik nem tudják, mit jelent Istennel járni. (...) Ne engedjük meg magunknak, hogy vitába keveredjünk velük. A békesség, a kegyelem és az igazság szavait szóljuk. Alaposan vizsgáljuk meg, és alázzuk meg az Úr előtt a szívünket. – *Istennel ma*, 253. old.

Egyetlen apostol, egyetlen próféta sem állította, hogy teljesen büntelen. Emberek, akik Isten közvetlen közelében éltek, akik inkább feláldozták az életüket, mintsem tudatos bűnt kövessenek el; emberek, akiket az Úr mennyei világossággal és erővel tüntetett ki, valamennyien beismerték természetük bűnös voltát. Nem bíztak a testben, nem állították, hogy igazak és szentek, hanem egyes-egyedül Krisztus érdemeire, igazságosságára támaszkodtak.

Így tesz mindenki, aki a Megváltót szemléli. Minél közelebb kerülünk Jézushoz, minél jobban felismerjük jellemének tisztaságát, annál világosabban látjuk, hogy milyen undorító a bűn, és annál kevésbé hajlunk önmagunk magasztalására. Lelkünk állandóan Isten után vágyódik; komolyan és őszintén beismerjük bűneinket, és szívből megalázkodunk előtte. Keresztény tapasztalatunk minden további lépésénél mélyül a bűnbánatunk. Tudni fogjuk, hogy alkalmasságunk egyedül az Üdvözítőben rejlik, és az apostollal együtt valljuk: „Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó.” „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.” (Róm 7:18; Gal 6:14) (...)

Ha Krisztusban maradunk, ha Isten szeretete lakozik a szívünkben, akkor érzelmünk, gondolataink és cselekedeteink összhangba kerülnek a menny akaratával. A megszentelt szív összhangban él az Úr törvényének szabályaival. – *Az apostolok története*, 531, 563. old.

Április 10., kedd – Az aranyszobor

A történelem megismétlődik. Nagy becsben tartják majd a hamis vallást. A hét első napját (...) úgy fogják magasztalni, mint Babilonban az állóképet. Minden nemzetnek, nyelvnek és népnek megparancsolják, hogy a hamis szombatot imádjá. Sátán terve, hogy megfossza értékétől az Isten által elrendelt napot, a teremtés emlékűnnepét.

A hamis szombat imádatának rendelete kiterjed az egész világra. És bizonyos mértékben máris terjedőben van. (...)

Azokat fogja üldözés és próba érni, akik Isten Igéjének engedelmeskedve nem hajlandók imádni a hamis szombatot. Minden hamis vallás utolsó eszköze az erőszak. Mint a babilóniai király is tette, kezdetben a zene és a látvány erejével próbált hatni. S ha sátáni sugallatra az emberek által kitalált látványosságok nem képesek rávenni az embereket az állókép imádatára, akkor előkészítették a kemence emésztő lángnyelveit. És így lesz most is. A pápai hatalom megpróbálta rávenni az embereket az engedelmességre, és folyamatosan ezt teszi. Ugyanolyan lelkületre van szükségünk, mint amilyenről bizonyosságot tettek Isten szolgálói a pogánysággal vívott csatában. – *Signs of the Times*, 1897. május 6.

Aki a tüzes kemencében a héber ifjakkal volt, ott lesz minden követője mellett, bárhol is találatnak. Folyamatos jelenléte nyújt vigasztalást és támaszt. Amikor eljön a nagy nyomorúság – amilyen még nem volt, mióta ember él a földön –, Isten választottai szilárdan fognak megállni. Sátán a gonosz seregeivel sem pusztíthatja el a menny szentjeinek még a leggyengébbikét sem. A legerősebb angyalok fognak őrködni felettük, és Jehova úgy fog megnyilatkozni nekik, mint „Isten minden istenek fölött”, aki üdvözítheti mindazokat, akik bíznak benne. – *Conflict and Courage*, 253. old.

A viharvert lélek soha nem kedvesebb Megváltója számára, mint mikor az igazságért szenved megaláztatást. Amikor a hívő megszentetlen bírak ítélőszéke előtt áll az igazságért, Krisztus ott van az oldalán. Őt éri a hívő lélekre árasztott rágalom. „Szeretem azt, és kijelentem magamat neki” – mondta Jézus (Jn 14:21). Hívó tanítványai személyében ráhárul az ítélet. (...)

Az üldözés legfeljebb halált okozhat, de a mártír élete megmarad az örök élet és dicsőség számára. Előfordulhat, hogy az üldöző hatalom sarkára állva megparancsolja Krisztus tanítványainak, hogy tagadják meg hitüket, hallgassanak a csalárd lelkek és ördögök tanításaira, és tekintsek semmisnek Isten törvényét. A tanítványok ilyenkor feltehetik a kérdést: „Miért kellene ezt megtennem? Szeretem Jézust, és soha nem tagadom meg az Ő nevét!” Amikor a hatalom a béke megrontójának nevezi őket, ők hivatkozhatnak Jézusra, akit szintén ezzel vádoltak, holott Ő volt az igazság, a kegyelem és a béke. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, III. köt., 420–421. old.

Április 11., szerda – A pogányok megtérése

Nabukodonozor hét éven keresztül okozott megdöbbenést alattvalóinak; hét éven keresztül aláztatott meg az egész világ előtt. Azután visszakapta ítélőkéességét, és alázattal tekintett a mennyek Istenére, elismerve, hogy mennyei kéztől kapta a büntetését. Nyilvánosan megvallotta bűnét, és elismerte az Úr végtelen irgalmát, amely visszahelyezte korábbi állapotába. (...)

Istennek beteljesedett a célja, és pedig hogy a világ legnagyobb birodalma dicsőítse Őt. Nabukodonozorra vonatkozóan a szent történelem a királynak eme nyilatkozatát jegyzi fel, amely az Atya jóságára, irgalmára és uralmára vonatkozik. – *Conflict and Courage*, 253. old.

Ki követi közülünk hűségesen nagy példaképünket? Ki kezdte el a küzdelmet, és ki folytatja a harcot szívének büszkesége ellen? Ki jutott el közülünk addig, hogy birokra keljen az önzéssel, amíg ki nem lakoltatja szívéből, amíg el nem tünteti azt az életéből? Segítsen minket Isten, amikor a kereszten függő Krisztusra tekintünk, és látjuk a beteljesedő jeleket, amelyek egyre közelebb visznek bennünket az ítélethez, hogy annyira szívünkbe vésődjön a kapott példa, hogy alázatosabbá, szerényebbé tegyen, kevésbé magunkkal törődővé, kevésbé bírálóvá és olyanokká, akik szívesen hordozzák mások terheit.

Tudtomra adták, hogy népünk egyre távolodik hitünk egyszerűségétől és az örömhír tisztaságától. Sokan nagy veszedelemben forognak.

Ha meg nem változtatják útírányukat, meddő hajtásokként metszik le őket az igaz Szőlőtőről. Testvéreim, tudomásomra hozták, hogy az örökkévaló világ küszöbén állunk. Minden egyes lépésnél feltétlenül győzelmet kell aratnunk. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 18. old.

Krisztus folyamatosan munkálkodik a szívben valaki által, aki éppoly láthatatlan, mint a szél. A kapott benyomások apró lépésekkel – a befogadó számára talán észrevétlenül – Jézus Krisztus felé vonják a lelket. (...)

A szél láthatatlan, de olyan hatást kelt, ami látható és érezhető. Így válik nyilvánvalóvá a Szentlélek emberi szívben végzett munkája is az olyan ember cselekedeteiben, aki már tapasztalta a megmentő erőt. Amikor Isten Lelke birtokba veszi a szívet, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, és feladja a gonosz cselekedeteket. Szeretet, alázat, békesség veszi át a harag, irigység, viták helyét. A szomorúságot öröm váltja fel. Senki sem látja a kezet, amely leemelte a terhet. Akkor érkezik az áldás, amikor a lélek hittel alárendeli magát Istennek. Ekkor az emberi szem számára láthatatlan hatalom egy új lényt teremt az Örökkévaló képmására.

A véges elme képtelen felfogni a megváltás művét. Titka meghaladja az emberi tudást. Aki azonban átmegy a halálból az életre, mégis megérti, hogy ez isteni valóság. A megváltás kezdetét személyes tapasztalat folytán ismerhetjük meg. Eredményei pedig az örökkévalóságon át láthatóak lesznek. – *Maranatha*, 70. old.

Április 12., csütörtök – Dániel hűsége

Mi történt volna, ha Dániel és társai alkut kötöttek volna a pogány főemberekkel, és engedve a helyzet nyomásának a babilóniai szokások szerint ettek és ittak volna? Az elvektől való egyetlen eltávolodási alkalom meggyengíthette volna igazságérzetüket és a bűnnel szembeni magatartásukat. Az étvágynak engedve végül feláldozták volna testi erejüket, éles elméjüket és lelkierejüket. Egyetlen téves lépés minden bizonnyal további helytelen lépéseket eredményezett volna, míg nem a mennyel való kapcsolatuk veszélybe kerül, és ők kísértésbe esnek. – *Egészségügyi tanácsok*, 63. old.

Dániel a föld egyik leghatalmasabb birodalmának volt a miniszterelnöke, de ugyanakkor Isten prófétája is volt, és mennyei ihletést kapott. S habár hozzánk hasonlóan ki volt téve a gyengeségnek, az ihletett írás büntelennek nevezi őt. A legalaposabb vizsgálat folytán kiderült, hogy tetteiben nem volt tévedés. Példája által bemutatta, hogy bármelyik megtért és odaszentelt életű üzletember milyenné válhat, ha őszinte és helyes indítékai vannak Isten előtt. (...)

Az Úr iránti töretlen hűségével és kitartó önuralmával Dániel, aki bár fiatalember volt, elnyerte a pogány előljáró jóindulatát. (...) Rövid idő alatt el is foglalhatta Babilónia miniszterelnöki székét. A trónon egymást követő királyok, a nemzeti hanyatlás, majd egy új világhatalom kialakulásának időszakában ő mindig bölcsességről és olyan vezetői tulajdonságokról, tapintatról, előzékenységről és őszinte jóságról tett bizonyosságot, annyira hűséges volt az elveihez, hogy még az ellenségei is kénytelenek voltak elismerni, hogy „semmi okot vagy vétket nem találhatnának, mert hűséges”. – *Conflict and Courage*, 253. old.

Isten kiválasztott eszközei minden korszakban gyalázatot és üldözést szenvedtek az igazságért. Józsefet gyalázták és üldözték, mert erkölcsös maradt. Dávidot, Isten kiválasztott szolgáját, mint a vadat, úgy üzték az ellenségei. Dánielt oroszlánverembe dobták Isten iránti hűsége miatt. Jób elvesztette földi javait; betegsége még rokonaiban és barátaiban is undort keltett, de hűsége mégsem ingott meg a menny iránt. Jeremiás sem szűnt meg hirdetni az Istentől nyert igazságot, noha bizonyágtétele annyira felbószította a királyt és a hercegeket, hogy a szennygödörbe dobatták. Istvánt megkövezték, mivel a megfeszített Krisztust prédikálta. Pált börtönbe vetették, megvesszőzték, megkövezték és végül megölték, mert Isten hűséges követe maradt a pogányok között. Jánost is száműzték Pátmosz szigetére „az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért”. – *Az apostolok története*, 575. old.

Április 13., péntek – További tanulmányozásra

Krisztus példázatai: „A talentumok” című fejezet.

3. tanulmány

Jézus és a *Jelenések könyve*

Április 14., szombat délután

Isten Igéje a legfőbb tanácsadónk, mert mindent megmutat nekünk, vezetve bennünket a korszakokon át, és bizonyosságot téve az igazság változhatatlanságáról. A Biblia védelmi eszközei, amelyek megfeleltek a különleges idők szükségleteinek, nem avultak el. A Szentírás régi korokból származó részei sem veszítették el az érvényességüket. Isten népének teljes történetét kell tanulmányoznunk, hogy feljegyzett tapasztalatainkból áldást nyerhessünk. – *Az én életem ma*, 25. old.

Senki se higgye, hogy mert nem tudja azonnal megfejteni a „Jelenések” minden jelképét, hiábavaló dolog e könyvben kutatnia és azon fáradoznia, hogy az abban foglalt igazságokról felvilágosítást nyerjen. Aki Jánosnak ezeket a titkokat kijelentette, ízelítőt fog adni az igazság szorgalmas kutatójának is a menny örömeiből. Mindazok, akik kitárják a szívüket az igazság előtt, megérthetik e könyv tanításait; elnyerik azt az áldást, amelyet Isten ígért azoknak, „akik hallják a jövendölés szavát és megtartják, ami abban megíratott”.

A „Jelenések” a Biblia valamennyi könyvének koronája, befejezője. Dániel próféta könyvét is kiegészíti, illetve bevégi. Az egyik könyv jövendölés, a másik kinyilatkoztatás, kijelentés. – *Az apostolok története*, 584–585. old.

Az utolsó napok veszedelmei közepette élünk. Feladatunk, hogy figyelmeztessük az embereket arra a veszedelemre, amelyben élünk. Tárjuk fel a próféciák ünnepélyesen komoly jeleneteit. Ha népünk csak félig lenne ébren, ha tudatában volna a Jelenések könyvében vázolt események közelségének, akkor reformációt láthatnánk gyülekezeteinkben,

és sokan hinnének az üzenetben. (...) Beszéljen tehát Dániel, szóljon a Jelenések könyve, mondják meg, hogy mi az igazság. Ám a tárgykör bármelyik pontját tárod is fel, magasztald Jézust, minden reménységünk középpontját, „Dávid gyökerét és ágát, a fényes Hajnalcsillagot”. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 118. old.

Krisztus ott áll a hét gyertyatartó között, számba veszi egyik egyházat a másik után, egyik gyülekezetet a másik után, a szíveket a szívek után. Íme, nem szunnyad és nem alszik Ő, hanem öröködik Izrael felett. Ha a gyertyatartókat emberek gondjára bízna, gyakran csak pislognának és kioltódnának a lángok. Isten azonban nem bízta emberek kezére egyházát. Jézus a ház igazi őrizője, aki életét adta a viláért, hogy mindazok, akik hisznek benne, ne vesszenek el, hanem örök életet nyerjenek. Ő a hű és igazi űre az Ūr házának. Van okunk hálát adni azért, hogy nem egy paptól vagy földi lelkészről függ a sorsunk. Bennünket az Ő hatalmas védelmez. A Megváltó jelenléte és kegyelme jelenti az élet és a világosság kulcsát. – *The Upward Look*, 207. old.

Április 15., vasárnap – A Jelenések könyvének szerkezete

Szenteljünk több időt a Biblia tanulmányozására! Nem értjük az Igét úgy, ahogyan értenünk kellene. A Jelenések könyvének előszava felszólít, hogy értsük meg az adott oktatást Isten kijelentése szerint: „Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit.” „Megtartják azokat, amelyek megírtak abban, mert az idő közel van.” Ha mi mint nép megértjük, hogy ez a könyv mit jelent számunkra, akkor nagy ébredés lesz a sorainkban. Mi nem értjük teljességükben e leckék tanulságait, Isten felszólításának ellenére, hogy kutassuk és tanulmányozzuk.

Mivel a múltban tanítóink kijelentették, hogy Dániel és a Jelenések könyve bepecsételt könyvek, az emberek nem foglalkoztak velük. A misztikus fátylat, mely visszatartotta az embereket attól, hogy felbontsák, Isten keze távolította el Igéjének e részéről. A könyv címe: „Jelenések”, ami azt jelenti, hogy az Ūr igen fontos dolgokat nyilatkoztatott ki benne. Hozzánk szólnak ennek a könyvnek az igazságai, akik az utolsó napokban élünk. Mi szent dolgok szent helyén állunk. A fáty-

lat elvonta róluk a mennyei kéz. Ne maradjunk tehát távol, kívül. Lépünk be, de ne gondatlanul, szentségtelen, tiszteletlen gondolatokkal, ne indulatosan, hanem tiszteletteljesen, Isten félelmében. Közeledik az az idő, amikor a Jelenések könyvének próféciai beteljesednek. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 113. old.

Személyesen kell imádkoznotok, és higgyétek, hogy Ő minden elhangzó szót meghallgat. Tárjátok ki előtte a szíveteket, hogy megvizsgálhassa; valljátok meg bűneiteket, kérjeteك bűnbocsánatot az Ő érdemeire hivatkozva, majd hit által csodáljátok a megváltás magasztos tervét, és akkor a Vigasztaló mindent eszetekbe fog juttatni.

Minél tovább tanulmányozod Krisztus jellemét, annál szebbnek fog tűnni. Az Úr egyre közelebbi személy lesz számodra, mint egy jó barát, akit szeretettel fogsz követni. (...) Ha Jézusnál időznek gondolataid, és róla beszélsz, hozzá hasonlóvá válhatsz lélekben és jellemben. Az Ő kép-mását fogod tükrözni a fontos, tiszta és lelki dolgokban. Krisztus gondolata fog élni benned, és akkor elküld a világba, hogy az Ő lelki képviselője legyél. – *Krisztushoz hasonlóan*, 55. old.

A legfontosabb szívünk teljes elszántságával szolgálni az Úrnak, és arra törekedni, hogy szívvel-lélekkel az övéi legyünk. Akik megfogadják a tanácsot, és a Megváltó elé járulnak, pontosan azt a segítséget kapják, amire szükségük van, ha alázattal és erősen az ígéretbe kapaszkodva jönnek elé: „Kérjeteك és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitvatik néktek.” (Mt 7:7) – *Istennel ma*, 123. old.

Április 16., hétfő – Jézus nevei

Aki átadta magát Krisztusnak, többet ér a szemében, mint az egész világ. A Megváltó egy emberért is vállalta volna a Kálvária haláltusáját, hogy megmentse országa számára. Sohasem mond le egyről sem, akiért meghalt. Hacsak követői nem döntenek úgy, hogy elhagyják, szorosan fogja őket.

Minden próbánkban olyan segítők van, aki sohasem bukik el. Sohasem hagy minket egyedül harcolni a kísértéssel, küzdeni a gonosz-

szal, hogy végül a terhek és a bánat összetörjenek. Bár most elrejtőzött a halandó szemek elől, hitfűlünkkel hallhatjuk hangját: Ne félj, veled vagyok! „Én vagyok az élő; pedig halott voltam, és ímé, élek örökkön örökké.” (Jel 1:18) Elviseltem bánatotokat, megtapasztaltam küzdelmeiteket, szembenéztem kísértéseitekkel. Ismerem könnyeiteket: én is sírtam. Ismerem a fájdalmat, ami túlságosan mély, semhogy emberi fűl számára kibeszélhető lenne. Ne gondold, hogy elhagyatott, elfeledett vagy. Ha bánatodra egyetlen hűr sem rezdűl egyetlen emberi szívben sem, nézz rám, és élsz. „A hegyek eltávoznak, és a halmok megrendűlnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendűl, így szűl könyörűlő Urad.” (Ésa 54:10) – *Jézus élete*, 483. old.

Nemsokára keleten megjelenik egy kicsiny fekete felhű. A távolból sűtétnek látszű felhű kűrűlveszi a Megváltűt. Isten nepe ebben a felhűben felismeri az Emberfiának jelét. Űnnepélyes csendben figyelik a föld felé kűzeledű és egyre fényesebb és dicsűségesebb felhűt, mígnem nagy, fehér felhű lesz belűle, amely megemésztű dicsűségként fénylik. Felette a szövetség szívárványa ível. Jézus hatalmas gyűzűkűként lép elű. Most nem „fájdalmak férfia”-ként jűn, hogy kiigya a szűgyen és a szenvedés keserű poharát, hanem a menny és a föld gyűzteseként, az élűk és holtak bírájaként, aki „hű és igaz”; aki „igazságosan ítél és hadakozik”. „Mennyei seregek kűvették... Őt.” (Jel 19:11, 14) A királyt úttján szent angyalok hatalmas, megszámlálhatatlan sokasága kíséri. Ajkukon dicsűűtű ének, mennyei dallam hangzik. Az égen számtalan tűndűklű alak láthatű – „tűzezerszer tűzezer és ezerszer ezer”. Emberi tollal nem lehet megrajzolni ezt a kűpet; az a tűndűklés meghaladja az emberi kűpzeletet. „Dicsűsége elborítja az egeket, és dicsűretével megtelik a föld. Ragyogása, mint a napé.” (Hab 3:3–4) Amint az „élű” felhű kűzelebb ér, minden szem meglátja az élet Fejedelmét. Szent fejét nem csűfítja tűviskorona. Szent homlokán a dicsűség királyi koronája tűndűkűl. Arca fényesebb, mint a vakítű dűli nap. „Az Ő ruháján és tomporán oda volt írva az Ő neve: királyoknak Királyja és uraknak Ura.” (Jel 19:16) – *A nagy kűzdelem*, 640. old.

Április 17., kedd – A szentély a *Jelenések könyvében*

A mózesi szertartások áldozatai folyamatosan egy jobb, egy mennyei szolgálatra mutattak. A földi szentély „példázat a jelenkori időre”, melynek során adományokat és áldozatokat mutattak be; a szentély két helyisége pedig „a mennyei dolgoknak ábrázolatai”; mivel Krisztus, a főpap ma „a szent helynek és amaz igaz sáturnak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített”. – *Lift Him Up*, 26. old.

Isten templomának nyitott ajtaján keresztül látjuk a királyi törvényt a szövetség ládájában. A nyitott ajtón át fény árad a szent, igaz és jó törvény felől, és feltárja az ember előtt a feddhetetlenség valódi mércéjét, hogy többé ne kövessen el hibát az Isten elvárásai szerint való jellemformálása során. A törvény elítéli a bűnt, amit el kell távolítanunk magunktól. Csak akkor férkőzhet büszkeség és önzés a jellembe, ha elutasítjuk Őt, aki szelíd és alázatos lelkű.

Az Úr törvénye az a mérce, amely megpróbálja a jellemet; ha saját mércét állítunk, és ha saját magunk által kitalált feltételeknek próbálunk megfelelni, sosem fogjuk elnyerni a mennyet. (...)

Az ember iránti szeretet arra készítette Istent, hogy a Tízparancsolatban fejezze ki akaratát. (...) A törvényben az ember teljes életére vonatkozó szabályokat állított fel. Ha az ember engedelmes, akkor életet nyer Krisztus érdemei alapján. Ha azonban áthágja, a törvénynek hatalma van elítélni őt. A törvény Jézushoz küldi az embert, Ő pedig az ember tekintetét újra a törvényre irányítja. – *Our High Calling*, 138. old.

A Kálvária keresztjéhez közeledve páratlan szeretetnek lehetünk tanúi. Amint hit által felfogjuk az áldozat jelentőségét, bűnösnek látjuk magunkat, akiket a törvény elítél. Ez a bűnbánat. Alázatos szívvel járulva Isten elé bűnbocsánatot nyerünk, mert Jézus Krisztus, aki szüntelen az oltár mellett áll, az adott pillanatban áldozatot ajánl fel a világ bűneiért. A valódi sátor szolgálója Ő, melyet az Úr és nem ember állított. Nincs többé jelentősége a zsidó szentély árnyékszolgálatának. Nincs többé szükség a naponkénti és az évenkénti engesztelő áldozatra, a bűnök folytonos elkövetése miatt azonban a közbenjáró engesztelő áldozatára van szükség. Jézus Isten jelenlétében szolgál, megölt bárány

véréként ajánlva fel vérét. Az Üdvözítő rámutat az áldozatra, amit a bűnös minden vétké és hibája elfedezésére hozott. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 343. old.

Április 18., szerda – Krisztus a *Jelenések könyvében*, 1. rész

Amikor [Krisztus] lépcsőről lépésre elhagyta trónját, isteni természetére emberi természetet öltött; azonban csodáiban, tanításában, szenvedéseiben, abban, ahogyan eltűrte az árulást, kigúnyoltatásában és igazságtalan elítélésében, kereszthalálában, eltemetésében a gazdagok közé, a feltámadásban, majd a földön töltött további negyven napjában és mennybemenetelében, győzelmében és papi szolgálatában a bölcsesség kimeríthetetlen forrásai állnak rendelkezésünkre, amelyeket Isten ihletett Igéje feljegyzett számunkra. Az élet vize még gazdagon hömpölyög az üdvösségre. A megváltás titkai, Krisztus istenségének az emberi természettel való ötvözése, testet öltése, áldozata és közbenjárói munkája elégségesek, hogy az értelemnek, szívnek, nyelvnek és a tollnak kellő gondolatot és kifejezést szolgáltatson az idők végéig; és az idő nem is lesz elegendő a megváltás csodáinak kimerítésére, ezért Krisztus egy örökévalóságban át lesz a megváltott lélek tudományának és énekének központja. Jézus Krisztus arcáról folyamatosan Isten dicsőségének és tökéletességének újabb mélységeit ismerhetjük meg. Ezért most van szükség teljes mértékben az Ő kegyelmére és érdemeire hagyatkozni; most van szükség arra, hogy ne önmagunkban, hanem élő hittel Őbenne bízunk. – *Lift Him Up*, 40. old.

Az Úr látta, hogy milyen romlott állapotban vagyunk, és elküldte világunkba az egyetlen hírnököt, akire rábízhatta a megbocsátás és kegyelem nagy kincsét. Krisztus, Isten egyszülött Fia volt ez a küldött. Ő lett kijelölve, hogy elvégezze azt a munkát, amit az angyalok sem végezhettek volna el. Csak rá lehetett bízni a bűnbe süllyedt világ megváltásának munkáját. És ezen ajándék révén az Atya a világnak ajándékozta az egész mennyet. – *Lift Him Up*, 208. old.

Krisztus kész elfogadni mindazokat, akik őszintén járulnak elé. A képmutatást azonban nem tűri el. Ő az egyedüli reménységünk. Ő az Alfa és az Ómega számunkra. Ő a mi napunk és pajzsunk, bölcsességünk, szentségünk és feddhetetlenségünk. Csak az Ő ereje által őrizhetjük meg nap mint nap a szívünket Isten szeretetében. – *In Heavenly Places*, 49. old.

Azon a napon, mikor Jézus ismét eljön a földre, az emberi nemzetség többé nem a csöcseléktől körülvevett fogolyként látja meg, hanem a menny királyaként ismeri meg Őt. Krisztus a saját dicsőségében, Atyja dicsőségében és a szent angyalok dicsőségében érkezik. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer angyalból álló mennyei sereg kíséretében mindent felülmúló dicsőséggel jelenik meg. Azután majd dicsősége trónjára ül, és minden népet és nemzetet a színe elé gyűjtenek. Akkor majd minden szem meglátja Őt; azoknak a szeme is, „akik őt általszegezték” (Jel 1:7). A töviskorona helyett a dicsőség koronáját hordja majd a fején. A fakó, gúnyból rátett bíborpalást helyett királyi palást lesz a vállán, és a legtisztább fehér ruha lesz az öltözéke, úgy, hogy „a ruhája fényes..., olyan fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet” (Mk 9:3). „Az Ő ruháján és tomporán oda... írva az Ő neve: királyoknak Királya és uraknak Ura.” (Jel 19:16) – *Jézus élete*, 739. old.

Április 19., csütörtök – Krisztus a *Jelenések könyvében*, 2. rész

A Pátmosz szigetére száműzött János (...) hangot hall: „Én vagyok az Alfa és az Ómega, az Első és az Utolsó.” (Jel 1:11) Ezután János halottként rogyott a földre. Nem tudta elviselni a mennyei dicsőség látványát. Ám egy kéz fölemelte őt, és eszébe juttatta, hogy a hang az ő Mesteréé. Megerősödött, és így már képes volt végighallgatni az Úr Jézus szavait.

Hasonlóképpen fog történni Isten maradék, szétszórt népével is – némelyek a hegyekben rejtőzve, mások száműzve, ismét mások üldözve. Amikor Isten hangja felhangzik, és kinyilatkoztatja dicsőségét, mikor véget ér a megpróbáltatás, mikor eltávolíttatja a salak, akkor gyermekei tudni fogják, hogy annak jelenlétében állnak, aki vérén váltotta meg őket. Krisztus megengedi, hogy népe éppen úgy megtapasztalja az el-

nyomást Jézus Krisztus hitéért és bizonyágtételéért, ahogy megengedte Jánosnak a száműzetése idején. (...) Nincs olyan hely, amelyet nem látna az Ő szeme, és nincs népének olyan nyomorúsága és szenvedése, amelyet ne érne utol az Ő együttérzése. – *That I May Know Him*, 360. old.

Sosem volna szabad elfelejtenünk, hogy a szeretet – Krisztus szeretete – az egyedüli hatalom, amely képes meglágyítani és engedelmessé tenni a szívet.

A Szentírás nagy igazságainak középpontjában Krisztus áll; s helyesen értelmezve, ezek az igazságok hozzá vezetnek. A nagy megváltási terv alfája és ómegája, kezdete és vége maga Krisztus. Mutassátok be az embereknek azokat a témákat, amelyek megerősítik Isten és az Ige iránti bizalmukat, és amelyek arra készítetik őket, hogy személyesen kutassák az Ige igazságait. S miközben lépésről lépésre fejlődnek a Biblia tanulmányozásában, egyre készségesebbek lesznek értékelni a drága igazságok szépségét és összhangját. – *Review and Herald*, 1912. június. 13.

Jézus mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) A kegyelemben való növekedésünk, örömünk és hasznosságunk mind a Krisztussal való egyesülésünktől függ. Csak ha napról napra, sőt, ha óráról órára közösségünk van vele – ha benne maradunk –, növekedhetünk a kegyelemben. Ő nemcsak a szerzője, hanem befejezője is a hitünknek. Krisztus az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Ám nem csak a kezdetnél és a végnél, hanem minden lépésünknel legyen velünk. (...)

Minden reggel első dolgokat legyen magatokat Istennek felajánlani. Így imádkozzatok: „Fogadj el, Uram, a te tulajdonodnak! Összes tervemet a lábadhoz teszem. Használj fel ma is a szolgálataodra! Maradj velem, és engedd, hogy minden munkámat benned végezzem!” Ez mindennapi kötelességetek legyen. Minden egyes reggel újból szenteljétek oda magatokat az Úrnak. Összes terveteket neki rendeljétek alá, hogy megvalósítsátok vagy feladjátok, ahogy gondviselése akarja. Így adjátok át, ajánljátok fel az Úrnak napról napra az életeteket, hogy az egyre jobban átalakuljon és hasonlóvá legyen Jézus életéhez.

A Krisztusban való élet a lelki nyugalom élete. Ez ne mindig elragadtatott, hanem állandóan békés és bizalommal teli legyen. Reményetek nem önmagatokban, hanem a Megváltóban van. Gyengeségeket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságotokat az Ő tökéletessége. Azért ne magatokra, hanem Jézusra tekintetek! Foglalkozzanak gondolataitok az Ő szeretetével és jellemének tökéletességével! Gondolataitoknak Krisztus önmegtagadása, alázatossága, tisztasága, szentsége és leírhatatlan szeretete legyen a tárgya. – *Jézushoz vezető út*, 69–70. old.

Április 20., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: 69–71. old.

„Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyelli őket az Isten, hogy Isteniüknek neveztessek, mert készített nekik várost.” (Zsid 11:16)

Valljuk, hogy idegenek és vándorok vagyunk a földön, és egy jobb hon felé utazunk. Ha valóban egy szentek lakta ország felé haladunk, akkor legfontosabb feladatunknak az ország megismerését fogjuk tartani; alaposan fogjuk kutatni, hogy milyen előkészületekre, magatartásra és jellemre van szükségünk, hogy polgáraivá válhassunk. Ezen ország királya, Jézus feddhetetlen és szent. Ő parancsolta meg a követőinek: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1Pt 1:16) Ha szeretnénk Krisztussal és büntelen angyalaival élni a mennyek országában, akkor kellő módon kell készülnünk erre a társadalomra.

Ez a mi feladatunk – a legfontosabb feladatunk. Minden más elfoglaltság jelentéktelenebb ennél. Szavainknak, magatartásunknak, minden cselekedetünknek olyannak kell lennie, hogy azzal meggyőzzük családtagjainkat, szomszédainkat és az egész világot, hogy rövidesen át fogunk költözni egy jobb országba. (...) Akiknek a hitét naponta igazolják és megerősítik a cselekedetek, azok önuralmat fognak gyakorolni a kívánságok és a becsvágyak fölött, és minden gondolatukat, valamint érzelmüket összhangba hozzák a mennyei akarattal. (...)

Az ország, amely felé utazunk, minden szempontból vonzóbb az Izrael népének megígért Kánaánnál. (...) És mi hátráltatta haladásukat

e jobb ország felé? (...) Szándékos hitetlenségük vezette vissza őket a pusztába. Nem voltak hajlandók kockáztatni és elhinni Isten ígéreteit. (...) Izrael gyermekeinek története figyelmeztetésként íratott meg számunkra, „akikhez az időknek vége érkezett”. Mondhatni a mennyei Kánaán határán vagyunk. Ha akarjuk, áttekinthetünk a határon, és megláthatjuk a jobb ország gyönyörűségei tájait. Ha hisszük Isten ígéreteit, szavaink és tetteink arról fognak bizonyosságot tenni, hogy nem ennek a világnak élünk, hanem a szent országba való készülődésünket tesszük legfontosabb teendőnké. – *That I May Know Him*, 169. old.

4. tanulmány

Az üdvösség és az utolsó idők

Április 21., szombat délután

Mivel Isten szeretete indít megtérésre, Sátán eltökélt szándéka elérni, hogy az emberek ne figyeljenek fel az Úrnak egyszülött Fia feláldozásában megnyilvánuló szeretetére. Milyen eredménnyel tudjuk majd bemutatni a világnak a Mindenható mély és értékes szeretetét? Egyedül akkor járhatunk sikerrel, ha képviselni tudjuk, hogy olyan „nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk” (1Jn 3:1). Szóljunk így a bűnöshöz: „Íme, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29) Ha Jézust az Atya képviselőjeként mutatjuk be, akkor eltüntethetjük azt az árnyat, amit Sátán vet az ösvényünkre, hogy ne ismerjük fel Isten – Krisztusban megnyilvánuló – kibeszélhetetlen szeretetét és kegyelmét. Tekintsetek fel a Kálvária keresztségére, mely mennyei Atyánk mérhetetlen kegyelmének és korlátlan szeretetének mindenkori bizonyítéka! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 156. old.

Ne gondold, hogy talán Isten megbocsátja vétkeidet, és talán közel enged magához. Ő megtette az első lépést. Amikor még lázadtál ellene, a keresésedre indult. A melegszívű pásztor otthagya a kilencvenkilencet, és kiment a pusztába, hogy megkeresse az elveszettet. A sérült, megsebzett, pusztuló lelket szeretettel zárta karjába, és örömmel vitte a biztonságos akolba.

A zsidók azt tanították, hogy a bűnösnek először meg kell bánnia a bűneit, mielőtt szeretetével felé fordulna az Úr. Véleményük szerint érdemeket lehet szerezni bűnbánattal Istennél. Ebből kiindulva a farizeusok döbbenet és haraggal kiáltották: „Ez bűnösöket fogad magához!” Azt képzelték, hogy Jézus csak a bűnbánókat engedheti közel magához. Krisztus azonban azt tanítja az elveszett juhról szóló példázatban, hogy

nem azon múlik az üdvösségünk, hogy mi keressük Istent, hanem hogy Ő keres minket. „Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak.” (Róm 3:11–12) Nem azért térünk meg, hogy Ő szeressen minket, hanem az Úr kinyilatkoztatta irántunk való szeretetét azért, hogy megtérjünk. – *Krisztus példázatai*, 188–189. old.

Isten kormányzata a mennyen és a földön is a szeretet elvére épül. Ez határozza meg a keresztény ember jellemét is!... A szeretet áldozatokban mutatkozik meg. (...)

Az Úr ajándéka minden képzeletet meghalad. Semmit nem tartott vissza. Nem engedte meg, hogy bárki is azt mondhassa: többet is tehetett volna, és nagyobb szeretetet is tanúsíthatott volna az emberiség iránt. Krisztussal az egész mennyet odaajándékozta nekünk. – *Isten csodálatos kegyelme*, 176. old.

Április 22., vasárnap – Az Atya szeretete

Krisztus emberi testben személyesítette meg a mennyei jellemet. Isten a Fiúban mutatta be jellemét – hatalmát, bölcsességét, jóságát, feddhetetlenségét, tisztességét, lelkiségét és jóindulatát. Habár ember volt, benne tökéletes jellem és mennyei tökéletesség lakozott. És a tanítvány kérésére: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!”, így válaszolhatott: „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mi módon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?” „Én és az Atya egy vagyunk.” (Jn 14:8–9; 10:30) – *That I May Know Him*, 111. old.

Mekkora szeretet, milyen páratlan szeretet ez, hogy mi, bűnösök és elidegenedettek, mégis visszatérhetünk Istenhez, Ő pedig befogad családjába! Atyánknak hívhatjuk, ami először is a mi szeretetünk jele, de az Úr gondoskodásának is ígérete, biztosítéka, és annak is, hogy hozzá tartozónak ismer el bennünket. (...)

Az emberek szívében nemzedékről nemzedékre élő szülői szeretet, a lélekben megnyíló gyöngédség forrásai jelentéktelen csermelyek csupán Isten végtelen, kimeríthetetlen szeretetének határt nem ismerő

óceánjához képest. Nyelv el nem mondhatja, toll nem képes leírni. Életed minden napján elmélyedhetsz abban. Szorgalmasan kutathatod a Szentírást, hogy megértsd. Segítségül hívhatod összes Istentől kapott erődöt és képességedet abbeli igyekezetedben, hogy felfoghasd a menyeyi Atya szeretetét és irgalmasságát, de azután még mindig megmarad a végtelenség. Mégsem értheted meg az Örökkévaló szeretetének mélységét, ami abban nyilvánul meg, hogy halálra adta Fiát a világért. Ezt még az örökkévalóság sem lesz képes teljesen kijelenteni nekünk. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 739–740. old.

Sátán önzőnek, zsarnoknak mutatta be az Urat, olyannak, aki mindent követel, de semmit sem ad, aki saját dicsőítésére igényli teremtményei szolgálatát, de semmi áldozatot nem hoz javukra. Krisztus odaajándékozása azonban bepillantást enged az Atya szívébe. Bebizonyítja, hogy Isten irántunk való gondolata „békességnek és nem háborúságnak gondolata” (Jer 29:11). Ez kinyilatkoztatja, hogy míg Isten gyűlölete a bűnnel szemben olyan erős, mint a halál, a bűnösök iránti szeretete viszont a halálnál is erősebb. Vállalta a megváltásunkat, és semmit nem tart vissza, bármily drága legyen is az, ami művének megvalósításához szükséges. Nem rejtett el egyetlen igazságot sem, amelyet megváltásunk érdekében ismernünk kell. Nem mulasztott el egyetlen csodát sem megtenni, ami a javunkat szolgálja; egyetlen isteni eszköz sem maradt felhasználatlanul. Kegyelmet kegyelemre, ajándékot ajándéokra halmoz. A menny egész tárháza nyitva áll azok számára, akik engedik, hogy megmentse őket. Az Atya összegyűjtötte a világmindenség valamennyi kincsét, feltárta végtelen hatalmának forrásait, és mikor mindezeket Jézus kezébe helyezte, így szólt: mindez az emberé! Használd fel ezeket az ajándékokat, és győzd meg általuk az embert arról, hogy nincs nagyobb szeretet mennyen és földön, mint az enyém! Akkor találja meg legteljesebb boldogságát, ha szeret engem. – *Jézus élete*, 57. old.

Április 23., hétfő – Krisztus szeretete

Isten Igéje beszél Krisztus emberi mivoltáról, amikor itt járt e földön, de határozottan ír örök létezéséről is. Az Ige, mint menyeyi Lény léte-

zett, mint Isten örökkévaló Fia, Atyjával egyesülten és egységben. Öröktől fogva Ő volt a szövetség közbenjárója, az egyetlen, akiben a föld minden népe, mind zsidó, mind pogány, ha elfogadja Őt, áldás részese lesz. „Az Ige volt az Istennél, és Isten volt az Ige.” (Jn 1:1) Mielőtt az Úr az angyalokat vagy az embereket megteremtette volna, az Ige vele volt, és Isten volt az Ige. – *Evangelizálás*, 615. old.

Gondoljátok végig, mit jelent számunkra Krisztus engedelmessége, és hogy az Ő ereje által mi is engedelmeskedni tudunk. A Megváltó emberi lény volt. Mennyei Atyánkat szolgálta teljes emberi természetével. Kettős természete van, egyszerre emberi és isteni. Jézus mind Isten, mind ember.

Krisztus eljött, hogy megmutassa, mire képes Istennel együttműködve, és hogy mi mire vagyunk képesek. Emberi testben kiment a puszta, hogy az ellenség megkísértse. Tudja tehát, mit jelent éhezni, szomjazni. Ismeri a test gyöngeségeit és betegségeit. Ő is minden ponton kísértést szenvedett, hozzánk hasonlóan.

Üdvözítőnk megfizette a váltságot. Senkinek sem elkerülhetetlen, hogy Sátán rabja legyen. A Fiú áll előttünk isteni példaképként, mindenható segítőnként. Olyan áron vett meg, melyet lehetetlen fölmérnünk. Ki tudná lemérni a megmentő szeretet jóságát és irgalmasságát? – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1074. old.

Ha Jézust szemléljük, a szeretet felmérhetetlen tengerének partján időzünk. Szeretnénk elbeszélni ezt a szeretetet, de szavaink elégtelennek bizonyulnak. Elmondjuk földi életét, értünk hozott áldozatát, közbenjárói tevékenységét fenn a mennyben, valamint hogy lakhelyeket készít mindazoknak, akik Őt szeretik. Ha mindez elvonul előttünk, akkor felkiáltunk: Ó, milyen nagy és mélységes Krisztus szeretete! „Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért... Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 4:10; 3:1) – *Az apostolok története*, 333. old.

Amennyire erőteljes, éppen annyira gyöngéd Krisztusnak gyermekei iránti szeretete. Ez a szeretet erősebb a halálnál, mivel Ő meghalt

értünk. Odaadóbb szeretet az anyai szeretetnél. Az édesanya szeretete megváltozhat, Jézus szeretete azonban változhatatlan. (...)

Minden megpróbáltatásban erőteljes vigaszt találunk. Talán nem irgalmaz az Üdvözítő a mi gyöngeségeinknek? Hát nem kísértetett meg mindenben hozzánk hasonlóan? És nem hívott meg, hogy járjunk minden próbában és nehézségben vele? Akkor ne engedjük, hogy a holnap terhei miatti keserűség áldozataivá váljunk! Örömmel és bátorsággal viseljétek a mai nap terheit! Hitre és bizalomra van szükségünk mára. Egyszerre csak egy napot kell megélnünk, ez a feladatunk. És aki a mai napra erőt ad, erőt fog adni a holnapra is. – *In Heavenly Places*, 269. old.

Április 24., kedd – A Lélek szeretete

Krisztus megígérte, hogy mennybemenetele után elküldi a Vigasztalót. A Lélek az istenség teljességében kinyilatkoztatja a mennyei kegyelem hatalmát mindazoknak, akik elfogadják és hisznek Jézusban mint személyes Üdvözítőben. A mennyei istenségnek három élő személye van; e három nagy hatalom – az Atya, a Fiú és a Szentlélek – nevében azok, akik élő hittel elfogadják Krisztust, alámerítetnek; e hatalmak a menny engedelmes alattvalóival együtt munkálkodnak, hogy a megtértek Krisztusban új életet éljenek. – *Evangelizálás*, 615. old.

Sohase tanulmányozzuk a Bibliát ima nélkül! Mielőtt kinyitnánk, kérjük a Szentlélek világosságát, és megkapjuk. (...)

A Szentlélek magasztalja és dicsőíti a Megváltót. Feladata: Krisztust, az általa hozott megváltást tisztaságában és igazságában a szemünk elé tárni. Jézus így szólt: „Mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek.” (Jn 16:14) Az igazság Lelke az isteni igazságok leghathatósabb tanítója. Milyen sokra becsüli Isten az emberiséget, hogy a megváltásért halálra adta egyszülött Fiát, és Lelkét ajándékozta oda, hogy állandó tanítónk és vezetőnk legyen. – *Jézushoz vezető út*, 91. old.

Ez az isteni személy [a Szentlélek] Krisztus képviselőjeként jött a világba. Nem csupán Isten Igéjének hűséges és igaz bizonyossága, hanem

a szív gondolatainak és indítékainak vizsgálója. Ő az a forrás, amit keresnünk kell, hogy eredményesen helyre tudjon állni bennünk az Úr erkölcsi képmása. A prófétaiskolákban buzgón törekedtek az elnyerésére. Átformáló befolyása még a gondolatokat is összhangba hozza az Úr akaratával, és élő kapcsolatot teremt a föld és a menny között. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 526. old.

A Lélek oly túlradóan szállt az imádságban elmélyült és várakozó tanítványokra, hogy minden szívet magával ragadott. Az Örökkévaló hatalmasan nyilatkozott meg egyházának. Úgy tetszett, mintha ennek az évszázadok óta visszatartott erőnek a kiárasztása a mennyet nagy örömmel töltené el, hogy a Szentlélek kegyelmi kincseit a gyülekezetre kitöltheti. Ennek hatása alatt a bűnbánat, a megtérés szava egyesült a bűnbocsánat felett érzett öröm énekeivel. Jövendölések is hangzottak el. Az egész menny csodálattal hajolt le, hogy ennek az összehasonlíthatatlan, sőt, felfoghatatlan szeretetnek a bölcsességét szemlélje és csodálja. Ámulattól elragadtatva kiáltottak fel az apostolok: Ez az igazi szeretet! A kapott adományt megragadták, és mi volt ennek az eredménye? A Lélek kardja új erővel élesítve, a menny villámaival megedzve áttörte a hitetlenséget! Ezrek tértek meg egy napon.

Tanítványainak mondta Jézus: „Jobb néktek, hogy én elmegyek, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok.” (Jn 16:7) – *Az apostolok története*, 38. old.

Április 25., szerda – Az üdvösség bizonyossága

Aki úgy gondolja, hogy nem számít, megtartjuk-e vagy sem Isten parancsolatait, az nem ismeri Krisztust. Jézus mondta: „Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; amiképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében.” (Jn 15:10) Akik a Megváltót követik, azok Jézus cselekedeteit teszik. (...)

Sátán megpróbál rávenni, hogy a bűn útján járj, és csodálatos eredményekkel kecsegtet, ha áthágod Isten törvényét – csakhogy ő egy csaló.

A vesztedet akarja. (...) Krisztus eljött, hogy véget vessen a gonosz uralmának. (...) Az embert annyira meggyengítette az engedetlenség, hogy már nem volt kellő erkölcsi ereje szakítani Sátánnal és az egyedül igaz Isten szolgálatát felvállalni. De Jézus, az élet Fejedelme, akinek „adatott minden hatalom mennyen és földön”, minden üdvösségre vágyó léleknek megadja a szükséges erőt, hogy legyőzhesse a feddhetetlenség ellenességét. – *That I May Know Him*, 125. old.

A föníciai asszony hittel vetette magát a zsidók és pogányok közé emelt válaszfalra. Nem törődve azokkal a külsőségekkel, amelyek kételyt ébreszthettek volna benne, bízott a Megváltó szeretetében. Krisztus ilyen bizalmat vár el tőlünk is. Minden lélek rendelkezésére állnak az üdvösség áldásai. Az embert saját döntésén kívül semmi sem akadályozhatja meg, hogy elnyerje az evangéliumokban Krisztus által kapott ígéretek teljességét. – *Conflict and Courage*, 297. old.

Jézus a mennyekben közbenjár egyházáért – mindazokért, akikért a vérével fizette le a váltságbért. Századok és korszakok sem csökkenthetik engesztelő áldozatának hatékonyságát. Isten szeretetétől, aki maga Jézus Krisztus, nem választhat el sem élet, sem halál, sem magasság, sem mélység; de nem azért, mert mi erősen kapaszkodunk a Megváltóba, hanem mert Ő tart erősen a karjában. Ha saját erőfeszítéseinktől függne az üdvösségünk, nem nyernénk el, ellenben az üdvösségünk tőle függ, aki minden ígérete mögött áll. Lehet kezünk szorítása a leggyengébb is, de Ő idősebb testvérként szeret, és míg kapcsolatban vagyunk vele, senki sem ragadhat ki az Ő kezéből.

Jézus, drága Jézus, „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízígen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül.” (2Móz 34:6–7) Ő, milyen nagy előjogban van részünk, hogy úgy járulhatunk az Üdvözítő elé, ahogy vagyunk, és szeretetének karjába vehetjük magunkat! Krisztus az egyedüli reménységünk. Csak Ő foghatja meg a kezünket, és emelhet ki a csüggedés mélységéből, hogy a sziklára helyezhessen. Ha az ember legnagyobb szükségének teljes tudatával ragadja meg Jézust, akkor Ő azon lelkeket, akiket a vére árán váltott meg,

a bűnös erejénél sokkal nagyobb erővel fogja megragadni. – *That I May Know Him*, 80. old.

Április 26., csütörtök – Az örökkévaló evangélium

El kell juttatni az egész világnak az evangélium meghívását – „minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek, és népnek” (Jel 14:6). Az üzenetnek, amely utoljára int és hirdet kegyelmet, be kell ragyognia az egész földet a dicsőségével. El kell jutnia az emberiség minden osztályához: a gazdagokhoz és a szegényekhez, a nagyokhoz és a kicsinyekhez. „Eredj el az utakra és a sötétséghez – szolt Krisztus –, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen az én házamban.”

A világnak létkérdés az evangélium megismerése. Az emberek éheznek Isten Igéjére. Csak kevesen hirdetik tisztán, emberi hagyományoktól mentesen Isten Szavát. Jóllehet a Biblia az emberek kezében van, mégsem részesülnek abban az áldásban, amit az Úr nekik helyezett el az Igében. A Mindenható arra szólítja fel szolgáit, hogy vigyék el üzenetét az emberekhez. Az örök élet beszédét meg kell ismerniük azoknak, akik bűneik miatt a pusztulás határán állnak. (...)

Ezt jórészt személyes munkával kell elérni. Ez volt Krisztus módszere is. Munkája főként személyes beszélgetésekből állt. Nagy figyelmet szentelt egyetlen emberre is, aki által sokszor ezrekhez jutott el az üzenet.

Ne várjunk arra, hogy a lelkek majd hozzánk jöjjenek! Nekünk kell megkeresnünk őket ott, ahol vannak. A szószéki prédikálás a munkának csak a kezdetét jelenti. Ha nem viszik el a tömegekhez az evangéliumot, soha nem jut el hozzájuk. – *Krisztus példázatai*, 228–229. old.

Isten mindenkit üdvözíteni szeretne, mivel mindent megtett, egyetlen Fiát adta az ember megváltása érdekében. Akik elvesznek, azért fognak elveszni, mert nem akartak Jézus Krisztus által az Úr fogadott gyermekeivé válni. Az embert büszkesége akadályozza meg, hogy elfogadja az üdvösség érdekében meghozott intézkedéseket. Személyes érdem azonban senkit sem segít belépni az Atya jelenlétébe. Csak a Megváltó hit által elfogadott kegyelme teszi ezt lehetővé. Nem tekinthetünk pil-

lanatnyi érzelmeket és örömeket az isteni kiválasztás bizonyítékainak, mivel Jézus által történik a kiválasztás.

Jézus mondja: „Aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37) Ha a bűnös büntudattal és méltatlanságának tudatával járul Krisztushoz, és felfogja, hogy megérdemli a büntetést, továbbá számít az Üdvözítő irgalmára és szeretetére, akkor elfogadást nyer. Magáévá teszi Isten megbocsátó szeretetét, szívében pedig örömteli hála és végtelen szeretet ébred Megváltója iránt. Csodálatba ejti a tudat, hogy a mennyben már a világ megalapítása előtt eldöntötték, hogy Krisztus magára vállalja az ember büntetését, és feddhetetlenségét adja a bűnösnek. – *Our High Calling*, 78. old.

5. tanulmány

Krisztus a mennyei szentélyben

Április 28., szombat délután

Míg a földön járt, Krisztus emberi természetének dicsősége nem mutatkozott meg. Úgy tekintettek rá, mint a fájdalmas férfiára, a szenvedés ismerőjére. Mi fordultunk el tőle. Ő azonban továbbment az Istentől kijelölt úton. Ugyanez az emberi természet mutatkozik meg most, miközben dicsőségben, győzedelmesen és magasztosan száll alá a mennyből. (...) Hűséges népe megerősödött elhívásában és kiválasztásában. Választottjai az első feltámadáskor előjönnek a sírokból, és a megszámlálhatatlan nagy sereg ezt énekl: „Ímé, az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az Ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemükről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” (Jel 21:3–4) – *In Heavenly Places*, 358. old.

Nem meríthetünk lelkierőt abból, ha szüntelen gyöngeségeinken és botlásainkon búslakodunk, vagy az ellenfél hatalma miatt kesergünk. Alapozzuk meg életerős elvként értelmünkben és szívünkben azt a komoly igazságot, hogy az értünk hozott áldozat elégséges, Isten meg tud menteni, és meg is ment a legvégsőkig mindenkit, aki hozzá jön, és eleget tesz az Igében meghatározott feltételeknek. A mi dolgunk, hogy átvigyük akaratomkat a menny oldalára. Így az elfedezés vére által részeseivé leszünk az Úr természetének. Krisztus által Isten gyermekei vagyunk. Miénk a bizonyosság, hogy az Atya úgy szeret bennünket, mint a Fiát. Egyek vagyunk Jézussal, arra megyünk, amerre Ő előttünk járt. Hatalmában áll elűzni a sötétséget, amit az ellenség vet az ösvényünkre. A sötétség és csüggedés helyett dicsőségének napsugara ragyog a szívünkbe.

Az a reményünk, hogy szüntelenül erősödünk a tudatban, hogy Krisztus a mi igazságunk. Ez legyen hitünk alapja, mert akkor örökre megáll. Ahelyett, hogy Sátán sötét dolgain rágódnánk és hatalmától reszketnénk, nyissuk meg a szívünket, fogadjuk be a Megváltótól áradó fényt, és tükrözzük azt vissza a világra. Jelentsük ki, hogy Jézus felette áll az ellenfél hatalmának, és segítő karja mindazt fenntartja, aki benne bízik. – *Bizonyásgtételek*, V. köt., 741–742. old.

Nem saját érdemeink, hanem Krisztus érdemei alapján nyerjük el a mennyet. (...) Reménységed középpontjában ne te magad, hanem Ő álljon, aki bement a templom kárpitja mögé. Beszélj a boldog reménységről és Urunk, Jézus Krisztusunk dicsőséges megjelenéséről! (...)

Krisztus áll örök életünk reménységének középpontjában. (...) A reménység a lélek erős és rendíthetetlen horgonya, amely képes túljutni a templom kárpitján, mivel a viharvert lélek így válik a mennyei természet részesévé. Krisztusba veti horgonyát. A kísértés tajtékzó hullámai közepette nem csapódik a szikláknak, és az áramlatok sem ragadják el. Hajója kiállja a vihar próbáját. – *That I May Know Him*, 79. old.

Április 29., vasárnap – A legnagyobb áldozat

A keresztnél összpontosul Isten minden kinyilatkoztatása, amely az ember iránti szeretetét hirdeti. Hogy ez igazán mit jelent, azt nyelv nem tudja kifejezni, toll nem tudja leírni, emberi értelem képtelen felfogni. A Golgota keresztnél szemlélve csak ennyit mondhatunk: „Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) (...)

Minden áldást Krisztus ajándékként kapunk. Ez az ajándék teszi lehetővé, hogy nap mint nap ránk árad Jahve jóságának kiapadhatatlan árja. A finoman árnyalt illatos virágokban is a benne kapott ajándékként gyönyörködhetünk. Ő teremtette a napot és a holdat. Az égboltot ékesítő csillagok közt egy sincs, amit ne Ő teremtett volna. Minden lehulló esőcsepp, minden fénysugár, amely hálátlan világunkra árad, Istennek Jézusban megmutatózó szeretetéről tanúskodik. Mindent e kimondhatatlan nagy ajándék, Isten egyszülött Fia által kapunk. Keresztre feszí-

tették, hogy ez a sok ajándék az Úr keze munkájára áradjon. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 423–424. old.

Ádám és Éva teremtésük alkalmával tudomást szereztek Isten törvényéről, és megértették azt. Az Úr megismertette velük, hogy a törvény milyen igényeket támaszt az emberrel szemben. Utasításait szívükbe írta az Atya. Az ember bukásával nem változott meg a törvény. Isten azonban egy gyógyító rendszert hozott létre, hogy az embert visszatérítse az engedelmességhez. Megváltót ígért, és az áldozati felajánlások előremutattak Krisztus halálára, amin a bűnáldozatok alapultak. Ha sohasem szegték volna meg a menny törvényét, akkor nem lett volna halál, és így nem lett volna szükség Megváltóra; következésképpen nem lett volna szükség áldozatokra sem. – *Pátriárkák és próféták*, 363. old.

Krisztus tanúi vagyunk, és nem szabad megengednünk a világi elfoglaltságoknak, hogy olyannyira elvonják a figyelmünket és időnket, hogy már ne tulajdonítsunk fontosságot mindannak, amire Isten figyelmeztetett. Magasztosabb dolgokat kockáztatunk. „Keressétek először Istennek országát és az Ő igazságát!” Jézus mindent megtett abban a munkában, amit elvégezni jött, és így tanácsol bennünket: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl az ő keresztyét és kövessen engem!” „Ti lesztok az én tanúim.”

A Megváltó teljes szívvel és örömmel adta önmagát, hogy Isten akaratát teljesíthesse. Engedelmes volt egészen a halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. És nekünk nehéznek tűnik az önmegtagadás? Hajlandók vagyunk részesülni az Ő szenvedéseiből? Halála teljes lényünket meg kellene, hogy hassa, és arra kellene készítenie, hogy szívesen szenteljük oda mindazt, amink van és amik vagyunk, az Ő műve érdekében. Ha arra gondolunk, hogy mit tett Ő értünk, akkor szívünknek szeretettel kellene megtelnie.

Amikor az igazság ismerői gyakorolni fogják az Isten Igéjében elrendelt önmegtagadást, akkor fog nagy erővel terjedni az üzenet. Az Úr meg fogja hallgatni a lelkek megtérése érdekében mondott imákat. Népe hagyni fogja, hogy ragyogjon a fény, és a hitetlenek, látva a hívők jó cselekedeteit, dicsőíteni fogják mennyei Atyánkat. Teremtsünk kapcsolatot

Istennel engedelmesség és önfeláldozás révén. – *Tanácsok a keresztény életre vonatkozóan*, 229. old.

Április 30., hétfő – Isten Báránya

Amikor Isten dicsősége körülvette [Jézust], és az égi szózat hallatszott, János felismerte, hogy ez az Úr által megígért jel. Tudta, hogy a világ Üdvözítőjét keresztelte meg. A Szentlélek megnyugodott rajta, és ő kinyújtott karral Jézusra mutatott, majd így kiáltott: „Ímé, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29)

Sem a hallgatók, sem maga János nem értették e szavak értelmét: „Isten Báránya”. Mórija hegyén Ábrahám a fiától hallotta ezeket a szavakat: „Atyám... hol van az égőáldozatra való bárány?” (1Móz 22:7) Az apa így felelt: „Az Isten majd gondoskodik az égőáldozatra való bárányról, fiam.” (1Móz 22:8) S a kosban, melyet Izsák helyett küldött Isten, Ábrahám annak a jelképét látta, aki meghal az emberek bűneiért. Ezt a képet Ésaías is vázolja a Szentlélek által, és így jövendöl a Megváltóról: „Mint bárány, mely mészárszékre vitetik”, „de az Úr mindnyájunk vétkét őreá vetette” (Ésa 53:7, 6). Izrael népe azonban nem értette ezt a tanítást. Sokan úgy tekintettek az áldozatokra, mint a pogányok a saját áldozataikra – ajándéknak szánták őket, mellyel kiengesztelhetik az istenséget. Az Úr azonban arra vágyott, hogy megértesse velük: az Ő szeretetéből fakad az az ajándék, ami megbékélteti a népet vele. – *Jézus élete*, 112. old.

A Krisztusra mutató áldozati szolgálat ideje elmúlt, az emberek tekintete a világ bűneiért hozott igazi áldozat felé fordult. (...)

„Ennekokáért Ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzek érettük.” (Zsid 7:25) Bár a szolgálat áthelyeződött a földiből a mennyei templomba, bár a szentély és a mi nagy Főpapunk emberi szemnek láthatatlan, a tanítványok mégsem szenvednek kárt. Közösségükben nem következhet be szakadás, nem csökkenhet az erő a Megváltó távollétében. Amíg Jézus a fenti szentélyben szolgál, addig Lelke által Ő a földi egyház papja is. Visszavonult a földi szemek elől, de távozásakor adott ígérete

beteljesedett: „Ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Miközben erejét helyettes szolgálóra ruhazza, éltető jelenléte most is egyházával van. – *Jézus élete*, 166. old.

Drága Megváltónk mint közbenjárónk áll az Atya előtt. (...) Akik szeretnének megfelelni a mennyei mércének, tanulmányozzák a Szentírást, hogy megismerjék Krisztus életét, és megértsék küldetését, valamint munkásságát. Őrá tekintsenek, mint védőügyvédjükre, aki a templom kárpítja mögött egyik kezében az aranytömjénezőt tartja, melyből Istenhez Jézus feddhetetlensége érdemeinek szent tömjénfüstje száll fel azok érdekében, akikért imádkozik. Ha ezt láthatnák, akkor bizonyosságot nyerhetnének afelől, hogy a mennyben egy erős és befolyásos védőjük van, és hogy nyert ügyük van Isten trónja előtt. – *That I May Know Him*, 77. old.

Május 1., kedd – Főpapunk

Egyedül Isten Fia végezhetette el megváltásunk művét, mert csak az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében volt, tudta Őt nekünk kijelenteni. Csakis Ő, aki önmaga is ismerte az isteni szeretet nagyságát és mélységét, nyilatkozathatva ki. Krisztusnak az elesett emberiségért hozott végtelen nagy áldozatán kívül semmi sem lett volna képes méltóan kifejezni mennyei Atyánknak a bűnbe süllyedt emberiség iránti szeretetét.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta.” Nem csak azt engedte meg, hogy emberek között éljen, bűneiket hordja, és a kereszthalált elszenvedje, hanem teljesen a bűnbe süllyedt emberiségnek adta Őt. Krisztus saját tapasztalataiból ismerte meg az emberiség vágyait és szükségleteit. Isten egyszülött Fia elszakíthatatlan kötélléssel fűzte össze magát az emberek fiaival. Ezért „nem szégyelli őket atyjafiainak hívni” (Zsid 2:11). Ő áldozatunk, szószólónk és testvérünk lett, aki az Atya trónja előtti emberi formában és örök időkre eggyé lett velünk, akiket megváltott... Emberfiává lett. Mindezt azért tette, hogy az embert a bűn fertőjéből és lealacsonyító voltából megmentse és felemelje, hogy az Úr szeretetét sugározhassa, és részesülhessen a megszentelt élet örömeiben. – *Jézushoz vezető út*, 14. old.

„Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hű főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.” (Zsid 2:17) A megtérő bűnösnek hinnie kell, hogy Krisztus az ő személyes Megváltója. Ez az egyedüli reménye. Jézus vérének érdemeibe kapaszkodhat, és hatalmas kincseként hivatkozhat Isten előtt a megfeszített és feltámadt Üdvözítőre. Krisztus, a bűnösért hozott ártatlan áldozat révén lett eltávolítva minden akadály, hogy az Atya megbocsátó szeretete gazdagon kiáradhasson a bukott ember felé. (...)

Jöjj tehát Jézushoz, míg tart a ma! – *Istennel ma*, 34. old.

Jézus Krisztusban nekünk, akik Isten törvényének áthágása révén elbuktunk, védőügyvédünk van az Atyánál. Megnyílt tehát az út, hogy mindenki felkészülhessen Krisztus második eljövetelére, és hogy megjelenésekor büntetlenek legyen nyilvánítva, ha elhagyja a bűnt, és az Ő megtisztító vére által győz felette. Az Üdvözítő közbenjárása révén az Úr képmása megújul az ember elméjében, szívében és jellemében. Isten egyszülött Fia vére által nyerjük el a megváltást. (...)

Krisztus kegyelmének ereje mindent felülmúl. Amikor folyamként lepnek el bennünket az ellenség támadásai, az Úr Lelke megfutamtítja azt, ha a hívő lélek bízik benne. (...) Csatlakozzunk mi is a megváltó szeretet himnuszához, és haladjunk előre, hogy megismerhessük az Urat, és egyszerűséggel képviselhessük az Ő jellemét! – *The Upward Look*, 64. old.

Május 2., szerda – Közbenjárónk

Krisztus közbenjárása az emberért a mennyei templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint halála volt a kereszten. Halálával elkezdte a megváltás munkáját, feltámadása után pedig a mennybe ment, hogy befejezze. Hittel a függöny mögé kell lépnünk, „ahová útnyitótól bement érettünk Jézus” (Zsid 6:20). A Golgota keresztfének fénye tükröződik vissza azon a helyen. Ott többet is megérthetünk a megváltás titkaiból. Az ember megváltása végtelen sokba került a mennynek; ez az áldozat arányos Isten áthágott törvényének legsúlyosabb kívánalmai-

val. Jézus megnyitotta az utat az Atya trónjához. Közbenjár az emberért, hogy azok, akik hittel fordulnak hozzá, kívánságaikat őszintén Isten elé tárhassák. – *A nagy küzdelem*, 489. old.

Ne feledjük, hogy mindenható Főpapunk esedezik a kegyelem trónjánál megváltott népéért. Mert Ő mindig él, hogy közbenjárjon értünk. „Ha valaki bűnt követ el, van szószólónk az Atyánál, Jézus Krisztus, az igaz.” (...)

Nem feledkeznek el a kísértés világában levő gyülekezetéről. Letekint megpróbált és Őt szerető népére, és esedezik értük... Látja népét, melyet üldöz és zaklat a bűn által elcsúfított és kiegetett világ, és tudja, hogy isteni együttérzésének és szeretetének minden erőforrására szükségük van. Előfutárunk belépett értünk a függöny mögé, mégis a szeretet és igazság aranylánca köti Őt népéhez a legszorosabb szeretetközösségekben.

Jézus közbenjár a legszerényebb, legelnyomottabb és legtöbbet szenvedő, a legelfáradtabb és legjobban megkísértettért is. Karját magasba emelve esedezik: „Markomba metszettem őket.” Isten szereti hallani Fia esedezését, és meghallgatja Őt... (Zsidó 4:14–16). – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 948. old.

Meg kellene rendülnünk a Kálvária eseményein. Ha megindítanak, az megbocsátható lesz. Gondolataink és képzeletünk sosem értheti meg teljesen, hogy Krisztusnak, aki annyira kiváló, annyira ártatlan és ártalmatlan, kellett ilyen kínos halált elszenvednie, viselve a világ bűneinek súlyát. Nem tudjuk felbecsülni e csodálatos szeretet hosszát, szélességét, magasságát és mélységét. Az Üdvözítő szeretete páratlan mélységeiről való elmélkedésnek meg kellene töltenie a gondolatainkat, megérintenie és meglágyítania a lelkünket, megfinomítani, emelkedetté tenni az érzelmeinket, és teljesen átalakítania a jellemünket. Az apostol így ír erről: „Mert elvégeztem, hogy egyébről tudjak tiköztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről.” Mi is a Kálvária felé fordulhatunk és felkiálthatunk: „Nékem pedig ne legyen másban dicsekvésem, hanem a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztyében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.” – *Bizonyságtételek*, II. köt., 212. old.

Május 3., csütörtök – Az engesztelés napja

Ez a szolgálat tizennyolc évszázadon át folyt a templom első helyiségében. Krisztus a bűnbánó hívők érdekében a vérére hivatkozott. Kiszökölte számukra az Atya bocsánatát és pártfogását, de bűneik még bent maradtak a mennyei könyvekben. A jelképes szolgálat év végi engesztelési munkájához hasonlóan Ő is, megváltási munkájának befejezése előtt, engesztelési szolgálatot végez a mennyben, hogy a bűnöket eltávolítsa. Ez a szolgálat kezdődött el a 2.300 nap végén. Ekkor, miként Dániel próféta megjövendölte, főpapunk belépett a szentek szentjébe, hogy ennek az ünnepélyes munkának az utolsó szakaszát – a templom megtisztítását – elvégezze. – *A nagy küzdelem*, 421. old.

A megtisztítás mind a jelképes, mind pedig a valós szolgálatban vérrel kellett megtörténjen: az előbbiben állatok vérével; a másodikban pedig Krisztus vérével. (...) Amint hajdanán a bűnöket jelképesen áthelyezték a bűnért való áldozat vérében a földi szentélyre, úgy helyeződnek át tulajdonképpen a bűneink a Fiú vére által a mennyei szentélyre. És ahogy a földi szentély megtisztítása azon bűnök eltávolítását jelentette, amelyekkel beszennyezték a szentélyt, úgy kell a mennyei szentélybe feljegyzett bűnök eltávolításával megvalósítani a mennyei szentély megtisztítását. Ennek érdekében meg kell vizsgálni a feljegyzéseket annak megállapítása végett, hogy kinek van joga a bűnből való megtérése és a Jézusba vetett hite alapján részesülni az engesztelés előjogaiból.

Ezután pedig Krisztus engesztelő vére által a megtérő bűnös minden bűnét kitörlik a mennyei könyvekből. – *The Faith I Live By*, 206. old.

Tartsunk mélységes, lelkiismeretes önvizsgálatot!... Súlyos harc vár mindazokra, akik uralomra törő bűnös természetüket igába akarják hajtani. A felkészülés személyes munka. Nem csoportosan fogunk üdvözülni. Az egyik ember tisztasága és odaszentelődése nem ellensúlyozza e tulajdonságok hiányát a másikban. (...) Senkin nem maradhat egyetlen folt sem.

Azoknak a neve mellett, akik őszintén megbánták a bűneiket, és hitel igényelték Krisztus engesztelő áldozatként bemutatottvérét, ez olvasható: bocsánatot nyert. Mivel Jézus igazságának részesei lettek, és jelle-

mük összhangba került a menny törvényével, Isten eltörli a bűneiket, és méltónak ítéli őket az örök életre. Az Úr kijelenti Ésaías próféta által: „Én, én vagyok, aki eltörölöm álnokságaidat önmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg!” (Ésa 43:25) – *Maranatha*, 93. old.

Május 4., péntek – További tanulmányozásra

„Hanem intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által.” (Zsid 3:13)

Kedves... testvérnő: Olyan reménységünk van, „mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya, és beljebb hatol a kárpitnál, ahová útnyitóul bement érettünk Jézus, aki örökkévaló főpap lett Melkisédek rendje szerint” (Zsid 6:19–20).

Minden okunk megvan bizalmunkat Istenbe helyezni, és aggodalmainkat, valamint nyugtalanságainkat Jézus Krisztus elé vinni, hogy még jobban megismerhessük Őt. Nem kellene, hogy nehezünkre essen észben tartanunk: az Úr Jézus azt szeretné, hogy vigyük elé minden nehézségünket és kételyünket. Vidd azokat Jézushoz, tedd a lába elé terheidet és kérdéseidet. Sokkal boldogabbak lennénk, ha ezt gyakorolnánk! Úgy járulhatsz elé, ahogy egy gyermek megy a szülei elé, és így szólhatsz hozzá: „Uram, hosszú ideje cipelem ezeket a terheket, mintha képes lennék magamat üdvözíteni. Túl nehezek a terheim, hogy tovább hordozhatnám. Kérlek, hordozd te helyettem ezeket!” És Ő így szól majd: „Átveszem a terheidet. Örök szeretettel fogok veled együtt túrni!”

E szeretet amilyen erős, épp olyan gyöngéd is. Jézus szeretete erősebb a halálnál, mivel Ő meghalt, hogy elnyerje neked a szeretetet, és hogy mindenben ráhagyatkozhass, és örökre eggyé válhass vele. Krisztus szeretetének kifejeződése sokkal gyöngédebb az édesanyai szeretetnél. Ismereteink szerint az édesanya gyermeke iránti szeretete a leggyöngédebb szeretet, de Jézus szeretete ezt is felülmúlja. Az anya ragaszkodása változhat. Elveszítheti jóindulatát, a Megváltó azonban soha, de soha nem lesz figyelmetlen, rosszindulatú és kegyetlen a gyermekeivel szemben.

Akkor tehát mi se legyünk soha, de soha bizalmatlanok vagy hitetlenek! Annyira erős az Ő szeretete, hogy ez a szeretet irányítja Isten

minden érzelmét, és állítja munkába gazdag erőforrásait népe szolgálata érdekében. Szeretete tartós, változhatatlan, és változás árnyéka sincs abban. Sose gyalázzuk meg az Urat elkeseredett próbálkozásainkkal, melyekkel önmagunkat próbáljuk védelmezni, vagy azzal, hogy csak magunkra tekintünk.

Nézzünk Jézusra, hitünk fejedelmére és bevezetőjére! Ne tegyük, amit eddig tettünk, ne okozunk önmagunknak nyomorúságot vélt jövőbeli terhek miatt! Örömmel teljesítsük a mai nap kötelességeit. Hitet és Jézusba vetett bizalmat várnak el ma tőlünk. Ma tekinthetek rá, és élhetek. Ma vetem bizodalمامat Istenbe! Ma nyugszom meg és békülök meg Isten oltalmában. Mondjad: „Áldott legyen az Úr vidámságom és örömöm által, amelyt ma az Ő szeretete készített bennem.”

Sok szeretettel: Ellen G. White. – *The Upward Look*, 180. old.

„Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.” (1Pt 2.24)

Nem telne meg a szíved hálával az önzetlen szeretet láttán, ha gyilkosságért börtönben várnád kivégzésed napját, de meglátogatna egy barátod, és így szólna hozzád: „Én elviselem helyetted a büntetést, te pedig szabadon távozhatsz!”? Krisztus azonban ennél sokkal többet tett értünk! El voltunk veszve, már kimondták felettünk a halálos ítéletet, de Ő meghalt értünk, és szabaddá tett. „Magamra vállalom a bűnös vétkét, hogy újabb lehetőséget kapjon a próbára. Rendelkezésére bocsátom azt az erőt, ami képessé teszi őt győzni a bűn felett.”

Ma ebben a helyzetben van az emberiség. Krisztus az életével váltott meg, és mi az övéi vagyunk. Minden testi, értelmi és lelki képességünk az övé, és ha nem vagyunk hajlandók néki adni azt, ami Őt illeti meg, akkor kiraboljuk Őt.

Amennyiben lehetséges, képzelj el Jézus szenvedéseinek jellegét és erejét! Ennek az emberi természetű szenvedésnek az volt a célja, hogy megakadályozza Isten haragjának kitöltését azokra, akikért Fia meghalt. Igen, ez a végtelen nagy áldozat egy örökkévalóságra elégséges az egyház számára. Ki tudjuk számolni az egyház bűneinek számát? Lehetetlen! Akkor ki képes felfogni, hogy mennyit kellett szenved-

nie Krisztusnak, amikor önmagát adta egyházáért? (...) Csak egyedül Ő viselhette el megsemmisülés nélkül a bűnös helyett a büntetést, mivel bűntelen volt. (...) Isten egyszülött Fia áldozata révén nyert bizonyítást a mennyei szentség és igazság megrendítő dicsősége.

Azzal, hogy életét letétbe helyezte, az Üdvözítő felelősséget vállalt minden földi emberért. Ott áll az Atya előtt, és így szól: „Atyám, magamra vállalom ennek a léleknek a vétkeit. Elpusztul, ha hagyjuk, hogy egymaga hordozza. Ha megtér, akkor megbocsátást nyer. Az én vérem megtisztítja őt minden bűntől. Én az életemet adtam a világ bűneiért.” – *In Heavenly Places*, 42. old.

6. tanulmány

A törvény „megváltoztatása”

Május 5., szombat délután

Az Úr földi műve záró szakaszában újra felmagasztalják a törvény értékét. Lehet túlsúlyban a hamis vallás, burjánozhat a gonoszság, sok emberben meghidegülhet a szeretet, szem elől téveszthetik a Golgota keresztyét, gyászlepelként terülhet el a világon a sötétség, az igazság ellen fordulhat a közhangulat is, ármánykodhatnak minduntalan, hogy megsemmisítsék a menny népét, de a legválságosabb órában Illés Istene emberi eszközöket támaszt, hogy hirdessék az üzenetet, amelyet nem lehet elhallgattatni. (...)

A Mindenható által elhívott emberek bátran elítélik az egyház és a világ egyesülését. Nyomatékosan felszólítanak mindenkit, hogy emberi rendelkezés helyett az igazi szombatot tartsák meg. „Féljétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget – hirdetik majd minden népnek –, mert eljött ítéletének órája; imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait!” (Jel 14:7) – *Próféták és királyok*, 186. old.

Ma teljes hűséggel rendelkező emberekre van szükség, olyan férfiakra, akik követik az Urat, akik nem hajlandók hallgatni akkor, amikor beszélniük kell. Acélkemény férfiakra van szükség, amikor az elvekről van szó, nem olyanokra, akik reflektorfényre vágnak, hanem olyanokra, akik alázatosan járnak Isten előtt, türelmesek, jóságosak, adakozók, előzékenyek, és megértették, hogy az ima tudománya lényegében nem más, mint a hit gyakorlása, és hogy mindent Isten dicsőségére és népe javára tegyenek. (...) Ha Jézust akarják követni, kezdetben teljes megtérésre, később pedig minden nap újabb megtérésre van szükség.

Kálebet az Úrba vetett hite bátorította, hogy leküzdje az emberektől való félelmét, és képessé tette arra, hogy szilárdan kiálljon az igaz-

ság védelmében. A mennyei seregek hatalmas Fejedelmének ezen erejére támaszkodva a kereszt minden hűséges katonája erőt és bátorságot kap a leküzdhetetlennek látszó akadályok előtt. – *Isten fiai és leányai*, 212. old.

Az embereknek Isten a szombatot jelül adta közte és közöttük hűségük próbaköveként. Azok tehát, akik miután a mennyei törvény világsága eljutott hozzájuk, mégis engedetlenek maradnak, és az emberi törvényeket az Úr törvénye fölé emelik, az előttünk álló nagy válságban a fenevad bélyegét veszik magukra. (...)

Az Örökkévaló megmutatta nekem, hogy Sátán észrevétlenül megelőz bennünket, és érvényteleníti Isten törvényét. Amerikában, a szabadság országában, amelyre büszkék voltunk, megszűnik a vallásszabadság. A harc a szombat kérdésén dől el, amely az egész világot felrázza. Munkaidőnk korlátozott. Az Úr felszólít bennünket, hogy a pillanat emberei legyünk. Azok a tanítók, akik szelídek, mint a galambok, ám bölcsek, mint a kígyó, jöjjenek az Úr segítségére, a hatalmas ellen. Sokan nem értik a napjainkra vonatkozó próféciaikat: őket fel kell világosítanunk. – *Evangelizálás*, 235, 237. old.

Május 6., vasárnap – Az ígéret

Az a nagy veszély fenyegeti az embert, hogy önmagát becsapva önelégült lesz, és így elkülönül Istentől, az erő forrásától. Ösztönös tulajdonságaink – hacsak a Szentlélek nem teszi helyre őket – magukban hordják az erkölcsi halál csíráit. Az Istennel való élő kapcsolat nélkül nem tudjuk kivédeni önző énünk, önszeretetünk megszenzeteletlen hatásait és legyőzni a kísértéseket.

Ahhoz, hogy Krisztus segíthessen nekünk, fel kell ismernünk ínségünket, és meg kell ismernünk magunkat. Jézus csak azt az embert mentheti meg, aki tudja, hogy bűnös. Csak akkor ragadjuk meg Isten hatalmát, ha belátjuk, hogy tehetetlenek vagyunk, és cseppet sem bízunk önmagunkban. (...)

Minden jó cselekedetünk egy rajtunk kívül álló hatalom függvénye, ezért kitartóan Istenre kell támaszkodnunk, bűneinket mindig őszin-

tén megvallanunk, és lelkünket előtte megaláznunk. Veszedelmek leselkednek ránk, és csak akkor vagyunk biztonságban, ha gyengeségünket érezve hittel hatalmas Szabadítónkba kapaszkodunk. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 455. old.

Pál tudatában volt gyengeségének, és nem volt oka bízni önmagában. A törvényre vonatkozóan mondta: „Az a parancsolat, mely életre való, nékem halálomra van.” A törvény cselekedeteiben bízott. (...) De amikor belenézett a törvény tükrébe, és úgy látta meg magát, ahogy Isten látja őt, tele hibákkal és bűnfoltokkal, felkiáltott: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”

Pál Isten Bárányára tekintett, aki elveszi a világ bűneit. Meghallotta Krisztus szavait: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.” És eldöntötte, hogy elfogadja az üdvözítő kegyelmet, meghal a bűnnek, és hagyja, hogy Jézus vére megtisztítsa őt, hogy magára öltesse a Megváltó feddhetetlenségét, és a szőlőtő veszejévé váljon. Krisztussal járt, és számára Jézus nem csak üdvösségének egy részét jelentette egyfelől és a jó cselekedeteket másfelől, hanem mindenben mindent, az elsőt és az utolsót, mindenben a legjobbat. Hite az Üdvözítő életéből táplálkozott, ami képessé tette, hogy a mennyei példaképhez hasonulhasson. Ez a hit semmit sem tulajdonít saját érdemének, hanem mindent Krisztus feddhetetlenségének. – *Lift Him Up*, 40. old.

Május 7., hétfő – A törvény és a bűn

Krisztus megmutatta tanításaiban, hogy a Sínai-hegyen adott törvény alapelvei mindnyire messze hatóak. Életével bemutatta a törvényt, melynek alapelvei mindörökké az igaz élet mércéjét jelentik – azt a mércét, mely által minden lélek megítéltetik azon a nagy napon, amikor ítélőszékeket hoznak elő, és könyvek nyitvatnak ki. A Fiú azért jött, hogy minden igazságot betöltsön, és az emberiség fejeként bemutassa – a legkisebb részletig eleget téve Isten kívánalmainak –, hogy az ember is elvégezheti ugyanazt a munkát. Az embernek adott kegyelem mértéke alapján senki számára sem szükségszerű, hogy kimaradjon a mennyből. Mindenki, aki küzd érte, eljuthat a jellembeli tökéletességre. Ez az evan-

gélium új szövetségének tulajdonképpeni alapja. Ha Isten törvénye a fa, akkor az evangélium az illatozó virágok és a gyümölcsök. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 211. old.

Lehetetlen, hogy saját erőnkől kimenekülhessünk a bűn örvényéből, amelybe beleestünk. Szívünk hajlamai gonoszak, és mi ezen változtatni nem tudunk. „Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.” (Jób 14:4) „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.” (Róm 8:7) A nevelésnek és képzésnek, az akaratfejlesztésnek és igyekezetnek megvan a maga kellő hatásköre, de e tekintetben teljesen tehetetlen. Külsőleg ugyan kifogástalanul viselkedhetnek, de a szívet átalakítani és a cselekvés titkos rugóit megtisztítani már nem tudják. Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működnie; felülről jövő új életre van szükség, mielőtt a bűnös ember a szentség állapotába juthat. Ez a hatalom: Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek holt erőit megeleveníteni és Istenhez, a szentséghez vezetni.

Az Üdvözítő maga mondta: „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (Jn 3:3) Az embernek új szívet, új vágyakat, új indokokat és terveket kell nyernie, hogy új életet folytathasson. Végzetes tévedés azt hinni, hogy csak azt a jót kell bennünk továbbfejlesztetni, amivel már természetből fogva rendelkezünk. – *Jézushoz vezető út*, 18. old.

A törvény áthágásában nincs biztonság, megnyugvás, és megigazulás. Ha az ember megmarad a bűnben, akkor nem remélhet ártatlanságot Isten előtt, és Jézus érdemei nem békéltethetik meg Istennel. Fel kell hagynia a bűnnel. Hűségessé és igazgá kell válnia. Amint a bűnös belenéz a nagy erkölcsi tükörbe, meglátja jellemének hiányosságait. Meglátja valódi – foltos, szennyes, kárhóztatott – mivoltát, ugyanakkor tudja, hogy a törvény semmiképp sem tudja elvenni vagy megbocsátani a bűnös vétkét. Tovább kell lépnie. A törvény csak a Krisztushoz vezető tanítómester. A bűnöket hordozó Megváltóra kell tekintenie. Miközben feltárul előtte a Kálvárián függő Messiás, amint az egész világ bűnének terhe alatt haldoklik, a Szentlélek megmutatja neki Isten viszonyulását

mindazokhoz, akik bűneik felett bánkódnak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 213. old.

Május 8., kedd – Szombatról vasárnapra?

Amikor Jézus találkozott tanítványaival, emlékeztette őket a halála előtt mondott szavaira: hogy mindazoknak be kell teljesedniük, amelyek megíráttak róla Mózes törvényében, a próféták könyveiben és a Zsoltárok könyvében. „Akkor megnyilatkoztatta az ő elméjüket, hogy értsék az Írásokat. És mondta nekik: Így van megírva, és így kellett szenvedni Krisztusnak és feltámadni a halálból harmadnapon és prédikáltatni az Ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai.” (Lk 24:45–48) – *Jézus élete*, 804. old.

Pál Filippiben töltötte a páska ünnepét. Csak Lukács maradt vele, többi útítársa továbbment Troásba, hogy ott bevárják őt. A filippiek voltak a legszeretetteljesebbek és leghűségesebbek mindazok közül, akiket az apostol megtérített. Az ünnep nyolc napját tehát zavartalanul, boldog együttlében töltötték el.

Pál és Lukács azután Filippiből Troásba hajózott, ahol öt nap múlva utolérték társaikat, és hét napot töltöttek az ottani hívőkkel. Ott-tartózkodása utolsó estéjén a testvérek „egybegyűltek a kenyér megszegésére”. Mivel szeretett tanítójuk búcsúzott el tőlük, sokkal nagyobb számban jöttek el, mint rendszeren. Egybegyűltek „a felházban”, a harmadik emeleten, ahol az apostol szeretete hevével és aggodalmával egészen éjjelig prédikált nekik. – *Az apostolok története*, 290–291. old.

Amikor a Mindenható a világ alapját lefektette, amikor a hajnalcsillogatok együtt énekeltek, és Isten fiai ujjongnak és örvendeznek, akkor fektette le az Úr a szombat alapját is (Jób 38:6–7; 1Móz 2:1–3). Ez az ünnep joggal igényelheti a tiszteletünket. Nem emberi hatalom rendelte el, és nem emberi hagyományokon alapszik. Az Öregkorú alapította, és örök érvényű szavával parancsolta meg. – *A nagy küzdelem*, 454. old.

Isten könyörületes. Követelményei méltányosak, összhangban állnak jellemének jóságával és bőkezűségével. A szombatnak az a célja, hogy az egész emberiség áldására legyen. Ő nem azért teremtette az embert, hogy legyen, aki megünnepelje a szombatot, hanem az ember teremtése után iktatta be a szombatot, hogy kielégítse szükségleteit. Mikor az Úr hat nap alatt megteremtette a földet, és a hetedik napon megnyugodott, megáldotta és megszentelte a hetedik napot, mert azon nyugodott meg teremtő munkája után. Isten az ember számára különítette el e napot, hogy megnyugodjék munkájától, hogy mikor le a földre vagy fel az égre tekint, végiggondolhassa, hogy Ő mindezt hat nap alatt teremtette, a hetediken pedig megnyugodott. És mikor az Atya végtelen bölcsességének kézzelfogható bizonyítékát látja, szíve megteljen Alkotója iránti szeretettel és tisztelettel. – *Bizonyágtételek*, II. köt., 582. old.

Május 9., szerda – A hetedik nap az Újszövetségben

Jézus gyerekkora óta mindig részt vett a názáreti zsinagóga istentiszteletein a testvéreivel. Szolgálatá megkezdésétől ugyan távol került a rokonaitól, mégis tudhatták, mi történt vele azóta. Amikor ismét megjelent közöttük, a legnagyobb érdeklődéssel, izgatottan várták. Látta azokat az embereket, akiket gyerekkora óta ismert. Ide járt az édesanyja a testvéreivel, s most mindenki Őt figyelte, amikor szombaton belépett a zsinagógába, s helyet foglalt a hívek között. – *Jézus élete*, 236. old.

Félreérthetetlen szavakkal tett bizonyosságot Jahve törvénye iránti tiszteletéről: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül, és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lesz; valaki pedig cselekszi, és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lesz.” (Mt 5:17–19) – *Próféták és királyok*, 183. old.

Jézus végre megpihent. A szégyen és a kínok hosszú napja véget ért. Amikor a lenyugvó nap utolsó sugarai a szombat elérkezését jelezték, Isten Fia már békességben pihent József sírboltjában. Munkája végeztével kezét békésen összekulcsolva nyugodott Krisztus a szombatnap szent óráiban.

Kezdetben az Atya és a Fiú megpihent a hetedik napon, teremtő munkájuk után. (...) Most Jézus pihent meg a megváltás munkája után, és bár a földön bánkódtak, akik szerették Őt, a mennyben örvendeztek. A mennyei lények dicsőségesnek látták a jövőt. A helyreállított teremtés, a megváltott emberi nemzetség, amely soha többé nem bukhat el, mert legyőzte a bűnt – Isten és az angyalok látták Krisztus elvégzett munkájának eredményeit. Ezzel a jelenettel örökre összekapcsolódott az a nap, amelyen Jézus megnyugodott. (...) A teremtés szombatja – az a nap, melyen Jézus Krisztus József sírboltjában pihent – akkor is a béke és az öröm napja lesz. Menny és föld egyesül a dicsőítésben, miközben a megmentett népek „szombatról szombatra” (Ésa 66:23) örvendező imádatban hajolnak majd meg Isten és a Bárány előtt. – *Jézus élete*, 769. old.

Május 10., csütörtök – Törekvés a nyugalomnap megváltoztatására

A fenevadnak – és a fenevad képének is – különös jellemvonása, hogy Isten parancsolatait megszegi. (...) A pápaság csak a menny törvényének megváltoztatásával tudta az Atya fölé emelni magát. Mindazok, akik tudatosan engedelmeskednek az így megváltoztatott törvénynek, mindenk fölött tisztelik azt a hatalmat, amely a törvényt megváltoztatta. Aki a pápai törvényeknek engedelmeskedik, az a pápa iránti hűség jelét veszi magára az Úr iránti hűségjel helyett.

A pápaság megkísérelte Isten törvényét megváltoztatni. A második parancsolatot, amely tiltja a képek imáadását, kitörölte a törvényből, a negyedik parancsolaton pedig úgy változtatott, hogy a hetedik nap helyett az elsőt tette hivatalos nyugalomnappá. (...) Az a tekintély, amely erre a változtatásra jogot formál: az egyház. A pápai hatalom tehát nyíltan a Mindenható fölé emeli magát. – *A nagy küzdelem*, 446. old.

Sátán azért munkálkodik, hogy a mélységből felhozza démoni, gonosz erőit az igazak ellen. Az emberi eszközökbe saját tulajdonságait ülteti be. A gonosz angyalok gonosz emberekkel egyesülve mindent megtesznek az üldözés, az elnyomás és a pusztítás érdekében. Izrael Istene azonban nem hagyja el a benne bízókat. (...)

Isten parancsolatait lábbal fogják tiporni, amint Sátán is megtiporta azokat a mennyben. Ha az Atya nem adja a megtérés erejét a léleknek, nem lesz képes ellenállni az ördögnek, s így az ember önkéntesen a kísértő irányítása alá kerül. A Sátánnal szembeni ellenségeskedést maga az Úr ültette az ember szívébe. (...)

A választott hívők Immánuel fejedelem vérrel áztatott zászlaja alá sorakoznak fel, a többiek pedig Sátán zászlaja alá. A kísértőhöz csatlakozott emberek egyesülnek vezérükkel, hogy tisztességet tegyenek a hamis szombatnak és a törvénytelen emberének, aki Isten fölé helyezte magát, és aki merészeli megváltoztatni az időket és a törvényt. Jehova törvényét áthágják, és olyan törvényeket adnak ki, amelyekkel mindenkit rákényszeríthetnek a hamis szombat és a hamis szombat bálványának imádatára. Azonban már nincs messze Isten népe szabadulásának a napja. – *The Upward Look*, 262. old.

A Jelenések könyvének 14. fejezetében az emberek azt a felhívást kapják, hogy imádják a Teremtőt, és ez a jövődőlés egy olyan embercsoportot mutat be, akik a hármass angyali üzenet hirdetésének eredményeképpen megtartják a menny parancsolatait. Az egyik ilyen parancsolat közvetlen utalás Isten teremtői mivoltára. (...) Ami pedig a szombatot illeti, az Úr a továbbiakban kijelenti, hogy az egy jel, „hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek” (Ezék 20:20). (...)

Addig lesz a szombat jel és emlékűnnep, amíg Őt tartjuk a Teremtőnknek, és Őt imádjuk. Ha a szombatot minden ember megünnepelte volna, gondolataik és érzelmeik a Teremtő, imádatuk és hódolatuk tárgya felé irányultak volna, s akkor egyetlen bálványimádó, istentagadó és hitetlen ember sem élne a földön. A szombat megünneplése az igaz Isten iránti hűség jele, aki „teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait”. Ez azt jelenti, hogy az Isten imádatára és a parancsola-

tok megtartására vonatkozó felhívás különösen a negyedik parancsolat megtartását szorgalmazza. – *Lift Him Up*, 51. old.

Május 11., péntek – További tanulmányozásra

Tapasztalatok és látomások: „Krisztus feltámadása” című fejezet.

7. tanulmány

Máté 24. és 25. fejezete

Május 12., szombat délután

Krisztus szavai sok ember füle hallatára hangzottak el, amikor azonban egyedül ült az Olajfák hegyén, Péter, János, Jakab és András odament hozzá. „Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? És micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének?” (Mt 24:3) Tanítványainak adott válaszában Jézus nem választotta el egymástól Jeruzsálem pusztulását eljövetelének nagy napjától. Összevegyítette e két esemény leírását. Ha úgy tárta volna fel tanítványai előtt a jövőbeli eseményeket, ahogy azokat Ő látta, akkor nem tudták volna elhordozni a látványt. Irántuk való irgalomból egybeolvasztotta a két nagy válságos időszak leírását, és hagyta, hogy a tanítványok maguk jöjjenek rá az értelmére. (...) Ez a magyarázat nemcsak a tanítványok számára hangzott el, hanem azok számára is, akik majd a föld történelmének utolsó időszakában élnek. – *Jézus élete*, 628. old.

Valóban riasztóak világunk kilátásai. Az Úr visszavonja Lelkét a bűnös városokból, amelyek Szodoma és Gomora állapotához hasonló helyzetbe jutottak. E két város lakossága megpróbáltatott, megvizsgáltatott. Elérkezett az idő, amikor Isten már-már kész megbüntetni azokat, akik gögösen elutasítják törvényeit, és semmibe veszik figyelmeztetéseit. Aki türelmesen viseltetik a gonoszokkal, minden embernek felkínálja a lehetőséget, hogy keresse az Urat, és megalázza szívét előtte. – *Istennel ma*, 147. old.

Ha nem világít meg bennünket Isten Lelke, nem leszünk képesek megkülönböztetni az igazságot a hazugságtól, és Sátán álnok kísértéseibe esünk. A világosság Fejedelme és a sötétség fejedelme között dülő küz-

delem a végéhez közeledik, és az ellenség csapdái nemsokára próbára teszik hitünket.

Ha valaha szükség volt hitre és lelki világosságra, akkor az az idő most jött el. Aki imában virraszt, és naponta őszinte vágyakozással tanulmányozza a Szentírást Isten akaratának megismerése érdekében, nem fog bedőlni az ördög egyetlen csalásának sem. (...) Minden tekintetben az igazságra törekedjünk. Hamisítatlanul, a világ tanításaitól és szokásaitól mentesen. Az igazságra törekedjünk annak minden kellemetlenségével együtt. Az igazság elfogadása minden esetben szükségessé teszi a kereszthordozását. Ha Jézus az életét áldozta értünk, akkor nem kell felajánlanunk neki legválasztékosabb érzelmeinket, legszentebb vágyainkat, valamint legteljesebb szolgálatainkat? – *In Heavenly Places*, 350. old.

Sátán erejét adja mindazoknak, akik engednek csalásainak, ezért akik azt állítják, hogy Isten nagy erejével rendelkeznek, csupán egyetlen kritérium alapján ismerhetők fel – Jehova törvénye alapján. Az Úr azt mondja, hogy a gonoszok, ha lehetséges, még a választottakat is be akarják csapni. Annyira valóságos a báránybőr-álca, hogy csak akkor látszik meg alatta a farkas, ha Isten erkölcsi mércéjéhez folyamodunk. Csak akkor ismerhetjük fel, hogy ezek az emberek Jehova törvényének lábba tiprói. – *Hit és cselekedetek*, 37. old.

Május 13., vasárnap – A prófécia bizonyossága

Jézus ezután félreérthetetlenül beszél második eljövételéről, és figyelmeztet a veszélyekre, amelyek majd megelőzik a világba való megérkezését. „Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Ímé, itt a Krisztus, vagy amott; ne higgyétek. Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhithessék, ha lehet, a választottakat is. Ímé, eleve megmondottam néktek. Azért ha azt mondják majd néktek: Ímé, a pusztában van; ne menjetek ki. Ímé, a belső szobákban; ne higgyétek. Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad, és ellátszik egész napnyugatig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is.” (Mt 24:23–27) Jeruzsálem pusztulásának egyik jelét Jézus így írta le: „Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítenek.” (Mt 24:11)

A hamis próféták meg is jelentek, félrevezetve az embereket, sokakat kicсалogatva a pusztába. A varázslók és szemfényvesztők, akik azt állították, hogy csodatevő hatalommal rendelkeznek, maguk után vonták az embereket a hegyek magányába. Ez a prófécia azonban az utolsó napokra is érvényes. Ez a jel adatott a második advent ismertetőjeleként is. – *Jézus élete*, 631. old.

Az Istentől kapott világosság alapján tudom, hogy az emberiséget az önámítás nagy veszélye fenyegeti. Sátán csak az alkalomra vár. Emberi alakban jelenik meg az emberek között, és a legcsábítóbban beszél. Ugyanazokkal a kísértésekkel közelíti meg az embereket, mint annak idején Krisztust. Ha szívük és elméjük nem tiszta, önzetlen és Krisztustól megszentelt szeretettel van tele, akkor elbuknak az ördög előtt, furcsa dolgokat fognak mondani és írni, hogy ha lehet, elejtsék még a választottakat is. – *The Upward Look*, 295. old.

Rettenetes próbák várnak Isten népére. A föld egyik végétől a másikig háborús lelkület járja át a nemzeteket. Az előttünk álló nyomorúság előtt azonban – amilyen nyomorúság nem volt még, mióta ember él a földön – Isten választott népe szilárdan fog megállni. Sátán és angyalai semmit sem tehetnek, ha erős angyalok öröködnék az Úr gyermekei fölött. – *Istennel ma*, 64. old.

A jelen minden élő számára végtelenül fontos idő. Uralkodók és államférfiak, bizalmi és hatalmat jelentő pozícióban lévő emberek, minden társadalmi osztályban a gondolkozó férfiak és nők figyelemmel kísérik a körülöttük végbemenő eseményeket. Látják a nemzetek közötti feszült, nyugtalan viszonyt. Figyelik azt az erőt, amely birtokba vesz minden földi elemet, és felismerik, hogy valami nagy, döntő dolog van készülóban; hogy a világ rendkívüli válság előtt áll.

Az angyalok most még visszatartják a viszály szeleit, hogy ne fújjanak addig, amíg a világot nem figyelmeztették a közelgő ítéletre. Viharfelhők gyülekeznek, már-már kitör a vihar a földön, és amikor Isten megparancsolja angyalainak, hogy engedjék el a szeleket, olyan küzdelem lesz, amelyet toll képtelen leírni. – *Előtted az élet*, 179. old.

Május 14., hétfő – Mindvégig kitartani

Kapaszkodjunk szorosan Krisztusba, és a mennyből kapott világosság szerint élünk. Miért? Mert Isten azt akarja, hogy megértsük az örök igazságokat, és az Ő segítségére hagyatkozva járjunk, s így vigyünk világosságot azokhoz, akik még nem ismerik szeretetét. Ha átadod magad Krisztusnak, az Atya, a Fiú és a Szentlélek, a Szentháromság előtt teszel fogadalmat. Tartsd magad ehhez a fogadalomhoz! (...)

Az ellenség sose ragadhatja ki Jézus karjából azokat, akik teljes mértékben bíznak az Ő ígéreteiben. Ha a lélek bizakodó, és teljes engedelmesség járja át, akkor az elme fogékonná válik a mennyei befolyás előtt, s így Isten világossága megkönnyíti az igazságok megértését. Micsoda előjogunk van Jézus Krisztusban! – *Isten fiai és leányai*, 361. old.

A tökéletes megértés sorsdöntő fontosságú. (...) A mi tekintélyünk a prófécia biztos szava. Ha nem értjük tökéletesen az Írást, mikor Sátán csodatevő ereje nyilvánul meg világunkban, akkor könnyen eltévedhetünk, és Isten művének tekinthetjük, hiszen az Úr Igéje kijelenti, hogy ha lehetséges volna, megtevesztené még a választottakat is. Csakis ha meggyökereztünk és megalapozódtunk az igazságban, nem söpörhetnek el bennünket a gonosz csalárdságai. Ragaszkodnunk kell a Bibliánkhoz! Ha Sátán elhitetheti veled, hogy a Szentírásban vannak nem ihletett szövegek is, akkor már be is hálózza a lelkedet. Éppen a legfontosabb időpontban nem lesz biztonságunk, biztosítékunk, amikor a legjobban kellene tudnunk, hogy mi az igazság. – *Evangelizálás*, 249. old.

Azok a derék emberek, akik nem hajtottak fejet az arany állókép előtt, tüzesen égő kemencébe vettek, de Krisztus ott is velük volt, ezért a tűz nem emésztette meg őket.

Előfordulhat, hogy némelyikünknek épp ilyen keserű próbán kell átesnie. Vajon az emberek parancsolatainak engedelmeskednénk-e, vagy Isten parancsolatainak? Ez a kérdés lesz feltéve sokak előtt. A legjobb dolog, amit tehetünk, ha szoros kapcsolatba kerülünk Istennel. Ha azt akarja, hogy mártírhalált szenvedjünk az igazságért, akkor halálunk eszköz lesz sokak elvezetésére az igazságra. (...)

Amikor a hívőt börtönfalak közé vetik az igazságért, Krisztus kinyilvánítja előtte magát, és szeretetével melegíti át a szívét. Amikor halált szenved Jézus nevéért, Ő így szól hozzá: „A testet megölhetik, de a léleknek nem árthatnak. Örüljetek, én meggyőztem e világot.” – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III. köt., 420. old.

Május 15., kedd – „Pusztító utálatosság”

Krisztus pedig a korunkban bekövetkező események kapcsán Dániel próféta szavaira irányította tanítványai figyelmét, és ezt mondta: „Aki olvassa, értse meg!” (Mt 24:15) És az az állítás, hogy a Jelenések könyve titok, amit nem lehet megérteni, éppen a könyv címének mond ellent: „Jézus Krisztus kijelentése, amelyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az Ő szolgálóinak, amiknek meg kell lenniük hamar... Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírattak abban; mert az idő közel van.” (Jel 1:1–3) – *A nagy küzdelem*, 341. old.

Jeruzsálem pusztulásakor egyetlen keresztény sem vesztette életét. Krisztus előre intette tanítványait, és mindazok, akik hisznek a szavában, figyeljenek a megígért jelre. „Mikor... látjátok Jeruzsálemet hadseregektől körülvéve – mondta Jézus –, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett az ő elpusztulása. Akkor akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; és akik annak közepette, menjenek ki abból!” (Lk 21:20–21) (...) Az irgalmas, gondviselő Isten úgy irányította az eseményeket, hogy népe javát szolgálják. A várakozó keresztények megkapták a megígért jelet, és most itt volt az alkalom mindazok számára, akik komolyan vették a Megváltó figyelmeztetését. (...) Az ostrom idején a zsidók összegyűltek Jeruzsálembe, hogy megtartsák a sátoros ünnepet, és így az egész országból a keresztények akadálytalanul elmenekülhettek, és ők késedelem nélkül siettek a biztonságos helyre – Pella városába, amely túl a Jordánon, Perea földjén van. – *A nagy küzdelem*, 30. old.

Tetteink határozzák meg, hogy elnyerjük-e az élő Isten pecsétjét, vagy fegyverektől fogunk-e elhullani. Az Úr haragpoharából néhány

csepp már a földre hullt, de a hét utolsó csapás idején örökre késő lesz bűnbánatot tartani és menedék után nézni. Az elfedező vér többé nem mossa le a bűnt. (...)

Nem egy pillanat műve a bátorság, a lelkierő, a hit és az Örökkévaló megmentő hatalmába vetett feltétlen bizalom. Évek tapasztalata szükségessé és mennyei eredetű tulajdonságok megszerzéséhez. Isten gyermekei már előzőleg a szent életre való törekvéssel és az igazsághoz való szilárd ragaszkodással pecsételték meg sorsukat. Számtalan kísértés közepette tudták, hogy szilárdan ellen kell állniuk, máskülönben elbuknak. (...) Ragyogó példájuk megnyugvás és bátorítás lesz az Úr népének, akik majd olyan nyomorúságos időben élnek, amilyen még sohasem volt. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 212–213. o.

Május 16., szerda – A tíz szűz

Az utóbbiak [az okos szűzek] Isten ajándékában részesültek: a Szentlélek – aki az Igét lábunk szövéténekévé és ösvényünk világosságává teszi – megújító, megvilágosító erejében. Istenfélelemmel kutatták a Szentírást, hogy megismerjék az igazságot, és buzgón igyekeztek a szívüket és az életüket megtisztítani. Személyes tapasztalatokat szereztek: Istenbe és szavába vetett hit ébredt bennük, amelyet nem vehetett el sem csalódás, sem késedelem. Mások pedig, akik csupán az érzéseikre hallgattak, „amikor lámpásaikat elővették, nem vittek magukkal olajat”. Megijedtek az ünnepélyes üzenet hallatán, de csak testvéreik hitére támaszkodtak, és meg voltak elégedve a kellemes érzések pislákoló fényével. Nem értették igazán az igazságot, és ezért Isten hatalma sem tudta átalakítani a szívüket. Elindultak, hogy találkozzanak az Úrral, és azt remélték, hogy azonnal megkapják a jutalmukat. De nem voltak felkészülve a késésre és csalódásra. Amikor jöttek a próbák, nem volt elég hitük, és lámpájuk csak pislákoló fényt adott. – *A nagy küzdelem*, 393. old.

Ha azonban Isten egyháza tagjainak jelenleg nincs élő összeköttetésük a lelki növekedés forrásával, akkor nem lesznek felkészülve az aratás idejére. Ha nem tartják a lámpájukat feldíszítve és égve, akkor a rendkívüli szükség idején sem részesülnek a kegyelem nagyobb mértékében.

Csak azok lesznek képesek ezt az erőt napi szükségletükhöz és tehetőségükhöz mértén felhasználni, akik a kegyelmi forrás állandó és újabb áldásaiban részesülnek. Ahelyett, hogy az eljövendő időkre várakoznának, amely őket csoda által ruházza fel a lelki erő rendkívüli mértékével, adják át magukat a léleknyerés munkájának, hogy Isten átformálhassa, és hasznos edényekké tegye őket. Naponta megragadnak minden alkalmat a szolgálatra, és ezzel bizonyosságot tesznek a Mesterről, bárhol legyenek, akár az otthon szerény munkakörében, akár a nyilvánosság előtt. – *Az apostolok története*, 55. old.

Növekedjünk az igazság ismeretében, neki adva minden dicséretet és dicsőséget, aki egy az Atyával! Keressük a legkomolyabban a mennyei felkenést, a Szentlelket! Legyünk tiszta, növekvő keresztények, hogy a mennyei udvarokban végül Krisztusban tökéletesnek jelentsenek ki bennünket.

„Ímhol jön a vőlegény! Jöjjetek elébe!” Ne vesztegessétek most az időt! Igazítsátok meg és emeljétek magasra lámpásotokat! Ne késlekedjétek! Törekedjétek tökéletes egységre jutni egymással! Próbák jönnek majd ránk. Üdvösségünk parancsnoka, Krisztus, szenvedések által lett tökéletes. Követői is szembetalálkoznak az ellenséggel. Kemény próbákat kell kiállniuk, mégse essenek kétségbe. Ő szól hozzájuk: „Bízatok, én meggyőztem a világot.” (Jn 16:33) – *Bizonyágtételek*, VIII. köt., 212. old.

Május 17., csütörtök – Talentumaink használata

Minden emberre ajándékokat bízta, amiket itt talentumnak nevez a Biblia. Némelyek azt tartják, hogy a talentumok alig néhány olyan emberre korlátozódnak, akik kiemelkedő szellemi adottságokkal, lángésszel rendelkeznek. Isten azonban nem korlátozta néhány kedveltjére a képességeket. Mindenre bízott adottságot, amiért őt tartja felelősnek. Idő, józan ész, anyagi javak, testi erő, szellemi képesség, gyöngédszívűség – mind-mind Isten ajándékai, melyeket az emberiség áldásának csodálatos munkájára kell fordítanunk.

Némelyek látszólag kevéssel rendelkeznek, de ha szorgalmasan kereskednek az Úr javaival, adottságuk felette meg fog növekedni.

Az Úr mindenkit figyel, vajon bölcsen és önzetlenül, vagy a maga előmenetelére használja képességeit. A talentumokat több-kevesebb képességünk szerint osztja, s mi bölcs használatlal növelni tudjuk a számukat. Mindenki számadással tartozik tetteiért a Mesternek. – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1100. old.

Időnk Istené. Minden pillanat az övé, és legünnepélyesebb kötelességünk, hogy az Ő dicsőségére használjuk fel. Egyetlen tőle kapott talentumunkkal sem fog szigorúbban elszámoltatni, mint az időnkkel.

Az idő értéke felbecsülhetetlen. Krisztus minden pillanatot drágának tartott. Tartsuk mi is értékesnek a pillanatokat! Az élet nagyon rövid ahhoz, hogy értelmetlenül elfecséreljük. Nem tart már soká a kegyelem-idő, és e rövid idő alatt kell elkészülnünk az örökkévalóságra. Nincs vesztegetni való időnk. Nem tölthetjük az időt önző élvezetekkel, bűnös dolgokkal. Most kell a jellemünket formálnunk az elkövetkezendő életre, a halhatatlanságra. Most kell felkészülnünk a szigorú ítéletre. – *Krisztus példázatai*, 342. old.

Isten minden embernek megszabta a munkáját. A legszerényebbek és a legerősebbek is jó befolyást áraszthatnak az Úr javára. Szenteljék oda képességeiket a mennynek, ki-ki munkálkodjon kijelölt munkahelyén. Az Úr elvárja, hogy mindenki a legjobbat tegye. Ha világosság hatol be a szívünkbe, Isten elvárja, hogy munkánk világosságunk szerint való legyen, összhangban Krisztus teljességének mértékével, amit kapunk. Minél jobban értékesítjük tudásunkat, és használjuk képességeinket, annál több tudást nyerünk, annál több képességünk lesz, hogy több és jobb munkát végezhessünk.

A talentumaink nem a saját tulajdonunk, hanem az Úréi, mi csak sáfárkodásra kaptuk. Felelősek vagyunk a menny javainak felhasználásáért, sőt akkor is, ha visszaélünk velük. Isten felszólít minket, hogy a ránk bízott talentumokat kamatoztassuk, hogy amikor a Mester eljön, akkor kamatostul kapja vissza a sajátját. Krisztus saját vérével vásárolt meg bennünket. Vajon szolgáljunk-e neki? Vajon hozzálassunk-e, hogy Isten méltónak találjon bennünket? Vajon eljárásunkkal azt bizonyítjuk, hogy kegyelme sáfárai vagyunk? A Mesterért folyó minden

igyekezetünket, ha tiszta, őszinte szívből fakad, Ő jó illatú áldozatként fogadja el. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 165–166. old.

Május 18., péntek – További tanulmányozásra

„Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és megszorítottatik; akinek pedig nincsen, attól az is elvételik, amije van.” (Mt 25:29)

Testvérem... ne vond kétségbe Isten bölcs munkálkodását, hiszen Ő mondta, hogy gyengeségedben az Ő ereje fog megnyilvánulni. Légy mindig alázatos és töredelmes szívű, s akkor megadod a lehetőséget, hogy az Úr kinyilatkoztassa törekeny eszközöd révén szeretetét és kegyelmét. Egyetlen pillanatig se siránkozz olyan lehetőségek miatt, amelyekkel sosem rendelkeztl!

Hiszen gyakran mondogattad: „Ha más lehetőségeim lettek volna az életben, s ha olyan előnyökkel rendelkeztél volna, mint mások, akkor sokkal többet tehettem volna Uramért.” Az Úr azonban mindezeket tudta, amikor elhívott téged a munkára. Csodálatos terve szerint az egyetlen talentumot is gyarapítani lehet használás által, és akár tíz is származhat belőle! És sose felejtse el, hogy Isten annak alapján fogad el, hogy valaki mennyivel rendelkezik, és nem annak alapján, hogy mivel nem rendelkezik (lásd: 2Kor 8:12).

Talentumaidat Istentől kaptad. Ő hívott el, de nem azért, mert kiváló tanítatásban részesültél, és nem is azért, mert ragyogó szónok és értelmes ember vagy, hanem mert az Ő kegyelméből alázatosan jártál az Úr előtt, és hűségesebb bizonyultál az apró dolgokban.

Jézus századokon át javaival halmozta el szolgálóit. Az ember nemzedékről nemzedékre halmozta fel az örökölt kincseket, s ezek a talentumok a felhasználás révén gyarapodva jutottak el hozzánk is. Általa megvásárolt szolgáló vagyunk. A vérével fizette ki a megváltás árát, hogy megszerezze jóindulatú szolgálatunkat.

Hozzád hasonlóan némelyek tudatában vannak a felelősségüknek, hogy munkába kell állítaniuk a nagy gonddal kapott mennyei javikat. Te mindenképpen arra vágysz, hogy nagyobb jövedelmet szerezz az Úrnak. Nem elégszel meg a Krisztus oltárára helyezett kevéske áldozattal; akármennyi időt és erőfeszítést is ajánlasz fel Uradnak, túl kevésnek

tűnik, és siránkozol tökéletlen szolgálataid miatt. Tekints a felemeltetett Üdvözítőre! Ő nem halott, és nem József új sírjában fekszik, amelynek szájához hatalmas követ gördítettek. Feltámadott! (...) Ő a mi főpapunk! Ő közbenjár érted!

Csak annyit vár el tőled, hogy használd fel a kapott talentumokat. Ha úgy gondolod, hogy Isten öt talentumot adott, nyugodj bele, hiszen az Úr nem azt várja el tőled, hogy tíz talentumot gyarapíts. A názáreti Jézus nevében kérek, tekints az égre! A trón körül az ígéret szivárványa tündököl. – *The Upward Look*, 343. old.

8. tanulmány

Imádjátok a Teremtőt!

Május 19., szombat délután

„Annakokáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, hogy tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban.” (2Pt 1:12)

Minden kétség nélkül hisszük, hogy Krisztus hamarosan eljön. Ez számunkra nem mese, hanem valóság. Nincs bennünk kétely, és az évek során sem kételkedtünk abban, hogy a tanításaink, amelyekkel ma rendelkezünk, a jelenvaló igazságot képviselik, és hogy közeledünk az ítélet idejéhez. Készülünk találkozni vele, aki angyalsereg kíséretében hamarosan megjelenik az ég felhőin, hogy elhozza hűséges és igaz gyermekeinek a halhatatlanság végső érintését. (...)

Isten most teszi próbára népét. Most formálódik a jellem. Angyalok mérlegelik az emberek minden cselekedetét, és készítének jelentést róla. (...) Az Úr mindenki szívét ismeri, és ott hozza napfényre a sötétség rejtett dolgait, ahol a legkevésbé számítanak rá, hogy az igazság terjedését akadályozó botrányköveket eltávolítsa az útból. – *The Faith I Live By*, 218. old.

Nem nehéz megérteni a jelenvaló igazságot. Akiket Isten vezet, egységbe tömörülnek a széles, szilárd alapon. Ő nem használ fel különböző hitű, véleményű és nézetű embereket, hogy dűljanak és szakadást idézzenek elő. A menny és a szent angyalok azon fáradoznak, hogy egységet teremtsenek, egyetlen testületen belül hozzák létre az egységes hitet. Sátán ezt ellenzi, és eltökélten igyekszik szétzilálni, megosztani és különféle nézeteket behozni, hogy Krisztus imája ne valósuljon meg: „De nem csak őértük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem. Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem,

Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk; hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17:20–21) Jézus azt tervezte, hogy népe hite egységes legyen. – *Bizonyságtételek*, I. köt., 326. old.

Naponta kutatnunk kell a Bibliát, hogy megismerjük az Úr útját, és ne essünk vallási téveszmék csapdájába. A világ tele van hamis elméletekkel és megtévesztő spiritualista elgondolásokkal, melyek megrontják a lelki tisztánlátást, és elvonnak az igazságtól és a szentségtől. Ma különösen kell figyelniük a felszólításra: „Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel...” (Eféz 5:6) Legyünk óvatosak, nehogy félreértsük a Szentírást! Ne tegyétek misztikussá Isten Igéjének egyszerű tanításait! Ne erőltessetek extra jelentést a Biblia szavaira annak érdekében, hogy valami különlegessel elégtételek ki a fantáziákat! Vegyétek úgy a Szentírást, ahogy olvassátok! Tartsátok távol a hiábavaló találgatást arról, hogy mi lesz majd a mennyben. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 170. old.

Május 20., vasárnap – Az evangélium egyetemessége

Krisztus tanítványaihoz intézett utolsó szavai bizonyítják, hogy milyen fontosságot kell tulajdonítanunk az igazság hirdetésének. Mennybemenetele előtt kaptuk a küldetést: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népet, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:19–20)

Bárcsak az igazság világosságával rendelkező minden ember követné Krisztus példáját, és felhasználná Istentől kapott idejét, képességeit és eszközeit egyik vagy másik helyen, hiszen az igazság világosságának el kell jutnia az egész világra. Az evangélium üzenetével bizonyított kegyelem kinyilatkoztatását el kell juttatni mindenhová. – *Istennel ma*, 102. old.

Jézus egyháza Isten elrendelt eszköze az elveszett emberiség üdvözítésére. Küldetése, hogy az evangéliumot az egész világnak eljuttassa. Ez egyúttal minden egyes keresztény kötelessége is. Ki-ki igyekezzen

alkalma és képessége szerint teljesíteni az Üdvözítő parancsát. Krisztusnak előttünk megnyilatkozott szeretete mindnyájunkat adósakká tesz azokkal szemben, akik Őt még nem ismerik. Isten azért adta nekünk világosságát, hogy sugarait szétárasszuk.

Ha az Üdvözítő hívei kötelességük tudatában lettek volna, akkor ma ezrével lennének az evangéliumnak hirdetői a pogány országokban is, ahol most legfeljebb egy valaki van. (...) A keresztyén országokban szintén szentebb komolysággal fáradoznának a veszendő lelkek megmentésén. – *Jézushoz vezető út*, 81. old.

Az irgalom annak tökéletlenségét feltételezi, aki felé kiárad. Az irgalom az ember bűnös volta miatt jött létre. A bűn nem Isten szeretetének tárgyát, hanem gyűlöletének a tárgyát képezi. Mindezek mellett az Úr szájalommal tekint a bűnösre, mivel ő is a Teremtő képmását hordozza, és olyan képességeket kapott Alkotójától, amelyek által lehetősége van Isten fiává válnia, ám nem érdemei, hanem Jézus Krisztus nagy áldozata alapján. – *That I May Know Him*, 46. old.

Fogd a Bibliát, és menj Isten elé komoly imában! Kérd, hogy tanítson meg jobban megismerni önmagad, hogy az örök élet fényében megismerd gyengeségeidet, bűneidet és meggondolatlanságaidat. Kérd, hogy mutassa meg, milyennek lát téged a menny. Ez személyes munka. (...) Alázattal küldd az Úrhoz a kérésedet, és legyen nappal vagy éjszaka, addig ne hagyj abba a könyörgést, míg nem tudod kimondani: Íme, mit tett értem az Úr! És míg nem leszel képes élő bizonyóságot tenni, a kivívott győzelmekről beszélni. – *In Heavenly Places*, 88. old.

Május 21., hétfő – A lator a kereszten és „az örökkévaló evangélium”

A rablók, akiket Jézussal együtt feszítettek keresztre, hasonló fizikai fájdalmakat szenvedtek el, de csak az egyik keményedett meg és tanúsított kétségbeesett, kihívó magatartást fájdalmában. Átvette a papok gúnyolódó magatartását, és e szavakkal csúfolta Jézust: „Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is!” (Lk 23:39) A másik

gonosztevő nem volt megkeményedett bűnöző. Amikor hallotta bűntársának gúnyolódó szavait, így dorgálta meg őt: „Az Istent sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! És mi ugyan méltán; mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük: ez pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett.” (Lk 23:40–41) Ekkor, amint szíve Krisztushoz fordult, mennyei világosság áradt lelkébe. Az összeroncsolt, kigúnyolt, kereszten függő Jézusban felismerte Megváltóját, egyetlen reménységét, ezért alázatos hittel fordult hozzá. – *A megváltás története*, 222. old.

A bűnéért elítélt lator elcsüggedt, de furcsa mód nemes gondolatok árasztották el az értelmét. Eszébe jutott, amit Jézusról hallott. (...) A Szentlélek világosságot gyújtott a fejében, és a bizonyítékokat fokozatosan helyezte egymás mellé. Jézusban (...) Isten Bárányát fedezte fel, aki elveszi a világ bűneit. A hangjában rejlő reménység összekeveredett a lelki kínokkal, miközben a tehetetlen, haldokló lélek belekapaszkodott a haldokló Megváltóba. „Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!”

Azonnal választ kapott. A hang kedves és dallamos volt, a szavak pedig tele voltak szeretettel, együttérzéssel és hatalommal: „Bizony mondom néked ma, velem leszel a paradicsomban.” (...) A megtért bűnözőt tökéletes béke lengte körül, amely mindazokon kész megnyugodni, akik Isten elfogadásában részesülnek. – *Conflict and Courage*, 326. old.

Jézus nem hagyta, hogy a megpróbáltatások és nehézségek, melyekbe ütközöl, meglepetésként érjenek. Mindezt előre megmondta, és azt is, hogy a próbák ideje ne csügghessen el és ne törjön le. Nézz rá, Üdvözítődre, és légy vidám, örüljél. Azok a legnehezebb megpróbáltatások, melyeket testvéreink és barátaink zúdítanak ránk. Nekünk mégis türelemmel kell elviselnünk ezeket is. Jézus nem nyugszik József új sírjában. Föltámadt, és a mennybe ment, hogy közbenjárjon értünk. Van Üdvözítőnk, aki annyira szeretett bennünket, hogy életét adta értünk, hogy reményünk, erőnk, bátorságunk legyen, és helyet biztosítson nekünk a trónján. Ő tud és akar segíteni, bármikor kéred is meg rá.

Ha magad próbálsz hordani, összezúznak a terheid. Súlyos felelősség nehezedik rád. Jézus tud erről, és nem hagy magadra, ha te sem

hagyod el Őt. Megtiszteled, ha rá, Teremtődre bízod a lelkedet. Meghagyja, hogy könyörületében bízzál. Hidd el, nem várja tőled, hogy a magad erejével hordozd a felelősségek súlyát. Csak higgy, és látni fogod Isten szabadítását. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 128. old.

Május 22., kedd – „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget”

János a Jelenések könyvében megjövendöli, hogy közvetlen Krisztus második eljövetele előtt az evangéliumot hirdetni fogják. Lát egy „angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetiségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája” (Jel 14:6–7).

Miután felhangzik a figyelmeztetés, hogy eljött az ítélet ideje, és megszólalnak a hozzá kapcsolódó kinyilatkoztatások, a prófécia szerint eljön az Emberfia az ég felhőiben. Az ítélet idejének meghirdetése egyben Jézus közeli eljövetelének hirdetése is. Ez a szózat az örökkévaló evangélium. Krisztus második eljövetelének hirdetése, a második advent közelségének hírüladása tehát az evangéliumi üzenet lényeges része. – *Krisztus példázatai*, 227. old.

Az Úr szükségleteinkhez szabja parancsait és kegyelmét, s azok nélkül lehetetlen megmenekülnünk, bármit is próbálnánk. Isten készséges engedelmeskedést vár el tőlünk. Ha javakat vagy bármi más szolgálatot ajánlunk fel, az Úr nem fogadja el, ha ezzel együtt nem ajánljuk fel a szívünket is. Neki kell alávetnünk az akaratunkat! (...) A keresztények úgy viselkednek, mint Uruk. Ő tűzte ki a lobogót, majd miránk bízta, vajon köré gyülekezünk-e, vagy sem. Urunk és Megváltónk félretette birodalmát és gazdagságát. Kutatott utánunk, hogy megmentsen a nyomorúságtól, s olyanná emeljen minket, mint amilyen Ő. Megalázta magát, magára öltötte a természetünket, hogy tőle tanulhassunk, és jótékony, lemondó életét megvalósítva, lépésről lépésre követni tudjuk Őt a mennybe. Példaképünkhöz ugyan nem érhetünk fel, mégis hasonlítha-

tunk rá, úgy viselkedhetünk képességeink szerint, amint Ő élt. – *Bizony-ságtételek*, II. köt., 169. old.

Ha a családjában Istent tesszük az első helyre, és arra tanítjuk a gyermekeinket, hogy a „bölcesség kezdete az Úrnak félelme”, megdicsőítjük Teremtőnket az emberek előtt. (...)

Az Istennel érintkezés szent kiváltsága világosan megkülönböztethetővé teszi, mi az, ami dicsőséges, amit az Úr készített az Őt szeretőknek – azoknak, akik tisztelik a parancsolatait. Az Isten parancsolatai iránti tisztelet hassa át a mindennapi életünket! (...)

Túl sok jelentéktelen és közönséges dologgal foglalkozunk nap mint nap, s ennek az az eredménye, hogy szem elől tévesztjük Őt, és így sok áldást veszítünk el.

Az igazi imádat bizonyítéka az engedelmesség. Isten nem rendelt el lényegtelen dolgokat, és a hódolat kinyilvánításának számára nincs is kellemesebb módja, mint az engedelmesség az Ő szavai iránt. – *Az én életem ma*, 284. old.

Május 23., szerda – „Eljött az ő ítéletének órája”

Napjainkban sokan vallják magukat kereszténynek, és azt állítják, hogy Dániel túl aggályoskodó, szűklátókörű és fanatikus volt. Szerintük az étel és ital kérdése nem annyira fontos, hogy szükség lenne ilyen állásfoglalásra – amely az összes emberi előnyről való lemondást követelné. Ám akik így gondolkoznak, az ítélet napján majd rá kell jönniük, hogy Isten határozott elvárásainak fordítottak hátat, és hogy a saját véleményüket tűzték a zászlajukra. Rá fognak jönni, hogy ami nekünk nem tűnt fontosnak, arra vonatkozóan Ő másképp ítélt. Szentül kell engedelmeskednünk elvárásainak. Akik elfogadják Isten egyik elvárását, mert kényelmesnek tűnik, miközben a többit elutasítják, mert ezek áldozattal járnának, példájukkal a jó mércéjéből engednek, és ezzel másokat is arra készítetnek, hogy könnyelműen tekintsenek az Atya szent törvényére. Nekünk mindenben az „így szól az Úr” legyen a mértékadónk! – *Egészségügyi tanácsok*, 66. old.

„Nincsen azért immár semmi kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.” (Róm 8:1) Habár nem kell többre értékelnünk magunkat a kelleténél, Isten Igéje nem ítéli el a megfelelő önértékelést. Isten fiaiként és leányaiként meg kell őriznünk a jellem méltóságát, ám ebben a méltóságban nincs helye a büszkeségnek és az énközpontúságnak. – *Our High Calling*, 143. old.

Minden embernek tisztáznia kell magában a következő gondolatot: ha elfogadjuk Krisztust Megváltónknak, el kell fogadnunk mint Vezeztőt is. Míg nem ismerjük el Őt Királyunknak, és nem engedelmesszünk parancsainak, nem lehetünk teljesen bizonyosak abban, hogy Jézus a mi Megváltónk. Ezzel bizonyítjuk, hogy Istent választottuk. Csak ekkor gyakorolhatjuk a legjobb körülmények között a hitünket, mivel már élő hittel rendelkezünk, ami szeretet által mutatkozik meg. Teljes szívvel mondjátok: „Uram, hiszem, hogy azért haltál meg, hogy üdvösséget szerezz nekem. Ha olyan nagyra becsülte a lelkemet, hogy az életedet áldoztad érte, akkor én ezt nem hagyhatom válasz nélkül. Átadom megőrzésre az életemet, minden lehetőségemet és minden gyengeségemet.”

Az akaratot teljes mértékben össze kell hangolni Isten akaratával. Ha ez megvalósul, akkor semmi sem szabhat gátat a szívbe és elmébe bejutó fénysugarak előtt. A lelkét többé nem veszi körül az előítélet, ami a világosságot sötétségnek, a sötétséget pedig világosságnak tartotta. A menynei fény kellő fogadtatásra talál, mint a lélek összes kamráját betöltő világosság. – *Hit és cselekedetek*, 10. old.

Május 24., csütörtök – „Imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet”

Azért kell imádnunk Istent, mert Ő a Teremtő, és neki köszönhető minden más élőlény létezése is. Valahányszor feltűnik a Bibliában a felszólítás az imádatra, elhangzik teremtői hatalmának bizonyítéka is. (...)

A zsoltáros mondja: „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; Ő alkotott minket, és nem magunk; az Ő népe és az Ő legelőinek juhaink vagyunk.”

(Zsolt 100:3) „Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi Alkotónk előtt!” (Zsolt 95:6) A mennyben Istent imádó szent lények pedig a hódolat következő okait sorolják fel: „Méltó vagy, Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremtettek.” (Jel 4:11) – *Lift Him Up*, 51. old.

Mivel Krisztus teremtett mindent, Ő alkotta a szombatot is, és Ő különítette el a teremtés emlékünnepeként. A szombat Jézusra mutat, mint Teremtőre és megszentelőre. Azt hirdeti, hogy mindent Ő teremtett égen és földön, és mindent fenntart; Ő az egyház feje, s hatalma által békülhetünk meg Istennel. Mert Izraelről szólva ezt mondta: „Adtam nekik szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ezék 20:12) A szombat tehát jele Krisztus hatalmának, amely szentté tud tenni minket. Mint megszentelő hatalmának jele, a szombat mindenkinek megadatik, akit Ő szentté tesz, aki Krisztus által Isten Izraelének részévé válik. (...)

Mindazoknak, akik az Üdvözítő teremtő és megváltó hatalma jeleként fogadják a szombatot, örömük lesz benne. Krisztust látják szombaton, benne találnak boldogságot. A szombat a teremtés művére, mint a Fiú hatalmas, megváltó erejének bizonyítékára mutat. Miközben felidéli az Éden elvesztett békéjét, az Üdvözítő által helyreállított békéről beszél. A természetben minden az Ő hívását ismétli: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugsztalak titeket.” (Mt 11:28) – *Jézus élete*, 288–289. old.

Május 25., péntek – További tanulmányozásra

„Eltemetettünk azért övele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.” (Róm 6:4)

A megtérő bűnös miközben megteszi a megfelelő lépéseket a megtérés felé, a keresztség révén megemlékezik Krisztus haláláról, eltemetéséről és feltámaszásáról. Jézus halálához hasonlóan megy be a vízbe, és

az Ő feltámadásához hasonlóan jön fel a vízből – de nem azért, hogy bűnös életmódját folytassa, hanem azért, hogy új életet kezdjen Jézus Krisztusban.

Az, aki kijelentette: „én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt” (Jn 10:17), előjött a sírból arra az életre, amely élet Ő maga. Emberi természete meghalt, mennyei természete viszont nem. Krisztusnak mennyei természetében hatalmában állt elszakítani a halál láncait. Önmagáról kijelentette, hogy Ő maga az élet, és az életet annak adja, akinek akarja.

Minden élőlény az Úr akarata és ereje által él, amit Isten Fia életéből nyer. Bármilyen ügyes és tehetséges legyen valaki, bármilyen képességekkel rendelkezne is, akkor is az élet Forrásából eredő élettel kell újból és újból feltöltődnie. Ő az élet forrása, kútfeje. Csak Ő, aki egyedül a halhatatlanság, aki a világosságban és az életben lakik, mondhatja el: „Van hatalmam letenni azt [életet], és van hatalmam ismét felvenni azt.” (Jn 10:18) (...) Krisztus megszerezte a jogot, hogy halhatatlanságot adjon. Az életét, amelyet emberi természetében magához vett, visszavette, és az emberiségnek adta. (...)

Jézus eggyé vált az emberiséggel, hogy az emberek eggyé válhassanak vele lélekben és életben. És az Isten Igéje iránti engedelmisség egysége alapján az Ő élete lesz gyermekeinek az élete. Így szól a megtérő bűnöshöz: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) Krisztus úgy tekint a halálra, mint alvásra – csönd, sötétség, alvás. Úgy beszél a halálról, mint ami csak egy pillanatig tart. „Aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal.” (Jn 11:26) (...) „Nem lát halált soha örökké.” (Jn 8:51) A hívő ember számára a halál egy jelentéktelen probléma, csupán alvás. „Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, Jézus által övele együtt.” (1Thessz 4:14) – *That I May Know Him*, 71. old.

9. tanulmány

Végidei megtévesztések

Május 26., szombat délután

Vizsgáljuk meg jól reménységünk alapját, mert azt a Szentírásból kell igazolnunk. Ez a csalás mindig nagyobb és nagyobb arányokat fog öltetni, mindig jobban és jobban elterjed, és nekünk szemtől szemben kell vele állnunk; és ha nem leszünk rá kellőképpen felkészülve, akkor minket is legyőz, és a tévedések rabjai leszünk. De ha részünkről mindent megteszünk, hogy kellőképpen felkészüljünk az előttünk álló küzdelemre, Isten is megteszi, ami tőle függ, és az Ő mindenható karja védelmez bennünket. Az Úr inkább elküldené a dicsőség minden anyglát a hűségesek védelmére, mintsem megengedje, hogy Sátán hazug csodáival félrevezesse őket. – *Tapasztalatok és látomások*, 88. old.

Krisztus számtalanszor figyelmeztetett, hogy hamis tanítások, hamis tanítók és hamis krisztusok fognak megjelenni, és sokakat elhitetnek. Abból a világosságból, amelyet Isten jóindulata folytán kaptam, én, az Ő szerény szolgálója, tudom, hogy ez a jövendölés be fog teljesedni, és hogy a bizonyágtételeket azért kaptam, hogy meg tudjunk állni, mert vallási életünk folyamán nem kevés ilyen kísértés ér. Nagy ámítások jönnek, „magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják”. Maga Sátán is Jézus gyanánt fogja mutogatni magát. – *Counsels to Writers and Editors*, 152. old.

Amikor az ördög kísértéseinek engedve az ember bűnbe esik, szavai és magatartása már nem keresztényhez méltó. Ilyenkor nem ismeri fel igazi állapotát, mivel a bűn álnok, és megbénítja az erkölcsi érzéket. Ellenben önvizsgálat, a Szentírás tanulmányozása és alázatos imádkozás

révén a Szentlélek segítségével képes lesz meglátnia tévedéseit. Ha megvallja bűneit, és elhagyja azokat, a kísértő nem a világosság angyalaként, hanem csalóként fog megjelenni számára. (...)

Akik beismerik, hogy Istentől származik a feddés és a fenyítés, és akik ez által képesekké válnak meglátni és jóvátenni hibáikat, értékes leckét tanulnak meg még a hibákból is. Látszólagos vereségük győzelemmé válik. Állva maradnak, ámde már nem saját erejükben, hanem Isten erejében bíznak. Őszinteségük, lelkesedésük és szeretetük egyesül az alázattal, és ezeket a tulajdonságokat az Úr Igéjének elvárásai szabályozzák. (...) Nem botránkoznak meg, hanem biztonságosan haladnak a mennyei fény övezte ösvényen. – *That I May Know Him*, 239. old.

Most, mikor közeledünk ahhoz az időhöz, amikor levegőbeli fejedelemségek, hatalmasságok és lelki gonoszság vív majd háborút az igazsággal; mikor Sátán megtévesztő működése olyan nagy lesz, hogy ha lehetne, még a választottakat is elhíthetné – szükségünk van arra, hogy csiszoljuk ítélőképességünket az isteni megvilágosítás által, hogy így felismerjük a mennyei lelkületet, és ne legyünk tudatlanok az ördög fondorlatait illetően. Az emberi törekvésnek össze kell kapcsolódnia az égi erővel, hogy képesek legyünk elvégezni a napjainkra kiszabott befejező munkát. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 15. old.

Május 27., vasárnap – A legnagyobb csalás

Még egy másik szövevényes tévedés az a gyorsan terjedő hiedelem, hogy Sátán nem létezik mint személyes lény; hogy nevét a Szentírás csupán az ember bűnös gondolatainak és vágyainak érzékeltetésére használja. (...)

Számtalan téves tanítás és furcsa elgondolás létezik a keresztény egyházakban. Nem lehet felmérni, hogy milyen veszélyes következményekkel jár az Isten Szava által rögzített egyetlen határkő elmozdítása is. Az erre merészkedők közül kevesen állnak meg egyetlen igazság megtagadásánál. A többség az igazság egyik alapelvét a másik után teszi félre, mígnem ízig-vérig hitetlen lesz. – *A nagy küzdelem*, 524–525. old.

Sátán most igyekszik lerontani a keresztény reménység alapját; oly utakra terelni az ember értelmét, hogy ne váljon javára a nagy áldozat, és meg se mentse őt. Mindenféle gonosz csábítással arra venné rá a bukott embert, hogy azt képzelje, hogy nagyon jól meglesz az elfeledés nélkül is, nem kell függnie a megfeszített és feltámadt Üdvözítőtől; hogy saját érdemei jogosulttá teszik őt Isten kegyére. Majd aláássa az ember Bibliába vetett bizalmát. Jól tudja, hogy ha ez sikerül, és el tudja pusztítani a Szentírásba vetett hitet, ami leleplezi és megbélyegzi őt, akkor semmitől sem kell tartania. Belopja az emberek gondolkodásába a tévhitet, hogy az ördög személye nem létezik, és akik ezt elhiszik, nem törekednek ellenállni és küzdeni az ellen, ami szerintük nincs is. Így a szegény, vak halandók végül is elfogadják a gondolatot: „Ami van, jól van.” Nem ismernek el szabályokat útjuk megítélésére. – *Bizonyságtételek*, I. köt., 294. old.

Készen állunk-e az előttünk lévő próbákra, mikor Sátán hazug csodái leplezetlenebbül lépnek a színre? Sokakat csapdába fog ejteni, és fogságba hurcol. Ha eltérnek Isten világos rendeleteitől és parancsolataitól, ha hisznek a meséknek, sokan maguk előtt egyengetik az utat, hogy elhiggyék e hamis csodákat. Most valamennyien törekedjünk felfegyverkezni a küzdelemre, melyben rövidesen részt kell vennünk. Az Isten szavába vetett hit, az Ige kutatása imádságos szívvel és annak gyakorlatba átültetése lesz Sátán hatalma ellen a pajzsunk, és Krisztus az Ő vére által győztesekké tesz bennünket. – *Bizonyságtételek*, I. köt., 302. old.

Nem elkerülhetetlen, hogy bárki is behódoljon Sátán kísértéseinek, beszennyezze lelkiismeretét és megszorítsa a Szentlelket. Isten szava mindenről gondoskodott, mindenki segítséget kaphat a győzelemre való törekvésében. Ha Jézust tartjuk szem előtt, képesek vagyunk hozzá hasonulni. Akiben hit által él Krisztus, az olyan erőt hordoz magában, amely egyre eredményesebbé teszi feladatai végzésében. A munkája felvirágzásában megmutatkozó isteni áldás bizonyítja majd, hogy ő valóban a menny munkatársa. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 574. old.

Május 28., hétfő – Két nagy tévedés

Krisztus előre megmondta, hogy hitetők lépnek fel, akiknek befolyása által „a gonoszság megsokasodik”, és „a szeretet sokakban meghidegül” (Mt 24:12). Felőlük intette a tanítványokat, mert innen nagyobb veszélyek fenyegetik a gyülekezetet, mint üldöző ellenségeik részéről. Pál is ismételtén óva intette a hívőket ezektől az álnok tanítóktól. Elsősorban ettől a veszélytől óvakodjanak; mert amennyiben befogadják ezeket a hamis tanítókat, a tévelygésnek nyitnak kaput. Az ellenségnek teszük lehetővé, hogy az újonnan megtértek lelki ítélőképességét elhomályosítsa, és bizalmukat megrendítse. Jézus a zsinórmérték, akihez szabva kell megvizsgálni az előadott tanokat. Mindazt, ami tanaival nem egyezik, utasítsák vissza. A bűnért megfeszített, halottaiból feltámadt és mennybe felszállt Krisztus – ez az üdvösség tudománya, amelyet el kell sajátítaniuk és tanítaniuk kell. – *Az apostolok története*, 473. old.

Isten Igéjének intelmei ma is érvényesek a keresztyén gyülekezetet minden oldalról fenyegető veszélyekre nézve. Miként az apostolok idejében igyekeztek az emberek a Szentírásba vetett hitet hagyományok és bölcseletek által aláásni, úgy igyekszik ma is az igazság örök ellensége az érzékeknek hízelgő „magasabb kritika” irányzatával, a fejlődéselmélettel, spiritizmussal, teozófiával és panteizmussal a lelkeket tiltott útra csábítani. Sokak szemében a Biblia olaj nélküli lámpa, mert bölcseleteikkel gondolataikat helytelen irányba terelték. (...) A spiritizmus vagy spiritualizmus arra tanítja a tömegeket, hogy a vágy a legfőbb törvény; a féktelenség szabadság; az ember csupán önmagának tartozik felelősséggel.

Jézus követője is találkozni fog ezekkel az „okoskodó beszédekkel”, amelyekről az apostol óvta a kolossébeli hívőket. Találkozni fog az írást átszellemesítő spiritualisták magyarázataival, azonban ne fogadja el ezeket. Szavát csupán a Szentírás örök igazságainak határozott megerősítésére használja fel; tekintetét Krisztusra irányítsa, szilárdan haladjon az előírt úton, és minden olyan eszmét száműzzön, amely nincs összhangban az Üdvözítő tanaival. Isten igazsága legyen elmékedésének és gondolkodásának tárgya. A Bibliát tekintse az Úr Szavának, amely közvetlenül szól hozzá. Így aztán megtalálja azt az igazságot, amely isteni. – *Az apostolok története*, 474. old.

„Ha engem szerettek – mondja –, az én parancsolataimat megtartátok!” (Jn 14:15) Ő nem a bűnbén, hanem a bűnből menti meg az embereket, és azok, akik szeretik Őt, engedelmességükkel mutatják meg iránta érzett szeretetüket.

A szívből származik minden igazi engedelmesség. Krisztusnál is a szív ügye volt az engedelmesség. Ha egyetértünk vele, akkor annyira azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal, úgy összhangba hozza a szívünket és elménket az Ő akaratával, hogy amikor engedelmeskedünk neki, akkor tulajdonképpen nem teszünk mást, mint eleget teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratunk az Ő szolgálatainak végzésében leli majd legnagyobb örömét. Amikor megismerjük Istent – mert kiváltságunk, hogy megismerjük –, életünk a folytonos engedelmesség élete lesz. Jézus Krisztus jellemének megbecsülése és az Atyával való közösség által a bűn gyűlöletes lesz számunkra. – *Jézus élete*, 668. old.

Május 29., kedd – A lélek halhatatlansága

A népszerű teológia tanítása szerint az igaz halottak a mennyben vannak; boldogan és soha el nem haló ajakkal dicsőítik Istent. Ezékiás király nem látta ilyen biztatónak és dicsőségesnek a halált. Szavai öszszecsengenek a zoltáríró bizonyágtévesztésével: „Nincs emlékezés rólad a halálban, a seolban kicsoda dicsőít téged?” „Nem a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, akik alászállnak a csendességbe.” (Zsolt 6:6; 115:17)

Péter pünkösdkor azt mondta, hogy Dávid pátriárka „meghalt és eltemettetett, és az ő sírja e mai napig minálunk van”. „Mert nem Dávid ment fel a mennyországba.” (Csel 2:29, 34) Az a tény, hogy Dávid a sírban marad a feltámadásig, bizonyítja, hogy az igazak nem jutnak a mennybe halálukkor. Mivel Krisztus feltámadt, Dávid végül Isten jobbára ülhet, de csak a feltámadás után. – *A nagy küzdelem*, 546. old.

Feltáruult előttem ez a szörnyű csalás, és láttam, hogy Sátánnak hatalma van, hogy Jézusban elszunnyadt rokonaink vagy barátaink alakjában jelenjen meg előttünk. Úgy tünteti fel a dolgot, mintha barátaink

maguk volnának közöttünk. Ugyanazon, általunk jól ismert szavakat mondják, amelyeket életükben is mondtak, és fülünket ugyanaz a hang üti meg, amelyet az életből oly jól ismertünk. Mindennek azonban egyedül csak az a célja, hogy félrevezesse a világot, hogy azok csapdába esve, hitelt adjanak a hazugságnak.

Láttam, hogy a szenteknek teljesen tisztában kell lenni a korszerű igazsággal, ezt pedig csak a Szentírásból meríthetik. Tisztában kell lenni a holtak állapotával; mert az ördögi lelkek majd gyakran megjelennek nekik szeretett barátaik és rokonaik alakjában, és Biblia-ellenes tanokat akarnak elhitetni. Mindent megtesznek, hogy részvétet ébresszenek maguk iránt, és szavaik bizonyítására csodákat is tesznek. Isten népe legyen rá felkészülve, hogy ezeknek a lelkeknek ellenállhasson a Szentírás igazságával: hogy a halottak semmit sem tudnak, és hogy azok, akik így megjelennek: valójában ördögi lelkek. – *Tapasztalatok és látomások*, 262. old.

A mai elfajult korban Sátán uralkodik azokon, akik eltávolodnak az igazságtól, és az ő területére merészkednek. Ezeken azután riasztó módon gyakorolja hatalmát. Felhívták a figyelmemet a következő szavakra: „Senki tőletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban és az angyalok tisztelésében, amelyeket nem látott, olyakat tudakozván, ok nélkül felfuvalkodván az ő testének értelmével.” (Kol 2:18) Láttam, hogy egyesek kíváncsiságból ördögökkel játszanak, Nem hisznek igazán a spiritizmusban, s rémülten riadnának vissza a gondolattól, hogy ők médiumok. Mégis elkalandoznak, és olyan helyzetbe hozzák magukat, ahol Sátán gyakorolhatja rajtuk a hatalmát. Nem szándékoznak mélyre merülni ebbe, de nem tudják, mit tesznek. Az ördög területére merészkednek, és kísértik, hogy uralja őket. A nagyhatalmú pusztító jogos áldozatainak tekinti őket, és gyakorolja rajtuk hatalmát, mégpedig akaratok ellenére. Mikor uralkodni akarnak magukon, nem tudnak. Átengedték értelmüket Sátánnak, s ő nem mond le az igényeiről, hanem fogságban tartja őket. Semmi hatalom meg nem szabadítja őket a csapdából, csakis Isten ereje, válaszul hű követői buzgó imájára. – *Bizonyságtételek*, I. köt., 299. old.

Május 30., szerda – A szombat és az evolúciós elmélet

A teremtés munkájának első napjáról a következő jelentést kapjuk: „Lőn este, és lőn reggel, első nap.” (1Móz 1:5) Lényegében ugyanezt olvassuk a teremtés első hat napjáról is. Az ihletett Ige kijelenti ezekről az időszakokról, hogy estéből és reggelből álló napok voltak, mint minden más nap azóta is. Magáról a teremtés művéről így hangzik az isteni kijelentés: „Mert Ő szólt és meglett, Ő parancsolt és előállott.” (Zsolt 33:9) Mennyi időre lenne szüksége Istennek, aki megalkotta a megszámlálhatatlan világokat, hogy a földet a káoszból létrehozza? Vajon megsértjük-e az Ő Igéjét azzal, hogy „megmagyarázzuk” műveit?

Igaz, hogy a földben megmaradt régészeti leletek olyan emberek, állatok és növények létezéséről tanúskodnak, amelyek sokkal nagyobbak, mint amilyeneket most ismerünk. Ezeket olyan bizonyítéknak tekintik, mintha a növények és állatok már a Mózes által jelzett idő előtt is léteztek volna. Ezekre a dolgokra vonatkozóan a Biblia története bőszéges magyarázattal szolgál. A vízözön előtt a növények és állatok élete összehasonlíthatatlanul magasabb rendű volt, mint ami azóta ismeretes. A vízözön óriási kiterjedésű erdőket temetett a földbe, amelyek azóta szénné változtak, és kiterjedt szénmezőket alkotva biztosítják szén- és olajszükségletünket mai kényelmünket és jólétünket szolgálva. Mindezek a napvilágra kerülő jelentések megannyi tanúságok, és némán tesznek bizonyosságot Isten Igéjének igazságáról. – *Előtted az élet*, 129. old.

Isten, miután megpihent a hetedik napon, megszentelte azt a napot, vagyis elkülönítette az ember számára nyugalomnapként. A Teremtő példáját követve az embernek is meg kell pihennie ezen a szent napon, hogy amint az égre és a földre néz, elgondolkozzon az Úr csodálatos teremtési munkájáról; és amint látja a Mindenható bölcsességének és jóságának bizonyítékait, szíve megteljen Alkotója iránti szeretettel és hódolattal.

Isten azzal, hogy megáldotta a hetedik napot, emléket állított az Édenben teremtési művének. A szombatot rábízta Ádámra, az egész emberi család atyjára és képviselőjére. Megünneplésével a föld minden lakója kifejezheti hálás elismerését azért, hogy Ő a Teremtője, jogos és legfőbb Ura. Tehát a szombat beiktatása teljesen emlékeztető jellegű az

egész emberiség számára. Nincs benne semmi homályos, és nem korlátozódik egyetlen népre. – *Pátriárkák és próféták*, 47–48. old.

Amíg az ég és a föld létezni fog, a szombat is a Teremtő hatalmának legfőbb jele marad. És amikor a földön újból kivirul Éden kertje, Isten szent nyugalomnapját minden ember meg fogja ünnepelni a nap alatt. „Szombatról szombatra eljön minden test engem imádni, szól az Úr.” (Mt 5:18; Ésa 66:23) – *Isten fiai és leányai*, 59. old.

Május 31., csütörtök – Hamis hármasság

Az a próféciai képsor, amelyben ezek a szimbólumok találhatók, a Jelenések könyve 12. fejezetében kezdődik, mégpedig a sárkánnyal, aki el akarta pusztítani Krisztust a születésekor. Megtudjuk, hogy a sárkány nem más, mint Sátán (Jel 12:9). Ő indította Heródest, hogy irtsa ki a Megváltót. A keresztény korszak első századai során a Jézus és népe ellen indított harcban az ördög fő szóvivője a Római Birodalom volt. E birodalomban a pogány vallások uralkodtak. Így míg a sárkány első sorban Sátánt személyesíti meg, másodlagos értelemben a pogány Róma szimbóluma.

A 13. fejezetben (1–10. vers) egy másik fenevadról esik szó. Ez a fenevad a „párduchoz” hasonló, és a sárkány neki „adta az ő erejét... és az ő királyi székét és nagy hatalmát”. Ez a szimbólum, ahogy azt a legtöbb protestáns is hiszi, a pápaságot jelképezi, amely az ősi Római Birodalom egykori erejét, helyét és tekintélyét örökölte. – *A nagy küzdelem*, 438–439. old.

Közeleg az idő, amikor Isten népe magán fogja érezni az üldözés kezét a hetedik nap megünneplése miatt. Sátán abban a reményben idézte elő a szombat megváltoztatását, hogy elérje célját: Isten szándéka-inak megghiúsítását. Arra törekszik, hogy a menny törvényét az emberi törvényeknél kisebb erővé tegye a földön.

A bűn embere, aki úgy véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt, és aki mindig elnyomta Isten népét, olyan törvényeket hozhat létre, melyek a hét első napjának megünneplését teszik kötelezővé.

Az Úr népének ennek dacára is szilárdan kell állnia. Az Atya fáradozni fog értük, világosan bizonyítva, hogy Ő az istenek Istene.

Isten Igéje világosan kijelenti, hogy a világ meg fogja vetni és lábbal taposni a mennyei törvényt. A gonoszság rendkívüli mértékben elszaporodik. Az állítólag megújított hitű protestáns világ szövetségre lép a bűn emberével. Az egyház és a világ is romlott összhangban fog állni.

Ezzel súlyos válság köszönt a világra. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 975. old.

Amint közeledik Urunk második megjelenése, a sátáni eszközök alulról jövő ihletést nyernek. Az ördög nem mint ember jelenik meg, hanem Jézus Krisztust fogja megszemélyesíteni. S az igazságot elvető világ uralkodók uraként, királyok királyaként fogadja őt. Gyakorolni fogja a hatalmát, hatva az emberek képzeletére. Meg fogja rontani az emberek testét, gondolkodását, és az engedetlenség gyermekein át fog működni elbűvölve és elbájolva, mint a kígyó. Micsoda látvány lesz földünk a mennyei értelmes lények számára! Micsoda látvány Istennek, a világ Teremtőjének! – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1105. old.

Június 1., péntek – További tanulmányozásra

„Mikor eltelik az ezer esztendő, a Sátán eloldatik az ő fogságából. És kimegy, hogy elhitesse a föld négy szegletén lévő népeket.” (Jel 20:7–8)

A második feltámadás az ezer esztendő végén lesz. Ekkor a gonoszok feltámadnak, és megjelennek Isten előtt, hogy „a megírt ítélet” végrehajtsák. A Jelenések könyvének írója, miután látta az igazak feltámadását, így szólt: „A többi halottak... meg nem elevenedtek, mígnem betelik az ezer esztendő.” (Jel 20:5) Ésaías pedig ezt mondja a gonoszokról: „Összegyűjtve összegyűjtetnek gödörbe, mint a foglyok, és bezáratnak tömlöcbe, és sok nap után meglátogattnak.” (Ésa 24:22)

Ekkor Sátán felkészül az utolsó nagy összecsapásra. Amíg a gonoszság fejedelme nem gyakorolhatta hatalmát, és nem volt kit becsapnia, tehetetlen és komor volt. De amikor a gonoszok feltámadnak, és az ördög maga mellett látja a nagy sokaságot, reménye újraéled, és elhatározza, hogy nem adja fel a nagy küzdelmet. Az elkárhozottak egész seregét

zászlaja alá gyűjti, és megkísérli velük megvalósítani tervét. A gonoszok Sátán foglyai, Krisztus megtagadásával meghódoltak a lázadó vezér előtt. Most is készek elfogadni javaslatait és teljesíteni parancsát. Sátán azonban korábbi ravaszságához híven nem árulja el kilétét. Fejedelemnek mondja magát, a világ jogos urának, akit jogtalanul kiforgattak örökségéből. Becsapott alattvalói előtt megváltónak tünteti fel magát. Azt hazudja, hogy az ő hatalma hozta ki őket a sírból, és azt ígéri, hogy felszabadítja őket a legkegyetlenebb elnyomás alól. Jézus távollétében Sátán – állításai alátámasztására – csodákat tesz. A gyengéket megerősíti, és mindenkit betölt saját szellemével és erejével. Majd a szentek tábora ellen vezetve őket el akarja foglalni Isten városát. Ördögi ujjongással mutat a feltámadtak megszámlálhatatlan sokaságára, és kijelenti, hogy vezérükként képes lesz legyőzni a várost és visszaszerezni trónját és birodalmát. – *Maranatha*, 337. old.

10. tanulmány

Amerika és Babilon

Június 2., szombat délután

Ha figyelmesen tanulmányozzuk, hogy Isten miként viszi véghez szándékát a nemzetek történelmében, és hogy váltja valóra az eljövendő dolgokról szóló kinyilatkoztatásait, jobban megértjük a látható és láthatatlan dolgok valódi értékét és az élet igazi célját. Ha az időt az örökévalóság fényében szemléljük, Dánielhez és társaihoz hasonlóan azért fogunk élni, ami igaz, nemes és maradandó. Ha ebben az életben megtanuljuk Urunk és Megváltónk országának alapelveit, annak az áldott országnak az elveit, amely örökkön örökké megmarad, akkor Krisztus eljövetelkor beléphetünk vele oda, hogy polgárai legyünk. – *Próféták és királyok*, 548. old.

Vajon az Üdvözítő valaha is elfordul tőled, hogy küzdelmedben magadra hagyjon? Nem, Ő soha! Azonban sohasem mondta tanítványainak, hogy nem kerülhetnek próbákba, nem kell önmegtágadást gyakorolniuk, és nem kell áldozatot hozniuk. A Mester a fájdalom férfiája, a betegségek ismerője volt. (...)

Szegénység vár erre a világra, és olyan nyomorúságos idő, mint amilyen még sohasem volt, mióta a földön nép van. Lesznek háborúk és háborús hírek, s az emberek elsápadnak a félelem miatt. Lehet, hogy szenvedned kell, néha talán éhezned is – de Isten soha nem feledkezik meg rólad szenvedéseidben. Az Úr próbára teszi hitedet. Nem azért élünk, hogy magunknak kedvezzünk. Azért élünk, hogy Krisztust nyilatkoztassuk ki a világ előtt, hogy Őt és hatalmát képviseljük. – *Evangelizálás*, 240. old.

Amint egyre közelebb kerülünk a végidei veszélyekhez, az ellenség kísértései egyre erőteljesebbek és elszántabbak lesznek. Sátán nagy hata-

lommal szállt le, mert tudja, hogy kevés ideje van, és dolgozik „a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek” (2Thessz 2:10). Isten Igéje figyelmeztet bennünket, hogy a kísértő, ha lehet, még a választottakat is megpróbálja elejteni.

Megdöböntő események következnek nemsokára a világra. Elközelített minden dolognak a vége. Isten népére szorongattatási idő vár. Ekkor adják ki a rendeletet, amely minden szombatünneplőnek megtiltja, hogy eladjon vagy vásároljon, és ami akár halállal is fenyegeti mindazokat, akik nem tartják szombatként a hét első napját. (...)

Akiknek nevei be lesznek jegyezve az élet könyvébe, megszabadulnak Sátán hatalmától, és Krisztus megparancsolja, hogy vegyék le a szennyes ruháikat, és öltöztessék őket az Ő feddhetetlenségének ruháiba. „Azon a napon, azt mondja a seregeknek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek, és kedvezek nékik.” (Mal 3:17) – *In Heavenly Places*, 344. old.

Június 3., vasárnap – A halálos seb begyógyul

A pápai fennhatóság 1260 éve 538-ban kezdődött, és így 1798-ban ért véget. Egy francia katonai egység megszállta Rómát, és fogságba ejtette a pápát, aki aztán száműzetésben halt meg. Jóllehet nemsokára új pápát választottak, de a pápai hierarchia azóta sem tudta előbbi hatalmát gyakorolni.

Az egyház üldöztetése nem tartott az 1260 éves időszak végéig. Isten irgalmas volt népéhez, és megrövidítette a súlyos megpróbáltatás idejét. Amikor a Megváltó megjövendölte az egyház „nagy nyomorúság”-át, ezt mondta: „Ha azok a napok meg nem rövidítettének, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidítetnek majd azok a napok.” (Mt 24:22) A reformáció hatására az üldözés már 1798 előtt véget ért. – *A nagy küzdelem*, 266. old.

Sorsdöntő, komoly események küszöbén állunk. A jövendölések beteljesedőben vannak. Különös, eseménydús történelmet jegyeznek a mennyei könyvekbe. A világon minden lázban ég. Háborúkat látunk, háborúk híreit halljuk. A nemzetek haragszanak, és eljött a holtak meg-

ítélésének ideje. Egymást váltják az események, hogy elhozzák Isten napját, mely igen siet. Mintha már csak pillanatnyi idő lenne, mégsincs általános háború. A mennyei angyalok tartják vissza a négy szelet, míg Isten szolgáit elpecsételik homlokukon. Ha ez megtörténik, a világ hatalmai felsorakoztatják hadaikat a végső nagy harcra. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 14. old.

Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a hit nemes harcának sikere érdekében. Minden erőnkkel küzdenünk és igyekeznünk kell, hogy beléphessünk a szoros kapun. Figyelmünk középpontjában mindenkor az Úr legyen. Törekedjünk tisztességet szerezni minden cselekedetünkkel Istennek: tisztán őrizzük meg kezünket és szívünket! Az igazság és a világosság lelkülete meg fog újítani titkos, csendes munkájával, mivel nem tőlünk ered a lelki fejlődés, hanem az Örökkévalótól. A hűséges munkás mennyei erőt kap segítségül, aki azonban semmit sem tesz, azt nem fogja támogatni Isten Lelke. (...)

Aki megtér és hisz, annak meg lett ígérve a bűnbocsánat. Aki mindvégig hűséges marad, az élet koronáját kapja jutalomként. Növekedhetünk a kegyelemben, ha felhasználjuk a már rendelkezésünkre álló kegyelmet. Ha azt akarjuk, hogy az Úr napján ne találtasson bennünk bűn, folt nélkül kell megőriznünk jellemünket. A hit és a cselekedetek kéz a kézben haladnak, és összhangban munkálják a győzelmet. Cselekedetek nélkül holt a hit, és a cselekedetek is halottak hit nélkül. Nem a cselekedeteink üdvözítenek, hanem Krisztus érdemei, amelyeket érdemként kapunk. Ha hiszünk benne, Jézus Krisztus tökéletlen erőfeszítéseinket Isten előtt elfogadhatóvá, méltóvá teszi. (...) Aki harag és kétely nélküli tiszta kezeket emel fel az Úr felé, bölcs módon fog járni Isten parancsolatainak útján. – *Hit és cselekedetek*, 40–41. old.

Június 4., hétfő – Az Amerikai Egyesült Államok a próféciában

Azt a fenevadat, amelynek a bárányéhoz hasonló szarvai voltak, János a „földből” látta feljönni. Az így jelképezett nemzet más hatalmak megdöntése nélkül kerül uralomra. Lakatlan területen támad, és

fokozatosan, békésen nő naggyá. Nem támadhatott tehát az Óvilág zsúfolt és viszálykodó nemzetei között – „népek... és sokaságok és nemzetek és nyelvek” viharzó tengerén. Tehát a nyugati kontinensen kell keresnünk.

„Két szarva volt, a bárányéhoz hasonló.” A bárányéhoz hasonló szarvak, amelyek fiatalságról, ártatlanságról és szelidségről árulkodnak, találon ábrázolják a próféta látomása szerint 1798-ban „feljövő” Egyesült Államokat. (...)

De a bárányszarvú fenevad „úgy szólt, mint a sárkány; és az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi őelötte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halalos sebe meggyógyult;... azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, aki fegyverrel megsebesítette, de meglevevett” (Jel 13:11–14). – *A nagy küzdelem*, 440–441. old.

Sok tanítás létezik mai világunkban, sok vallás számlál ezernyi és tízezernyi tagot, de csak egy viseli magán az Úr névjegyét és pecsétjét. Van embertől és van Istentől származó vallás. Az örökkévaló Sziklához kell kötni lelkünket. Az Ő világában minden – az emberek, a tanítások és a természet maga – betölti Isten biztos prófétai szavát, és véghhezviszi a világ történelmének hatalmas záró munkáját.

Készenlétben kell várnunk a menny utasításaira. Nemzetek fognak kimozdulni a helyükről. Visszavonják a támogatást azoktól, akik az igazságosság egyedüli zsinórmértékét, a jellem egyetlen próbakövét tárják az emberek elé. Mindazok, akik nem hajtanak fejet a nemzeti tanácsok törvénye előtt, mely a bűn embere által intézményesített szombat magasztalását írja elő, nemcsak a pápaság elnyomó hatalmát fogják megérezni, hanem a protestáns világét, a fenevad képét is. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 379–380. old.

A Jelenések könyve 13. fejezetének prófeciája kinyilatkoztatja, hogy a bárányszarvú fenevad által jelképezett hatalom „azt cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják” a pápaságot, amelyet itt a párduchoz hasonló fenevad szimbolizál. A kétszarvú fenevad azt is mondja „a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét”, és ez a hatalom

mindenkivel – „kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgálkkal” – elfogadtatja a fenevad bélyegét (Jel 13:11–16). Bebizonyosodott, hogy az Egyesült Államok az a hatalom, amit a bárányszarvú fenevad jelképez, és hogy akkor fog teljesedni ez a prófécia, amikor az Egyesült Államok kikényszeríti a vasárnap megtartását. E nap megünneplésére Róma a maga felsőbbségének elismeréseként tart igényt. – *A nagy küzdelem*, 578. old.

Június 5., kedd – Az imádat kérdése

Jézus mondta: „Senki sem szolgálhat két úrnak: vagy gyűlöli az egyiket, s szereti a másikat, vagy egyikhez ragaszkodik, s a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.” Ha Isten igaz szolgálói vagyunk, ne támadjon kérdés bennünk, vajon engedelmessédjünk-e parancsainak, vagy világi érdekeinkkel törődünk. Ha az igazság híveit nem tartja meg a hitük a mai, aránylag békés napokon, mi fogja megtartani, mikor súlyos próba tör rájuk, s amikor megjelenik a rendelet azok ellen, akik nem hajlandók imádni a fenevad képét, nem veszik fel jelét sem homlokukra, sem a kezükre? Ez a komoly idő már nincs messze tőlünk. Ahelyett, hogy gyöngévé és tétovázóvá silányulna, Isten népének erőt és bátorságot kell gyűjtenie a nyomorúság idejére. – *Bizonyágtételek*, IV. köt., 251. old.

Sátán kitartó és fáradhatatlan volt abban a törekvésében, hogy véghezvigye a mennyben elkezdett munkát, és megváltoztassa Isten törvényét. Sikeresen elhitette a világot azzal az elmélettel, melyet bukása előtt a mennyben is közreadott, hogy az Úr törvénye hibás és javításra szorul. A névleges keresztény egyház nagy része viselkedése – ha nem beszéde – által kifejezi, hogy elfogadta ezt a hazugságot. Ha Isten törvénye csak egy jótányit vagy pontocskányit is változott, akkor az ördög megnyerte a földön, amire a mennyben képtelen volt. Azért készítette csalárd csapdáját, hogy egyaránt megnyerje az egyházat és a világot. De nem mindenki fog beleesni a csapdájába. Éles határvonal választja el az engedelmesség gyermekeit az engedetlenség gyermekeitől, a hűségesekeket és igazakat a hűtlenektől és hamisaktól. Két nagy osztály van előkészülőben:

a fenevadat és a képét imádók, valamint az igaz és élő Istent imádók csoportja. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 107. old.

Az embereknek Istennek és csakis neki kell szolgálniuk, és csak Őt kell, hogy imádják. Egyetlen önző büszkeség sem emelkedhet fel, hogy istenként tekintsenek rá. A pénz se váljon az emberek bálványává. Ha az elme felsőbbrendű képességeivel nem fékezik meg az érzékiséget, az alantas ösztönök uralmuk alá hajtják az ember teljes lényét. Bármilyen bár méltatlan, mégis a gondolat és a csodálat tárgyává válik, és amit elraktároz az értelem, lényegében egy másik isten, akit Isten elé helyezzünk. – *Isten fiai és leányai*, 56. old.

Mindenki most dönti el örök sorsát. Rá kell ébresztenünk őket az idők komolyságára, a próbaidő végének közelségére. Eltökélt igyekezettel kell feltűnően az emberek elé tárunk korunk üzenetét. A harmadik angyalnak nagy hatalommal kell előretörnie. Senki se fordítson hátat e munkának, senki se tekintse azt jelentéktelennek! – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 16. old.

Június 6., szerda – „A nagy Babilon”

Babilon tehát „a paráznáknak... anyja”. Lányai pedig azokat az egyházakat szimbolizálják, amelyek Róma dogmáihoz és hagyományaihoz ragaszkodnak, és példáját követve feláldozzák az igazságot és Isten jóváhagyását a világgal való tiltott szövetség oltárán. A Jelenések könyve 14. fejezetében azt az üzenetet találjuk, hogy Babilon leomlott. Babilon azokra a vallási szervezetekre vonatkozik, amik egykor még tiszták voltak, de megromlottak. Ezt az üzenetet, mivel az ítéletre való figyelmeztetés után következik, az utolsó napokban kell hirdetni. Tehát nem vonatkozhat csupán a katolikus egyházra, mert ez az egyház már hosszú századok óta bukott állapotban van. János elmondja, hogy Isten kihívja népét Babilonból (Jel 18. fejezet). E szentírási kijelentés szerint Isten népe közül sokan még Babilonban vannak. Melyek azok a vallási közösségek, amelyekben ma Krisztus követőinek a többsége található? Kétségkívül a különböző protestáns egyházak. – *A nagy küzdelem*, 382. old.

Vajon nem kellene szoros kapcsolatba lépniük Istennel és felhasználniuk a lelkek megmentésének munkájára minden tehetségüket azoknak, akik eljutottak a jelenvaló igazság világosságára? Vajon nem kellene a Szentírás ismerőinek megosztaniuk az igazságot azokkal is, akik még nem ismerik?

Mindenki, aki a jelenvaló igazságot hiszi, felelősséggel dolgozzon a bűnösökért. Isten egy különleges szolgálat felé irányítja a figyelmüket – a hármasszangyal üzenet hirdetése felé. Bizonyítaniuk kell, hogy értékelik az Úr nagy ajándékát, és oda kell szentelniük magukat arra a munkára, amelyért az életét adta Krisztus. Isten kegyelmének sáfáraiként meg kell osztaniuk másokkal a rájuk kiáradó áldásokat. – *The Upward Look*, 379. old.

Ki kell nyilatkoztatnunk a világ előtt a tiszta, nemes, szent elveket, amelyek Isten népét a világtól megkülönböztetik. Ahelyett, hogy Isten népét mind kevésbé és mind határozatlanabban lehessen megkülönböztetni azoktól, akik nem tartják meg a hetedik napot, a szombatot, inkább tegyék a szombat ünneplését feltűnővé, hogy a világ feltétlenül felismerje őket mint a hetedik napot ünneplő adventistákat! (...)

Tetszett az Úrnak, hogy népének adja a harmadik angyal üzenetét mint próbára tevő üzenetet, hogy eljuttassák e világnak. János egy világtól különböző, elkülönült népet látott, ami megtagadja a fenevad nagy képének imádatát, mely Isten jelét hordozza, azaz megtartja szent szombatját, a hetedik napot, az élő Isten, a menny és föld Teremtőjének emlékművét. Róluk írja az apostol: „Itt vannak, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” – *Evangelizálás*, 233. old.

Június 7., csütörtök – „Fussatok ki belőle én népem”

A szombat megváltoztatása a római egyház tekintélyének jele, vagyis bélyege. Akik tehát megértik a negyedik parancsolatot és annak kötelező voltát, s az igaz szombat helyett a hamis szombatot választják, ezzel annak a hatalomnak hódolnak, amely elrendelte. A fenevad bélyege a pápai szombat, amit a világ elfogadott az Isten által rendelt nyugalomnap helyett.

Még senki sem vette fel a fenevad bélyegét. Még nem jött el a próbaidő. Minden egyházban vannak igaz keresztények. Senki sem kárhoz-tatható addig, amíg nincs világossága, és nem látja a negyedik parancsolat kötelező érvényét. De amikor kiadják a rendeletet, amely kierőlteti a vasárnap megünneplését, és a harmadik angyal hangos kiáltása figyelmezteti az embereket, felszólítva őket, hogy ne imádják a fenevadat és képét, világos vonal húzódik majd a hamis és az igaz között. Akik pedig akkor is, továbbra is megszegik a törvényt, felveszik a fenevad bélyegét. – *Evangelizálás*, 234. old.

Ha bárki előáll, akár közülünk, akár egy kívülálló azzal az üzenettel, hogy Isten népe Babilonnak számít, s azt állítja, hogy a hangos kiáltás határozott felhívás Babilon elhagyására, akkor tudhatjuk, hogy nem az igazság üzenetét hordozza. Ne fogadjátok be, és ne is köszöntsetek őket, mert nem Isten beszélt általuk, sem üzenetet nem bízott rájuk, hanem önmaguk küldöttei, az Úr nem hívta el őket. (...) Még találkozni fogunk ilyen üzenetekkel, és hordozói azt állítják, hogy Isten küldte őket, ám ez az állításuk hamis, mert nincs bennük világosság, hanem sötétség. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 41. old.

Isten egy csoportot hív elő a harmadik angyal hangos kiáltásának hirdetésére... Sátán jelenlegi célja, hogy új elméletekkel fordítsa el a figyelmet az igaz munkától és a napjainkra szóló valódi üzenettől. Felindít embereket, hogy hamisan értelmezve a Szentírást hamis hangos kiáltást hallassanak, hogy amikor a valódi üzenet elérkezik, az ne lehessen hatással az emberekre. Ez az egyik legnagyobb bizonyítéka annak, hogy hamarosan szólni fog a hangos kiáltás, és Isten dicsősége beragyogja a földet. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III. köt., 410. old.

Amikor az üldözés vihara ránk tör, az igazi bárányok meghallják az igaz Pásztor hangját. Önmegtagadó erőfeszítéseket tesznek az elveszettek megmentése érdekében, és sokan, akik eltévelyedtek a nyáj-tól, megtérnek, hogy kövessék a nagy Pásztort. – *Keresztény szolgálat*, 166. old.

Június 8., péntek – További tanulmányozásra

„Imádták a sárkányt, aki a hatalmat adta a fenevadnak; és imádták a fenevadat, ezt mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz? Kicsoda viaskodhat övele?” (Jel 13:4)

Két szarva volt, mint a báránynak, és úgy beszélt, mint a sárkány. Bár Isten Báránya követőinek vallják magukat, ezeket az embereket egyre inkább a sárkány lelke itatja át. Szelídeknek és alázatosoknak akarnak látszani, de az ördög lelkületével beszélnek és törvénykeznek, s cselekedeteikkel megmutatják, hogy éppen annak ellenzői, aminek vallják magukat. Ez a báránynak hasonló hatalom egyesül a sárkánnyal: háborút szervez azok ellen, akik megtartják Isten parancsolatait, és akiké Jézus Krisztus bizonyágtétele. Sátán katolikusokkal és protestánsokkal működik együtt, e világ isteneként diktál embereknek, mintha országa alattvalói lennének. Úgy bánik velük, és úgy irányítja őket, ahogy neki tetszik. Ha valaki nem akarja lábbal tiporni Isten parancsolatait, a sárkány lelkülete megnyilvánul, és ezt az embert börtönbe vetik, zsinatok elé hurcolják és büntetéssel sújtják. „Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgálkkal, hogy a jobb kezükre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek.” „Adatott néki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt művelje, hogy mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek.” Sátán tehát Jahve jogait bitorolja. A bűn embere beül Isten templomába, Istennek hirdetve magát, és Isten helyett cselekedve.

Éles ellentét feszül az Isten pecsétjét viselők és azok között, akik imádják a fenevadat és képmását. Az Úr hűséges szolgálói a legkeserűbb üldözést szenvedik el a hamis tanítóktól, akik nem hallgatnak Isten Igéjére, hanem inkább botrányköveket állítanak a menny követőinek útjába. De Isten népének nem szabad félnie! Sátán nem lépheti túl a korlátait. Az Úr lesz népe védelmezője, és Ő úgy tekint a szolgálait ért sérelemre, amit az igazságért szenvedtek el, mintha ez vele történt volna. Amikor az emberek meghozzák a végső döntést, amikor mindenki állást foglal – vagy Krisztus és parancsai mellett, vagy a nagy hitehagyó oldalán –, Isten felkel, hatalma megmutatkozik, és örökre elhallgat azok szája, akik káromlóan léptek fel ellene. Minden szembeszegülő hatalom megkapja majd büntetését. – *Maranatha*, 91. old.

11. tanulmány

Isten pecsétje vagy a fenevad bélyege?

Június 9., szombat délután

Már nincs sok hátra, és Jézus jön, hogy megváltott gyermekeinek elhozza a halhatatlanság végső érintését. „Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik.” A sírok megnyílnak, és a halottak győztes hangon kiáltják: „Halál, hol a te fullánkod? Pokol, hol a te diadalmad?” Jézusban elhunyt szereteteink a halhatatlanság ruháiba öltözve jönnek elő sírjukból. S miközben a megváltottak elragadtatnak a mennybe, Isten városa szélesre tárja kapuit, és az igazság megtartói bemennek a városba. Halandó fül által sosem hallott dallamos hang szólítja majd őket: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.” Az igazak megkapják jutalmukat. (...) Megváltójuk lába elé rakják le koronájukat, megpengetik arany hárfáikat, és az egész menny csodálatos zene hangjaival telik meg. – *Signs of the Times*, 1889. április 15.

Urunk azért késlekedik, mert hosszútűrő irántunk, mert „nem akarván, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (2Pt 3:9). De amikor az üdvözültek között az üvegtengeren állunk majd, aranyhárfákkal és a dicsőség koronájával, s az örökkévalóság végtelensége tárul elénk, akkor belátjuk, milyen rövid volt a próbaidő várakozása. „Boldogok azok a szolgák, kiket az úr, mikor haza megy, vigyázva talál.” (Lk 12:37)

Olyan korban élünk, amikor különösen figyelniük kell Krisztus rendelkezésére: „Vigyázatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne juszatok!” (Mk 14:38) Mindenki emlékezzen arra, hogy mindig igaznak és hűségeseznek kell lennie Istenhez, hinnie kell az igazságban, gyara-

podnia a kegyelemben és Jézus Krisztus megismerésében. A Megváltó hív: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.” (Mt 11:29) Az Úr kész segíteni nekünk, kész megerősíteni és megáldani bennünket, de át kell haladnunk a megtisztulás folyamatán, míg ki nem ég minden szennyeződés a jellemünkből. Mindannyian bekerülünk a kemencébe – de nem azért, hogy elégjünk, hanem hogy megtisztuljunk. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 485. old.

De közeleg a nap, amikor a harc véget ér. Az egyház győzni fog. Isten akarata valósul meg a földön, ahogy a mennyben is. Az üdvözültek a menny törvényén kívül nem ismernek majd más törvényt. A megváltottak boldog, eggyé vált családjá magára ölti Krisztus igazságának palástját. Az egész teremtettség dicsőítéssel, hálaadással és imádatl adózik Istennek. (...) Az évek boldogságban peregnek. A hajnalcsillogok és Isten fiai örvendeznek, miközben az Atya és Krisztus együtt hirdeti ki: „Nem lesz többé bűn, és halál sem lesz többé.” – *Maranatha*, 358. old.

Június 10., vasárnap – Isten pecsétje, ami népét azonosítja

Ekkor kapta Ábrahám a körülmetélkedés rítusát „körülmetéletlenségében tanúsított hite igazságának pecsétjéül” (Róm 4:11). A pátriárkának és utódainak ezt annak jeleként kellett gyakorolnia, hogy elkülönülve a bálványimádóktól Isten szolgálatára szenteljék oda magukat, és az Úr különleges kincsévé fogadja őket. E rítussal elkötelezték magukat arra, hogy teljesítik az Ábrahámmal kötött szövetség feltételeit. – *Pátriárkák és próféták*, 138. old.

Krisztus az alámerítkezést a lelki országába szóló belépés jeleként avatta. Ezt határozott feltételnek szabta, amellyel mindenkinek számolnia kell, aki annak bizonyítékát kívánja, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek hatalma alatt áll. Mielőtt valaki otthonra találna az egyházban, mielőtt Isten lelki országának küszöbét átlépné, az isteni név pecsétjét kell elnyernie: „Az Úr a mi igazságunk.” (Jer 23:6)

Az alámerítés a legünnepélyesebb esemény. Akik alámerítették az Atya, a Fiú és a Szentlélek hármis nevében, a keresztyén életbe belépéskor nyilvánosan kijelentik, hogy megtagadták Sátán szolgálatát, és a királyi család tagjaivá váltak, a mennyei Király gyermekeivé. – *Evangelizálás*, 307. old.

Isten szent nyugalomnapja az emberért adatott, és az irgalmasság cselekedetei tökéletes összhangban állnak a rendeltetésével. (...)

A menny munkája soha nem szünetel, és az embernek soha nem szabadna abbahagyni a jó cselekvését. A szombatnak nem az a rendeltetése, hogy a haszontalan tétlenség ideje legyen. A törvény tiltja a világi munkavégzést az Úr nyugalomnapján; a megélhetésért folytatott erőfeszítésnek szünetelnie kell. A világi gyönyörűségért vagy haszonért végzett munka nem megengedett ezen a napon. Ahogy Isten befejezte a teremés munkáját, megnyugodott szombatnapon, és megáldotta azt, úgy kell az embernek is elhagynia a mindennapi élet foglalatosságait, s ezeket az órákat az egészséges pihenésnek, az Istennel való közösségnek és a szent cselekedeteknek kell szentelnie. – *Jézus élete*, 207. old.

Az engedelmisség jele: a szombat, a negyedik parancsolat megtartása. Ha az emberek megtartják a negyedik parancsolatot, akkor a többi is. Nem emberi hang szólt Mózeshez, amikor a szombatot jelöl adta. „Azután szólt az Úr Mózesnek mondván: Te szólj az Izrael fiainak, mondván: Az én szombataimat bizony megtartsátok, mert jel az énközöttem és tiköztetek nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek. Megtartsátok azért a szombatot, mert szent az tinétek. Aki azt megrontja, halállal lakoljon. Mert valaki munkát végez azon, annak lelke irtassék ki az ő népe közül.” (2Móz 31:13–14) – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 134. old.

Június 11., hétfő – A fenevad és a hamis istentisztelet

A menny Ura megengedi a világ lakóinak, hogy saját belátásuk szerint válasszanak vezetőt maguknak. Olvassa el mindenki alaposan Jelenések könyve tizenharmadik fejezetét, mert az minden élő emberre,

nagyra és kicsire egyaránt vonatkozik! Minden egyes embernek állást kell foglalnia valamelyik oldalon. Vagy az igaz és élő Isten mellett, aki a hetednapi szombattal a teremtés emlékünnepeát adta a világnak, vagy a hamis szombat mellett, melyet olyan emberek vezettek be, akik Sátán jellemvonásait öltve magukra az Úr fölé emelik magukat, és elnyomják Isten hűséges és igaz, parancsolattartó gyermekeit. Ez az üldöző hatalom az általa bevezetett szombat megtartásának előírásával a fenevad imáadására fogja kényszeríteni az embereket. „Maga ül be, mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát” (2Thessz 2:4), s így káromolja Őt. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III. köt., 424. old.

A dráma utolsó felvonása: az igaz helyettesítése a hamissal. Amikor ez egyetemessé válik, Isten kinyilatkoztatja önmagát. Amikor az emberi törvényeket a menny törvénye fölé emelik, s a világ hatalmasságai megpróbálják rákényszeríteni az embereket a hét első napjának megünnepelésére, tudd meg: eljött az idő, hogy az Úr munkálkodjon. Felkel fenségében, és rettenetesen megrázza a földet. Kijön helyéről, hogy megbüntesse a világ lakosait bűneikért. – *Maranatha*, 262. old.

Most, mint még soha, lássuk be annak veszélyes voltát, ha óvatlanul hagyjuk magunkat eltántorítani az Isten parancsolatai iránti hűségtől. Ébredjünk rá, hogy az Úr határozott figyelmeztető üzenetet bízott ránk a világ számára, pontosan úgy, amint Noéra bízta az özönvíz előtti emberek számára szóló üzenetét. Népünk vigyázzon, nehogy lekicsinyelje a szombat fontosságát, csak hogy összefoghasson hitetlenekkel. Őrizkedjünk a hitünk elveitől való eltávolodástól, úgy tüntetve fel a dolgokat, mintha nem lenne helytelen a világhoz idomulnunk. Reszkessünk attól, hogy bárki tanácsának engedjünk, akármilyen tekintélyes is legyen az illető, ha az ellen dolgozik, amit azért rendelt el Isten, hogy elkülönítse népét a világtól.

Az Úr próbára teszi népét, hogy lássa, ki marad hű az igazság elveihez. Kötelességünk hirdetni a világnak az első, a második és a harmadik angyal üzenetét. Kötelességeink teljesítése közben ne becsüljük le ellenégeinket, de ne is féljünk tőlük. (...) Legyünk jószágosak és udvariasak

azokhoz, akik megtagadják Istennek a hűséget, de soha ne egyesüljünk tanácsban velük Isten munkájának életbevágó érdekeivel kapcsolatban. – *Bizonyságtételek*, VII. köt., 107. old.

Június 12., kedd – Isten pecsétje

A negyedik parancsolatban található Isten törvényének pecsétje. A tíz közül csak ez tünteti fel a Törvényadó nevét és rangját. Ez a parancsolat hirdeti, hogy Isten az ég és a föld Teremtője, és ezért mindenkinél nagyobb tisztelet és imádat illeti meg. A Tízparancsolatnak csak ez az egy rendelkezése utal arra, hogy a törvényt milyen hatalmas lény alkotta. A pápai hatalom a szombat megváltoztatásával megfosztotta a törvényt a pecsétől. Jézus tanítványainak az a feladatuk, hogy a negyedik parancsolat: a szombat megszentelésével jogos helyére állítsák vissza a teremtés emlékűnnevét. – *A nagy küzdelem*, 452. old.

Földi munkánk befejezésekor, amikor Krisztus eljön hűséges gyermekeiért, mennyei Atyánk országában napsugárként fogunk tündökölni. Ezt megelőzően azonban minden tökéletlenséget fel kell ismernünk és ki kell vetnünk magunkból. Minden irigységet, féltékenységet, rosszindulatú rágalalmazást és önző tervet fel kell számolnunk az életünkéből.

Minden Istentől kapott erőnkkel igyekezzünk eljutni a Krisztusban való érett férfiúság fokára! Igyekezzünk egyre magasabbra jutni az Ő teljessége felé és elérni az Ő jellemének tökéletességét! Amikor a Mindenható szolgálói eljutnak erre a pontra, pecsétet kapnak a homlokukra. A feljegyzést készítő angyal kijelenti: „Elvégeztetett!” Isten gyermekei teljességre jutnak abban, akinek a teremtés és megváltás által tulajdonai lettek. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III. köt., 427. old.

Isten igazi gyermekei, akikben az Úr munkájának lelkülete él, és akik szívükön viselik az emberek üdvösségét, mindig valós, vétkes jellemben tekintik a bűnt. Kiállnak a bűnök elleni hű és egyenes bánásmód mellett, hiszen ezek könnyen körülzárással fenyegetik Isten népét. Különösen a gyülekezet befejező munkájánál, az igazán hívő tömeg elpecsételése idején, akiknek szeplőtelenül kell állniuk az Atya királyiszéke

előtt, különösen akkor érzik át legmélyebben a menny hitvalló népének gonosz tetteit. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 266. old.

Nem maradhatunk büntetlenül, ha elutasítjuk azokat a figyelmeztetéseket, amelyeket Isten küld irgalomból felénk. Noé napjaiban mennyei hírnökök küldtek el a világhoz, és attól függött az emberek üdvössége, hogy mit kezdenek ezzel az üzenettel. Mivel elutasították a figyelmeztetést, visszavonták tőlük Isten Lelkét, és ők odavesztek. (...) A végidőre vonatkozóan ugyanaz a végtelen hatalom jelenti ki azokra, akik „nem fogadták be az üdvösségnek szeretetét”, hogy „azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy kárhóztattassanak”. Ha nem fogadják el az Ige tanításait, az Úr visszavonja Szentlelkét, és hagyja, hogy lelkük melengetett álnokságainak váljanak az áldozataivá. – *Tapasztalatok és látomások*, 81. old.

Június 13., szerda – A fenevad bélyege

Isten a harmadik angyal üzenetét küldte a világra figyelmeztetni az embereket, hogy ne vegyék magukra – se a kezükre, sem a homlokukra – a fenevad képének jelét. A jegy felvétele azt jelenti, hogy ugyanarra a következtetésre jutnak, ugyanazokat az elgondolásokat javasolják, mint a fenevad, homlokegyenest ellenkezve az Isten szavával. A fenevad jelét felvevőkről mondja az Úr, hogy inni fognak „Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az Ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt”. (...)

Ha már feltárták előtted az igazság világosságát, beleértve a negyedik parancsolat szombatját, és kimutatták, hogy Isten Igéjében nincs semmi alap a vasárnapünneplésre, és te mégis ragaszkodsz a hamis nyugalomnaphoz, és mégsem vagy hajlandó megtartani szentként a szombatot, melyet Isten „szent napom”-nak nevez, akkor te is magadra veszed a fenevad jelét. Ha engedelmeskedsz a rendeletnek, hogy ne dolgozz vasárnap, hanem Istent imádd, miközben tudod, hogy egyetlen szó sincs a Bibliában, mely másként jelölné meg a vasárnapot, mint egy közönséges munkanapot, akkor beleegyezel, hogy a fenevad jelét vegyed magadra, Isten pecsétjét pedig visszautasítsad. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 979. old.

Ha ezt a jelet kapjuk a homlokunkra vagy a kezünkre, akkor ránk is vonatkoznia kell a gonoszokra kimondott ítéletnek. Az élő Isten pecsétjét azonban azok fogják elnyerni, akik az Úr szombatját hűen megtartják. – *The Review and Herald*, 1897. július 13.

Folyamatosan őriznünk kell a hitet, amit Isten Szentlelke már életünk első pillanataitól kezdve egészen napjainkig igazolt. Sokkal erősebb és mélyebb, komolyabb és töretlenebb hitre van szükség a Szentlélek vezetésére vonatkozóan. Ha már a kezdetektől fogva rendelkezünk volna a Lélek igazságot igazoló hatalmával, akkor most, az idők végén, amikor lelkek fordítanak hátat a hitnek, hogy hallgassanak a démonok álnok tanításaira, az igazság hitelesítésének bizonyítékaira van szükségünk. Nincs helye langymeleg lelkiségnek.

Ha valaha volt idő, mikor szükség volt a Szentlélek erejére prédikációinkban, imáinkban és minden feltett szándékunkban, akkor az az idő most van. Nem szabad megállnunk az első tapasztalatnál, viszont – bár az üzenet nem változott – ezt a tapasztalatot erősíteni és bővíteni kell. Tudatosítsuk az üzenet mennyei eredete igazolásának fontosságát! Folytassuk az Úr megismerését, mert meg kell értenünk, hogy az Ő eljövetele biztos, mint a hajnal! Lelkünknek a minden hatalom Kútfejéből kell felüdülést merítenie. Olyan tapasztalatok által erősödhetünk meg, amelyek azon igazság lényeges pontjaihoz kötnek bennünket, aminek köszönhetően vagyunk azok, akik – hetednapú adventisták. – *The Upward Look*, 352. old.

Június 14., csütörtök – A szombat mint pecsét

A negyedik parancsolat, a szombat parancsolata, amit Róma igyekezett félretenni, a Tízparancsolat egyetlen előírása, amely az Úrra mint az ég és a föld Teremtőjére utal, és így megkülönbözteti az igaz Istent minden hamis istentől. A szombat elrendelésének célja, hogy megörökítse a teremtés művét, és így az emberek gondolatait az igaz, élő Istenre irányítsa. Az egész Szentírás Isten teremtői hatalmának tényére utal, annak a bizonyítékára, hogy Izrael Istene felsőbbrendű a pogány istenségeknél. (...)

Az az intézmény, amely Istenre, a Teremtőre utal, jele az Ő jogos tekintélyének a teremtett lények felett. – *A megváltás története*, 382–383. old.

A szombatnak, mint a teremtés emlékünnepének az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat. Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei. A szombat tehát éppen az Atya imádásának a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt a nagy igazságot ilyen meggyőzően. Az Úr imádásának igazi alapját – nem csupán a hetedik napnak, hanem minden istentiszteletnek – a Teremtő és a teremtményei közötti különbségben kell megkezesni. Ez a nagyszerű tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni. – *A nagy küzdelem*, 437. old.

Isten az Édenben azért rendelte el a szombatot, hogy állandóan emlékeztesse erre az igazságra az embert. Ameddig azért imádjuk Istent, mert Ő a Teremtő, addig a szombat lesz a jele és emlékeztetője ennek. – *A nagy küzdelem*, 438. old.

Krisztus halála: az Úr nagy szeretetének bizonyítéka, üdvösségünk záloga. A kereszténytől megvonni a keresztet annyit jelentene, mint kioltani a napot az égen. A kereszt közelebb visz bennünket Istenhez, és kiengesztel vele. Az atyai szeretet gyöngéd részvételével tekint Isten az Ő Fiának gyötrelmeire, amelyeket elszenvedett azért, hogy az embereket megmentse az örök haláltól. Bennünket pedig elfogad szeretett Fiában.

A kereszt nélkül nem lehetne közösségünk az Atyával. Minden reménységünk benne gyökerezik. Róla sugárzik az Üdvözítő szeretetének fénye, és ha a bűnös a kereszt tövéből felnéz arra, aki meghalt a megmentéséért, teljes örömmel örülhet, mert a bűnei megbocsáttattak. Hittel térdelve a kereszt alá eléri azt a legmagasabb helyet, amit ember a földön elérhet.

A kereszt által tudjuk, hogy az Atya végtelen szeretettel szeret bennünket. Csodálkozhatunk-e azon, hogy Pál így kiáltott fel? „Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében!” (Gal 6:14) – *Az apostolok története*, 209–210. old.

Június 15., péntek – További tanulmányozásra

Tapasztalatok és látomások: „Látomás az elpecsételéstről” című fejezet.

12. tanulmány

Babilon és Armageddon

Június 16., szombat délután

A „Babilon” szó a „Bábel” kifejezésből ered, és zűrzavart jelent. Babilon a Szentírásban a hamis vagy hitehagyó vallások különböző formáit jelöli. Jelenések könyve 17. fejezetében Babilont egy asszony ábrázolja. A Biblia ezzel a képpel az egyházat szimbolizálja: az erényes asszony a tiszta egyházat, a gonosz asszony pedig a hitehagyó egyházat jelképezi. – *A nagy küzdelem*, 381. old.

A lelki Izraelnek pedig ez az üzenet szól: „Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból!” (Jel 18:4) Ahogy a száműzöttek annak idején megfogadták a „meneküljetek Babilonból” (Jer 51:6) üzenetet, és visszatértek az ígéret földjére, ma is mindazok, akik félik Istent, elhagyják a lelki Babilont, és az Úr kegyelmének győzelmi jeleként nemsokára ott lesznek az újjáteremtett földön, a mennyei Kánaánban. – *Próféták és királyok*, 715. old.

Hatalmas küzdelem előtt állunk, közeledünk a mindenható Isten nagy napjának viadala felé. Amit eddig visszatartottak, azt most szabadon engedik, és a kegyelem angyala kibontja szárnyait, hogy eltávozzon, és átadja a világot Sátán uralmának. A föld fejedelmei és hatalmasságai keserű lázadást indítanak a menny Istene ellen, gyűlölettel tele azok iránt, akik a Teremtőt szolgálják. Nemsokára megvívják a jó és a gonosz közötti utolsó küzdelmet, a föld lesz a csatatér, az utolsó harc és a végső győzelem színtere.

Miközben a „négy szél” fújni kezdett, Jézus irgalmasan tekintett a maradékra, amely még nem volt elpecsételve. Felemelte kezét az Atya

felé, és könyörgött az emberekért, hiszen vérét ontotta értük. Ekkor arra kapott megbízást a négy angyal, hogy tartsa vissza a négy szelet, míg Isten szolgálát el nem pecsételik a homlokukon az élő Isten pecsétjével. – *Az én életem ma*, 308. old.

Két szembenálló erő jelenik meg az utolsó ütközetben. Az egyik oldalon az ég és a föld Teremtője áll. A mellette lévők mind az Ő pecsétjét viselik magukon, és engedelmeskednek parancsolatainak. A másik oldalon a sötétség fejedelme áll mindazokkal, akik a hitehagyást és a lázadást választották. (...)

A gonoszság erői nem adják fel a harcot küzdelem nélkül, de Isten is részt vesz az armageddoni csatában. Amikor a földet a Jelenések könyve 18. fejezetében leírt angyal dicsősége világítja be, a vallási erők – jók és rosszak egyaránt – felébrednek a szunnyadásból, és a csatateret az élő Isten seregei foglalják el. – *Az utolsó napok eseményei*, 249–250. old.

Június 17., vasárnap – „Paráznságának haragbora”

Akik folyton a világhoz húzódnak közelebb, és egyre inkább a világhoz hasonlítanak érzéseikben, terveikben, gondolkodásukban, űrt alakítanak ki maguk és a Megváltó között, s ezt az űrt Sátán foglalja el. Így alantas, világi szennyezettségű, önző tervek szövődnek lelki életükbe. (...)

Akik belezavarodtak az Ige értelmezésébe, akik nem ismerik az Antikrisztus szó jelentését, Krisztus ellen sorakoznak fel. Nincs időnk most, hogy a világgal keveredjünk. Dániel a helyén állt. Értsük meg Dániel és János jóvendőléseit, ők ketten egymás üzenetét magyarázzák. Olyan igazságot közölnek a világgal, melyeket mindenkinek meg kell értenie. A jóvendölések legyenek tanúk a világon. Az utolsó napokban való beteljesedésükkel fogják megmagyarázni magukat. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 949. old.

„Mert bűnei az égig hatottak, és Isten megemlékezett gonoszságairól. Úgy fizessenek neki, ahogyan ő fizetett: kétszeresét adjátok vissza cselekedetei szerint, és amely pohárba öntött, ugyanabba töltsetek

neki kétszeresen, amennyire dicsőítette magát és dőzsölt, annyi kínnal és gyásszal fizessetek neki, mert ezt mondja a szívében: Úgy ülök itt, mint egy királynő, és nem vagyok özvegy, és gyászt sohasem látok, ezért egyetlen napon jönnek rá a csapások: halál, gyász és éhínség, és tűzben ég meg, mert erős az Úr, az Isten, aki megítéli őt. Siratják és gyászolják őt a föld királyai, akik vele paráznalkodtak és dőzsöltek, amikor látják égésének füstjét. Gyötrelmétől való félelmükben jó távol állnak tőle, és így szólnak: Jaj, jaj, te nagy város, Babilon, te hatalmas város, mert egyetlen óra alatt jött el az ítéleted!” (Jel 18:5–10) Ezek a büntetések sújtják Babilont Isten haragjának napján. Babilon betöltötte gonoszságának mértékét. Ideje lejárt. Megérett a pusztulásra. – *A nagy küzdelem*, 653. old.

A család minden fajtája terjed. Isten Igéjének legvilágosabb igazságait ember alkotta elméletek tömege borítja. Halálos tévedéseket tárnak az emberek elé igazságként, amely előtt meg kell hajolniuk. A hagyományok betemetik az egyszerű, igaz istenfélelmet. – *Evangelizálás*, 247. old.

Ránk is vonatkoznak a Péterhez intézett szavak: „Ímé, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited.” (Lk 22:31–32) Hála Istennek, Ő nem hagy magunkra! (...) [Ő] nem hagy magunkra az Isten és az ember ellenségével vívott csatában. (...)

Éljetek Krisztussal összeköttetésben, Ő majd szilárdan megtart titeket szent kezével, amely soha el nem enged. Ismerjétek meg és higgyétek el az Isten irántunk való szeretetét, akkor biztonságban lesztek, akkor éltek. Ez a szeretet olyan erőd, amelyet Sátán semmiféle ámítása, semmilyen rohama nem tud bevenni. „Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátorságos lesz.” (Péld 18:10) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 119. old.

Június 18., hétfő – Leomlott Babilon

A világ vakmerően áthágja Isten törvényét. Mivel Ő régóta tűr, így lábbal tiporják tekintélyét. Egymást kegyetlenkedésre, az Úr öröksé-

gének elnyomására biztatják. Így szólnak: „Mit tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem?” (Zsolt 73:11) Azonban van egy határ, amit nem léphetnek át, és már közel járnak hozzá. Már most is majdnem túllépték a menny türelmének határvonalát, kegyelmének és irgalmának végső határát. Az Úr közbelép, hogy megvédje méltóságát, megszabadítsa népét, és visszaszorítsa a gonoszság áradatát. (...)

Babilonról, a hitehagyó egyház szimbólumáról ezt mondja ítélete végrehajtóinak: „Bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. Fizessetek úgy néki, amint ő fizetett néktek, és kétszerrel kettőztessétek meg néki az ő cselekedetei szerint; amely pohárból itott, ugyanabból két annyit töltsenek néki.” (Jel 18:5–6)

Az emberi jalkiáltás felszáll Istenhez Indiából, Afrikából, Kínából, a tenger szigeteiről és az úgynevezett keresztény országok elnyomott milliói közül. Ez a kiáltás nem marad sokáig megválaszolatlanul. Isten meg fogja tisztítani a földet az erkölcsi romlottságtól; nem vízőzönnel, mint Noé korában, hanem tűzőzönnel, amit az ember nem tud eloltani.
– *Krisztus példázatai*, 177–179. old.

[Jézus] emberi testben élt hajdanán a földön, mennyei természetére emberi testet öltött. Sátán kísértései és álnokságai miatt szenvedett és megkísértetett. (...) És most Isten jobbán áll a mennyben, és mint a védőügyvédünk közbenjár értünk. Ez bátorítson bennünket, és adjon mindenkor reménységet számunkra. Ő törődik azokkal, akiket ebben a világban kísértések érnek. Mindannyiunkkal törődik, és ismeri szükségleteinket. Ha kísértések érnek, mondjátok: Ő visel gondot, közbenjár értem, szeret, és meghalt értem. Teljes lényemet átadom neki.

Bízzuk Isten gondjaira a lelkünket, hiszen Ő a mi hű Alkotónk. Mindenkori él, hogy esedezzen értünk, megpróbált és megkísértetett gyermekeiért. Tárjátok ki szíveteket a feddhetetlenség Napjának ragyogó sugarai előtt, ajkatokat ne hagyja el a kétely és a hitetlenség egyetlen szava se, hogy ne a kételyt hintsétek el. Számptalan áldás vár ránk, amelyeket hit által kapunk meg. Forrón kérek, legyetek bátrak az Úrban! A mennyei erő velünk van: ezért hát beszéljünk a bátorságról, a hatalomról és a hitről! – *Krisztushoz hasonlóan*, 99. old.

Június 19., kedd – Armageddon

Az egész világ ott áll majd a kérdés egyik vagy másik oldalán. Armageddon csatáját meg fogják vívni. Az a nap egyikünket sem találhat alva. Legyünk teljesen ébren, okos szüzekként olajnak kell lennie a lámpásunkhoz tartozó edényünkben! A Szentlélek ereje nyugodjon meg rajtunk, és az Úr seregének fejedelme áll a mennyei angyalok élén, hogy irányítsa a csatát.

Egyre nyilvánvalóbbá válik Sátánnak a jóval szemben tanúsított el-lenségességése, ahogy működésbe hozza erőit lázadásának utolsó nagy művében. Minden ember, aki még nem adta át teljesen magát Istennek, és nem az Úr hatalma által él, szövetségre fog lépni Luciferrel a menny ellen, és harcba száll a világegyetem Uralkodójával.

Hamarosan eljön az idő, amikor a föld minden lakója állást foglal a mennyei kormányzat mellett vagy ellen. – *Az utolsó napok eseményei*, 250–251. old.

Csak két tábor van a világon. Az Istenhez hűségesek és a sötétség fejedelmének lobogója alatt állók. Sátán és angyalai hatalommal, jelekkel és hazug csodákkal szállnak le, hogy elhitesseék a föld lakosait, és ha lehet, magukat a választottakat is. Közvetlen előttünk van a válság. Meg kell-e ennek bénítania az igazságot ismerők erőit? Az ámtítás hatalmasságainak olyan erős lenne a befolyása, hogy maga alá temeti az igazság hatását?

Hamarosan megvívjuk az armageddoni csatát. Akinek öltözékén ott a felirat: királyok Királya és uraknak Ura, fehér lovon, tiszta fehér gyolcsba öltözve vezeti elő az ég seregeit.

A gonoszság minden válfaja erőteljes munkába kezd. Gonosz angyalok fognak össze gonosz emberekkel, s mivel az állandó küzdelemből tapasztalatot nyertek az ámtítás és a harc legjobb módozatairól, és mivel századok óta erősödtek, nem adják fel a végső nagy küzdelmet elkeseredett harc nélkül. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 982. old.

Szemünk előtt hamarosan ünnepélyes események fognak lezajlani. Trombita trombita után szólal meg, és haragpohár haragpohár után lesz kiöntve a föld lakosaira. Nemsokára különösen fontos jelenetek tanúi lehetünk. – *112. levél*, 1890.

Június 20., szerda – Armageddon és a Kármel hegye, 1. rész

Illés ártatlanul áll meg Akháb előtt, és meg sem kísérli mentetegetni a királyt vagy hízelegni neki. Nem próbál egy jó hír közlésével, az aszály végének bejelentésével megmenekülni a király dühétől. Nincs miért bocsánatot kérnie. Isten nevének gyalázásáért felháborodva fordítja vissza Akháb vádját, és állítja félelem nélkül, hogy a király, valamint elődeinek bűnei miatt jutott ebbe a nehéz helyzetbe Izrael népe. – *Conflict and Courage*, 208. old.

Isten nem használhat fel olyan embereket, akik a veszély idején – amikor erőre, bátorságra és minden befolyásra szükség van – félnek az igazság melletti határozott állásfoglalástól. Olyan emberekre vár, akik becsületesen harcolnak a hibák ellen, küzdenek a láthatatlan hatalmaságokkal szemben, a sötétség erői és a gonoszság lelkei ellen. Nekik mondja majd ezeket a szavakat: „Jól vagyon, jó és hű szolgálóm... menj be a te uradnak örömébe!” (Mt 25:21) – *Próféták és királyok*, 142. old.

Isten iránti őszinte tiszteletre késztet végtelen nagyságának érzete és jelenlétének tudata. Mélységesen kellene a szívünkre hatnia, ha megérezzük a Láthatatlan jelenlétét. Az imádkozás órája és helye szent, mert Isten van ott. Ha magatartásunkban és viselkedésünkben tiszteletet tanúsítunk, elmélyül bennünk az az érzés, amely tiszteletre késztet. „Szent és félelmes az Ő neve” (Zsolt 111:9) – nyilatkoztatta ki a zsoltáríró. Amikor az angyalok kimondják ezt a nevet, eltakarják arcukat. Nekünk, elbukott, bűnös embereknek micsoda tisztelettel kellene ajkunkra vennünk Isten nevét! (...)

Századokkal később Pál ezekkel a szavakkal tanította ugyanezt az igazságot: „Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy Ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik. Sem emberek kezétől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szükölködnék, holott Ő ad mindeneknek életet, lehetetet és mindent... Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatják Őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikünkötől sem; mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk...” (Csel 17:24–28) – *Próféták és királyok*, 48–49. old.

A jeruzsálemi templom udvarait betöltötte a szentségtelenül kereskedő tömeg, nagyon is jól jellemezve a szív templomát, amint érzéki szenvedélyek és szentségtelen gondolatok szennyezik be. Jézus azzal, hogy megtisztította a templomot a világi árusoktól és vásárlóktól, bemutatta küldetését: a szívet is megtisztítja a bűn szennnyétől – a földi kívánságoktól, az önző vágyaktól, a bűnös szokásoktól, amelyek megrontják a lelket. (...)

Jelenléte megtisztítja és megszenteli a lelket, hogy az Úr szent templomává lehessen, és „Isten hajlékává a Lélek által” (Eféz 2:21–22). – *Jézus élete*, 161. old.

Június 21., csütörtök – Armageddon és a Kármel hegye, 2. rész

János (...) látta a félelmetes eseményeket, amelyek Krisztus visszajövetelének a jelei lesznek. Látta harcra gyülekezni a seregeket, és látta, hogy az emberek elhalnak a félelem miatt. Látta, hogy kimozdul a helyéből a föld, a hegyek meginognak, a tenger tajtékzó hullámai oly magasba csapnak, hogy a hegyek beleremegnek. Látta Isten haragpoharát kiöntetni, aminek következtében betegségek, éhség és halál sújtott a föld lakosaira. – *The Review and Herald*, 1887. január 11.

Közeledünk földünk történelmének végéhez, amikor majd mindössze két csoport létezik. Minden férfi, nő és gyerek ennek a két seregnek valamelyikébe fog tartozni. Az egyik sereg vezére Jézus, a másiké Sátán lesz. Mindazok, akik megrontják Isten parancsolatait, a menny és föld vezetésének irányelvét, és másokat is erre tanítanak, egyetlen fővezér irányítása alá sorakoznak fel, aki szembefordítja őket az Úr vezetésével. „Az angyalok is, akik nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták az ő lakóhelyüket”, ők is láznak a menny parancsolatai ellen, és ellenségei mindazoknak, akik szeretik az ő rendelkezéseiket, és engedelmeskednek azoknak. Sátán vezetésének alattvalói minden lehetséges eszközzel igyekeznek soraikba gyűjteni másokat is, hogy megerősítsék hadukat, és eleget tegyenek az ördög követeléseinek.

Hazugsága és csalása révén Sátán, ha lehetséges volna, még a választottakat is elhitetné. Megtévesztése nem akármilyen mértékű! Majd

mindazokat igyekeznek bosszantani, akadályozni, meghazudtolni, vádolni és kiforgatni, akiket képtelen rávenni arra, hogy adózzanak neki tisztelettel, és segítsék őt a munkájában. Az az alapja a nagy sikerének, hogy homályban tartja az emberek értelmét, tudatlanságban őrzi őket fortélyai felől, mert akkor úgymond vakokként vezetheti gyanútlan kiszemeltjeit. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III. köt., 422–423. old.

Jahve, az örökkévaló, az önmagában létező, a nem teremtett Isten, Ő maga a forrása és fenntartója mindennek, egyedül jogosult arra, hogy Őt illesse meg a legnagyobb tisztelet és imádat. Ezért az embernek tilos, hogy érzelmeiben vagy szolgálataiban az első helyet valaki vagy valami másnak adja, mert mindaz bálvány, ami az Úr iránti köteles szeretetünket csökkenti. Másik istent alkotunk magunknak, ha olyan szolgálatot végzünk, amely egyedül Őt illeti meg. (...)

„Én, az Úr, a te Istened féltőn szerető Isten vagyok.” (2Móz 20:5) Isten szoros és szent viszonyát népéhez a házasság kötelékével ábrázolja. A bálványimádás nem más, mint lelki házasságtörés. Isten nemtetszését ezzel szemben találóan nevezhetjük féltékenységgnek. – *Pátriárkák és próféták*, 305–306. old.

Ami Krisztus volt a hajdani tanítványoknak, ugyanaz kíván ma is lenni gyermekei számára, mert mikor tanítványai kis csapatát utoljára maga köré gyűjtötte, így imádkozott: „De nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem.” (Jn 17:20)

Jézus értünk könyörgött; azért imádkozott, hogy egyek lehessünk vele, amint Ő is egy az Atyával. Milyen csodálatos egység ez! (...) Ha Krisztus a szívünkben lakik, akkor munkálni is fogja bennünk „mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből” (Fil 2:13). Úgy fogunk dolgozni, amint Ő dolgozott; ugyanazon lelkület nyilatkozik meg bennünk, amilyen benne volt. Így Őt szeretve és benne maradván „mindenestül fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban” (Efész 4:15)! – *Jézus-hoz vezető út*, 75. old.

13. tanulmány

Az Úr Jézus Krisztus visszatérése

Június 23., szombat délután

Az élet Adományozója az első feltámadáskor életre hívja megváltott örökségét. De addig a győzedelmes óráig, míg megszólal az utolsó trombita is, és a nagy sereg örök győzelemre jön elő, addig minden alvó szent biztonságban van megőrizve, mint egy igazgyöngy, akinek Isten a nevét is ismeri. Az életükben velük lakó Megváltó révén, valamint annak köszönhetően, hogy a mennyei természet részesei, végül feltámadnak halottaikból.

Ezen a földön sokszor legkedvesebb reménységeink oszlanak szét. A halál elragadja tőlünk szeretteinket. Ilyenkor lezárjuk a szemüket, halotti ruhába öltöztetjük őket, és oda helyezzük el a holttestüket, ahol már nem láthatjuk őket. A reménység azonban fel tud emelni. Nem örökre búcsúznak el Jézusban elhunyt szeretteinktől, mert viszontlátjuk őket. Ki fognak szabadulni az ellenség birodalmából. Az élet Adományozója jön. Útján angyalseregek kísérik. Letépi a halál és a sír bilincseit, hogy az értékes foglyok halhatatlan egészséggel és szépséggel szabadulhassanak meg. – *The Faith I Live By*, 185. old.

Isten gyermekei hit által ismerik meg Krisztust, és ápolják a reménységüket, hogy Ő eljön igazsággal megítélni ezt a világot. Nemsokára beteljesedik reménységük és dicsőséges várakozásuk, és akkor meglátják majd Őt, hozzá hasonlónak válnak, hogy örökre az Úrral lakhassanak. És akkor a sírban nyugvó szentek is feltámadnak a dicsőséges halhatatlanságra. Amikor eljön a szabadulás napja, vissza fogtok tekinteni, és különbséget fogtok tenni azok között, akik Istennek szolgáltak, és

azok között, akik nem követték Őt. Mindazok, akik hisznek, csodálattal fogadják Jézus Krisztus visszajövetelét, a világ országai pedig az Úréi és Megváltónk, Jézus Krisztusunkéi lesznek.

Akik várják Krisztus mint a királyok Királyának és uraknak Urának dicsőséges megjelenését a felhőkön, minden igyekezetükkel azon lesznek, hogy a jellemük és életük Őt képviselje a világ előtt. (...) Gyűlölni fogják a bűnt, mint ahogy azt Krisztus is gyűlölte. Tisztelni fogják Isten parancsolatait, ahogy Jézus Krisztus is megtartotta Atyja parancsolatait. – *Hit és cselekedetek*, 101. old.

Június 24., vasárnap – Az Úr napja

Az ősi próféta, aki látomásban szemlélte az ítélet napját, ezt mondta: „Jajgassatok, mert közel van az Úrnak napja, mint pusztító hatalom jön a Mindenhatótól. Menj be a kősziklába, és rejtőzzél el a porba az Úr félelme előtt és az Ő nagyságának dicsősége előtt. A kevély szemű közember megaláztatik, és a főemberek magassága porba hajtatik, és csak az Úr magasztaltatik fel ama napon. Mert a seregek Urának napja eljön minden kevély és magas ellen és minden felemelkedett ellen, és az megaláztatik. Ama napon odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait, miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondokoknak és denevéreknek, hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékaiba az Úr félelme előtt és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet.” (Ésa 13:6; 2:10–12, 20–21)

Azok, akik mindent feláldoztak Jézusért, most az Úr sátrának rejtekében biztonságban vannak, próbára lettek téve, és a világ és az igazság megvetői előtt megmutatták, hogy hűségesek az értük meghalt Krisztushoz. – *A nagy közdelem*, 638. old.

Hamarosan megdöbbentő események következnek a világra. Mindennek a vége közel. Isten népére nyomorúságos idő vár. Kiadják a rendeletet, amely megtiltja a szombatünneplőknek, hogy eladjanak vagy vásároljanak, és amely halálbüntetést szab ki mindazokra, akik nem a hét első napját tartják nyugalomnapnak.

„Abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiert áll, mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezideig. És abban az időben megszabadul a te néped; aki csak beírva találtatik a könyvben.” (Dán 12:1) Ebből azt érthetjük meg: a legfontosabb, hogy nevünk be legyen írva az élet könyvébe. Akiknek a neve ott van ebben a könyvben, megszabadulnak Sátán hatalma alól. – *Lift Him Up*, 347. old.

„A földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak és minden szolga és minden szabad, elrejtették magukat a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba; és mondták a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mireánk, és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyiszékben ül, és a Bárány haragjától: mert eljött az Ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?” (Jel 6:15–17) Azok, akik nemrég még ki akarták irtani Isten gyermekeit a földről, most szemtanúi annak, hogy Isten dicsősége megnyugodott rajtuk, és halálos ijedségükben hallhatták a szentek hangját, akik örömujjongva kiáltották: „Íme, a mi Istenünk, akire mi vártunk, és aki megsegít minket!” – *Tapasztalatok és látomások*, 287. old.

Június 25., hétfő – Dániel és Jézus második adventje

Szeretném legyőzve látni az ellenség álnok hatalmát, de nem szabad engednünk, hogy hitünk meggyengüljön. Számomra az az egyetlen igazi vigasz, ha át tudok tekinteni e konfliktus fölé, és látom a végső győzelmet és a győztesekre kiáradó isteni dicsőséget. A prófécia rámutat a konfliktus biztos végkifejletére, és ezt hit által meg is láthatjuk. Szeretném megérteni az Úr által látomásokban elem tárt tapasztalatokat.

Isten Szentlelkének ereje lassan visszavonul a földről. A munkát gyorsan be kell fejeznünk. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy lelkeket mentünk meg a haláltól. Az Úr, a menny Istene hamarosan visszaállítja örök országát. Nekünk most kell tiszta és mennyei jellemet kialakítanunk. A vég idejéhez közeledve a munka egyre komolyabb és egyre nehezebb lesz. Növekednünk kell a hitben, és imában kell virasztanunk. – *Istennel ma*, 193. old.

De közel volt az idő, amikor megdicsőíttetik. (...) Második eljövetelekor az ég és föld Uraként fog megjelenni. Akik most meg akarták feszíteni, majd felismerik nagyságát. A megvetett kő a világmindenség előtt válik majd szegletkövé.

„Akire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt.” (Mt 21:44) A nép, amely megtagadta Krisztust, hamarosan pusztulni látja városát, nemzetét. Dicsőségük megtöretik, és szétszóródnak, mint szélben a por. Mi vitte pusztulásba a zsidókat? Isten megvetett jósága, elutasított igazságossága, semmibe vett kegyelme. A szikla a biztonságuk lett volna, ha arra építettek. Az emberek szembehelyezkedtek Istennel, és minden, ami üdvösségüket szolgálta volna, pusztulásukat okozta. Amit az Úr az életre rendelt, számukra halált okozott. (...)

Így lesz ez a végső nagy napon is, amikor kitöltik az ítéletet Isten kegyelmének megvetőire. Krisztus, megütközésük sziklája, akkor majd az igazságszolgáltatás hegyeként jelenik meg előttük. Arcának dicsősége, amely élet az igazaknak, emésztő tűz lesz a gonoszoknak. Az elutasított szeretet, a megvetett kegyelem miatt a bűnös el fog pusztulni. – *Jézus élete*, 600. old.

Nincs messze az idő, amikor minden embernek szembe kell néznie a megpróbáltatással. Ránk akarják majd erőszakolni a fenevad bélyegét. Akik lépten-nyomon beadják a derekukat a világ követelményeinek, és a világi szokásokhoz szabják magukat, könnyebben behódolnak a földi hatalmaknak, mintsem hogy kitegyék magukat a gúnynak, a sértegetésnek, a börtönnel és halállal való fenyegetésnek. Küzdelem dül majd Isten és az emberek parancsai között, és ekkor különítik el a gyülekezetekben az aranyat a salaktól. Világosan meg lehet majd különböztetni a valódi istenfélelmet a látszattól és a hamisítványtól. Sok, ragyogásáért nagyra tartott csillag fog kihunyni a sötétben. Polyvafelhőket hord majd a szél még onnan is, ahol mi csak tiszta búzát látunk. Mindazok, akik magukra öltik ugyan a szenthely díszeit, de nem öltöznek Krisztus igazságos tetteibe, szégyenletes mezítelenségükben mutatkoznak majd meg. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 81. old.

Június 26., kedd – Hosszú távú kilátások

A mi időnkre szóló üzenet világos, egyszerű és igen-igen fontos. Cselekedjünk úgy, mint akik hisznek benne. Várni, örködni, dolgozni, imádkozni és figyelmeztetni a világot, ez a mi munkánk.

Mély benyomást tettek rám azok az események, amik nemrég elvonultak előttem éjjeli látomásban. Egy nagy mozgalmat láttam – a megújulás munkáját – előrehaladni sok helyen. Népünk engedett Isten felszólításának, és sorokba rendeződött. Testvéreim! Az Úr beszél hozzánk, figyeljünk hát a hangjára! Tegyük olajat a lámpásainkba, és viselkedjünk úgy, mint akik Uruk eljövetelét várják. – *Isten csodálatos kegyelme*, 353. old.

Pál apostol sokat szenvedett az igazságért, de mégsem hagyta el ajkát panasz. Miközben munkával, gonddal és önfeláldozással teljes életére visszatekint, így szól: „Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely nekünk megjelentetik.” (Róm 8:18) (...)

Jóllehet Pál apostol végül római börtönéhez volt kötve, el volt zárva a világosságtól és a levegőtől, eltiltva az evangélium hirdetésének munkájától, és minden pillanatban halálos ítéletét várhatta, mégsem engedett a kételynek, nem esett kétségbe. Homályos börtönéből is kihat lélekemelő hitének és bátorságának bizonyágtétele, amely a későbbi századokban az összes szent és mártír buzdítására szolgált. Szavai találó módon jellemzik a valóban megszentelt élet gyümölcseit, amelyet mi e kis könyvecske keretében kívántunk megvilágítani. „Mert én immáron megáldoztatom, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megád nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró, nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.” (2Tim 4:6–8) – *Megszentelt élet*, 85–86. old.

Hitre van szükséged. Ne hagyj ingadozni a hitedet! Harcold meg a hit nemes harcát, és nyerd el az örök életet. Súlyos küzdelem lesz ez, de bármi áron is harcold meg, mert Isten ígéretei igenek és ámenek Krisztusban. Tedd a kezedet Jézus kezébe! Nehézségeket kell legyőzni, de kitűnő angyalok segítik erejükkal Isten népét. Tekints Sionra, küzdj át

utadat az ünnepek városába. Dicső korona és mennyei szövöszékeken szőtt ruha várja a győzőt. Bár Sátán az ösvényedre veti pokoli árnyékát, és próbálja elrejtetni előled a titokzatos létrát, mely Isten királyi székétől a földig nyúlik, és melyen angyalok – az üdvösség örököseinek szolgáló lelkek – járnak föl és le, mégis törekedj felfelé, helyezd lábadat fokra fok után, és haladj a Mindenható királyi székéig. – *Értelem, jellem, egyéniség*, II. köt., 462. old.

Június 27., szerda – Az ég felhőiben

Világunkban vannak önelégült emberek. Ők nem falánkok, nem részesek, nem is hitetlenek. Csak egyszerűen önmaguknak akarnak élni, és nem Istennek. Nem gondolnak az Úrral, ezért a hitetlenek közé tartoznak. (...) Ezen a földön nem szolgálták Istent, ezért nem szolgálnak odaát sem. Nem éreznék jól magukat a Megváltó közelében, és minden helyet kívánatosabbnak tartanának, mint a mennyet.

Krisztustól tanulni annyit jelent, mint felvenni a jellemét. Aki azonban nem értékeli és nem hasznosítja a földön kapott drága alkalmakat és megszentelő sugallatokat, az nem tudna részt venni a menny tiszta áhítatában. Jelleme nem alakult át a mennyei minta szerint. A saját felületességével vájta ki azt a szakadékot, amit semmivel nem lehet áthidalni. Hatalmas úr tátong közte és az igazak között. – *Krisztus példázatai*, 270–271. old.

Jézus második eljövetelekor azok, akik elfordultak tőle a földi, hétköznapi dolgokhoz, önző érdekeket és világi megbecsülést keresve, elismerik tévedésüket. Erről beszél a Jelenések könyve szerzője: a föld minden nemzetségéről, minden emberről, akik siratják Jézust.

Ők azok, akik általszegezték Őt. Ezek a szavak nem csak azokra vonatkoznak, akik valósággal általszegezték, a Golgota keresztyére feszítve Krisztust, hanem mindazokra, akik gonosz beszédükkel, helytelen tetteikkel szegzik át Őt ma is. – *Maranatha*, 292. old.

Ha tudatosan gyenge énünk, nem fogunk bízni önmagunkban, és nem kezeljük közömbösen a veszélyt, hanem szükségét érezzük, hogy

erőnk Forrásához, Jézushoz forduljunk, a mi igazságunkhoz. Gyengeségünk érzésével, megtért és megtört szívvel megyünk elé, és megtanuljuk, hogyan hivatkozzunk minden nap Krisztus vérének érdemeire, hogy ezáltal megfelelő edények lehessünk, akiket felhasznál a Mester. Ha Istentől függünk, nem találjuk magunkat az igazsággal szembeállva, hanem folyamatosan erőt nyerve állunk az igazság oldalára. Csatlakozunk a Biblia tanításaihoz, és ne kövessük a világ szokásait, hagyományait, az emberek tetteit és cselekedeteit. – *Signs of the Times*, 1890. május 19.

Istennek a lázadással szembeni eljárása következtében lehull a lepel azokról a munkákról, amelyeket olyan hosszú ideig folytatott álcázva Sátán. Uralmának következményei, az isteni parancsok mellőzésének gyümölcsei minden értelmes teremtett lény szeme előtt feltárulnak. A menny törvénye pedig teljes igazolást nyer. Majd az is láthatóvá válik, hogy Istent eljárásában mindenkor népe örök boldogsága és az általa teremtett világok jóléte vezette. Maga Sátán is az egész világegyetem előtt beismeri majd Isten kormányzásának igazságos voltát és az Atya törvényének igazságosságát.

Már nincs messze az az idő, amikor az Úr felkel, hogy megvédje lábbal tiport tekintélyét. – *Pátriárkák és próféták*, 338–339. old.

Június 28., csütörtök – Az élők és a halottak

Az igazi keresztény élete által terjesztett világosság igazolja birtoklójának egyesülését Krisztussal. Énjét elrejtette, Jézus pedig előtérbe került... „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlóká leszünk őhozzá; mert meg fogjuk Őt látni, amint van.” (1Jn 3:2) És akkor akik élete el lett rejtve Krisztusban, akik ezen a földön a hit nemes harcát harcolták, Isten országában a Megváltó dicsőségének fényében fognak ragyogni. – *Krisztushoz hasonlóan*, 97. old.

Mikor Krisztus eljön, megromlott testünk átváltozik, olyanná lesz, mint az Ő dicsőséges teste, viszont a romlott jellemet akkor már nem

lehet megváltoztatni. A jellemváltozásnak az Ő eljövetele előtt kell végbemennie. Tiszta és szent természettel kell rendelkezünk, valamint Krisztus gondolataival, hogy Ő szívesen szemlélje a lelkünkben tükröződő képését. – *Our High Calling*, 278. old.

A halottak olyan termettel támadnak fel, amilyenel sírba szálltak. Ádám is a feltámadt sokaság között áll. Alakja méltóságteljes, alig kisebb, mint Isten Fiáé. Élesen különbözik a későbbi nemzedékektől. Ez is mutatja, hogy az emberiség elkorcsosult. De az igazak az örök ifjúság frissességével és eleveenségével támadnak fel. Az Úr kezdetben nemcsak a maga jellemének, de alakjának és arcának hasonlatosságára is teremtette az embert. A bűn azonban eltorzította Isten képését, és majdnem kitorzolta az emberből. De Krisztus eljött, hogy visszaadja, ami elveszett. Ő át fogja változtatni a mi nyomorúságos testünket, és hasonlóvá teszi az Ő dicsőséges testéhez. A halandó, romlandó test, amit eltorzított és beszennyezett a bűn, tökéletes, szép és halhatatlan lesz. Minden fogyatékoság és rútság a sírban marad. A rég elvesztett Édenbe – az élet fájához – visszavitt üdvözültek növekedni fognak, mígnem elérik a kezdetben kapott méltóságteljes magasságukat. A bűn átkának utolsó maradványa is eltűnik, és Krisztus hű gyermekei „az Úrnak, a mi Istenünknek” szépségét fogják viselni, és testben, lélekben és értelemben Uruk tökéletes hasonmását fogják tükrözni. Ő, sokat emlegetett, régóta remélt, türelmetlenül várt, de igazán soha meg nem értett, csodálatos üdvösség! (...)

Az angyalok „egybegyűjtik az Ő választottait a négy szelek felől, a föld egyik végétől a másik végéig”. A kicsi gyermekeket szent angyalok helyezik anyjuk karjába. A barátok, akiket régen elszakított egymástól a halál, újra találkoznak, hogy soha többé el ne váljanak. Most boldogan énekelve együtt emelkednek fel Isten városába. – *A nagy küzdelem*, 644–645. old.

Krisztus megváltó munkája igazságot szolgáltat Isten kormányzatának. A világ megtudja, hogy a Mindenható a szeretet Istene. Sátán jelleme lelepleződik, és világossá válik, hogy vádjai alaptalanok. Soha többé nem lesz lázadás. Soha többé nem hatolhat be bűn a világmin-

denségbe. Minden örökre biztosítva van a hitehagyás ellen. Az önfeláldozó szeretet a feloldhatatlan egység kötelékével kapcsolja Teremtőjükhöz a földi és a mennyei lényeket.

A megváltás munkája teljességre jut. Oda, ahol megsokasodott a bűn, Isten még bővebben árasztja kegyelmét. A földet, amit Sátán magának követelt, az Úr nem csupán kiváltja, de fel is magasztalja. A mi kis világnk – a bűn átka alatt az egyetlen sötét folt az Atya dicső teremtői művén – mindent felülmúló megbecsülésben részesül a világegyetemben. Ahol Isten Fia emberi természetben „sátorozott”, ahol a dicsőség királya élt, és szenvedte el a halált, itt, amikor mindent újjá tesz, „Isten sátora az emberekkel lesz, és velük lakozik, s azok az Ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az Ő Istenük” (Jel 21:3). S a megváltottak az Úr világosságában járva végtelen korszakokon át dicsőítik Őt kimondhatatlan ajándékáért, Immánuelért, mert ez a név azt jelenti: „VELÜNK AZ ISTEN”. – *Jézus élete*, 26. old.

Június 29., péntek – További tanulmányozásra

„Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését.” (Tit 2:13)

A Biblia egyik legünnepélyesebb, de ugyanakkor legdicsőségesebb kinyilatkoztatott igazsága Krisztus visszajövetelére vonatkozik, amikor eljön befejezni a megváltás munkáját. (...) A második eljövételről szóló hitbéli alapelv lényegében a Szentírás alapelve. (...)

Az Úr visszajövele évszázadokon keresztül jelentett reménységet követőinek.

Megpróbáltatásának éjszakáján Jób pátriárka rendíthetetlen hittel jelentette ki: „Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőromet megrágnák, testem nélkül látom meg az Istent. Akit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más.” (Jób 19:25–27)

Mennybemenetele előtt az Olajfák hegyén az Üdvözítő megígérte, hogy vissza fog jönni, és ez az ígéret világosságot árasztott tanítványai jövőjére, szívük pedig olyan örömmel és reménységgel telt meg, amelyet nem olthattak ki még a megpróbáltatások sem. A szenvedés és üldöz-

tetés közepette „boldog reménységük” volt „Istenünk, Üdvözítő Jézus Krisztusunk dicsőséges megjelenése”. (...)

A sziklás Pátmosz szigetén a szeretett tanítvány a következő ígéretet hallotta: „Bizony, hamar eljövök!” És vágyakozó válasza az egyház vándorlását végigkísérő imája lett: „Ámen! Bizony, jövel, Uram, Jézus!” (Jel 22:20) (...)

„Megöregedett világunk közel került a véghez” – mondta Melancton. Kálvin így bátorította a keresztényeket: „Ne tétovázzatok, várjátok buzgón Krisztus visszajövetelének napját, úgy, mint a legcsodálatosabb eseményt!” (...) „Az Úr eljöveteléről szóló gondolatok – jelentette ki Baxter – a legkedvesebbek és a legörömtelibbek számomra. A szentek hitéhez és jelleméhez tartozik Jézus eljövetelének a szeretete.” – *The Faith I Live By*, 348. old.

